FLORENTIN SMARANDACHE

VII

NOTES

FLORENTIN SMARANDACHE

~~VEȘNICA EVADARE~~

~~*jurnal de lagăr*~~

FUGIT...

jurnal de lagăr

„Jurnal
din
lagăr"

09.09.1988–22.11.1988;
Istanbul, Turcia;
96 file; 75 zile;
Florentin Smarandache.
(≈1,3 file/zi)

- 09.09.1988, Istambul, Turcia. (1)

Stimate D-le Professor Grosswald,

Aşa cum m-aţi sfătuit, iată-mă la Istambul. Am reuşit să fug.

Acum cred că e mai simplu să mă ajutaţi să emigrez. Aţi putea contacta Consulatul American din Istambul telefonic sau printr-o scrisoare?

Scuzaţi-mă pentru acest deranj. Eu am completat deja niste hîrtii la acesta, în care am cerut AZIL POLITIC (motive: interzicere congrese, doctorate, interzicere publicare). Soţia şi copilul sînt în România, nici nu ştiu de fuga mea. (Chiar astăzi am sosit.) Le voi face chemare cînd ajung în SUA.

Deocamdată stau la OTEL SAN (un hotel), apoi voi fi, cred, mutat într-un campus pentru refugiaţi politici [Comisia Internaţională Catolică de Migraţie (ICMC), Kalipci SoKaK 146/2, Tesvikiye, Istambul, Turcia — adresă la care m-aţi putea găsi în viitor]. Am mare nevoie de sprijinul cuiva din America. Poate vă interesaţi la vreun avocat. În orice caz, cu azil politic se poate uşor intra.

Vă mulţumesc mult, mult de tot.

Al d-voastră, Florentin Smarandache.

P.S. Am primit ultima d-voastră scrisoare în țară. Mă descurajaseți de tot. Dar Dumnezeul a fost cu mine. Dumnezeul e mare.

Stimate D-le Floda [Liviu, New York],
Am adresa d-voastră de la poetul Andrei Codrescu, am colaborat cu el pe cînd eram în Maroc ca profesor cooperant. Am publicat și eu cîteva volume de versuri în română și franceză, dintre care i-am trimis și lui. Mi le-a recenzat.
Am reușit să ajung la Istambul astăzi printr-o minune cerească. Sînt bucuros! Vreau să emigrez în SUA și vă solicit ajutorul d-voastră. Am nevoie de viza de intrare în America. Poate îl anunțați și pe Andrei, eu nu-i mai cunosc adresa, că le-a tot schimbat, să mă susțină! Îl știam sufletist.
Mă simt singur și de aceea mă adresez d-voastră. În prezent stau la OTEL ȘAN (un mic hotel), dar sper să fiu mutat în camp: ICMC, Kalipci Sokak 146/2, Tesvikiye, Istambul, Turcia. Poate ați trecut și Dvs. prin momentele acestea. Vă dați seama ce înseamnă un sprijin din afară, ca să nu te consideri uitat de confrați.
Vă mulțumesc mult, D-le Floda. Odată ajuns în lumea liberă mă voi putea desfășura: voi publica, voi merge la congrese internaționale. În România eram obstrucționat. Abia aștept să mă apuc de treabă (odată intrat în SUA).
Cu mult respect și trăgînd mari speranțe,
-10.09.88

Vedere din Istambul, cu specific local (către părinți):
Salutări din Turcia, din fostul Constantinopol. Mă simt bine, fac baie în mare, plajă. Timpul este frumos.
Cu drag, / Florin.

Dragă Ely,
Am reușit să ajung în Turcia. N-aș fi sperat vreodată! De patru ani mă bătea gîndul. N-aveam liniște, n-aveam somn. Am evadat ca un gentleman, îmbrăcat la costum, călătorind la clasa I etc. Deși, după destui nervi. Am trecut prin destule emoții. A trebuit peste tot să mă descurc cu bruma de engleză pe care o știam, prin semne, gesturi etc. Franceză, doar cîteva persoane – unii din Strasbourg. Puneți mîna și învățați engleză. Să-l înscrii pe Mihai la cursul de engleză de care-mi pomeneai, poate îl frecventați amîndoi. Cînd mă gîndesc că o să meargă la școală, îmbrăcat la costumul lui cu haină și pantaloni cu șapcă în cap, îmi vine să plîng că nu-l văd și eu. Trimite-mi o poză cu el. (Bine că am apucat să-i depun dosarul cu adeverința mea de la Șc. Gen. 32.) Dar o să

pot să-l asist la intrarea în una din marile universități americane. Sper.
Am completat actele pentru SUA. Mi-am pus în funcțiune o parte din rețeaua mea de prieteni răspîndiți în lume (în special America).
Plecarea a fost rapidă, minuțios gîndită, planul desfășurat întocmai. Nu a știut absolut nimeni. Am acționat de unul singur — în alt mod nu ar fi fost posibil. Deci, iartă-mă că nu ți-am spus absolut nimic, în ultimul timp (poate ai observat) m-am abținut de la orice fel de comentariu. Chestii din astea nu se spun. Nu m-a ajutat nimeni. Nu se putea face în mai mulți.
Să-i zici lui Mihai că dacă învață bine la școală și dacă mai învață și engleza, o să-l iau în America, să vadă blocurile mari — zgîrie-nori —, cowboy etc. Cred că o să sară în sus de bucurie.
Claudia să nu mai mă considere un „bleg", amintește-i. Sper că acum i-am dovedit-o. Că „pe Florin să-l ia cineva de mînă și să-l ducă dincolo ...". Ea are impresia că lucrurile astea se fac numai cu forța fizică, mușchii. E mai important capul, te rog fă-o să înțeleagă.
În prezent stau la hotel (!), gratis (plătit de ONU). Sîntem — cei mai mulți — români, apoi polonezi, maghiari (mai puțini), bulgari de origine turcă (fugiți prin Iugoslavia). Eu stau în cameră cu un bulgar-turc și un neamț din RFG. Ne înțelegem prin... semne!
Mă sacrific eu aici (așteptarea asta!), dar copiii noștri vor avea o viață mai bună. Mă gîndesc la al doilea, căruia ar fi bine să-i dai nume americănesc. Va trăi în America, va merge la școală americană. Le spui că tatăl este în SUA.
Nu știu cît de mare e surpriza pentru tine, ai tăi, colegi, prieteni. A propos, ce mai știi de Nedelea, Ciumaga, Ciobanu? Sînt tot în Turcia? Cere adresa de la nevasta unuia dintre ei.
Despre mine să se afle cît mai tîrziu posibil. Strînge scrisorile pe care le primesc și să mi le trimiți lunar la o adresă pe care ți-o voi comunica ulterior.
Te rog să nu te sperii, să nu plîngi, ci bucură-te. Un viitor mai bun, cu adevărat luminos. I-am scris lui Grosswald.
Caută în sertarul din stînga ta, unde dormi, e un cec cu 9000 lei aproximativ. Folosește-l cum vrei. Mai are Mitică să-mi dea 425 lei. Cere-i, nu-l lăsa. La Fănică am lăsat 1400 lei pentru brînză de iarnă. Îl prinzi la telefon: fam. Mitroiescu Ștefan, Sat Stanomiru, Com. Zătreni, Jud. Vîlcea (tel. 83). Caută-l prin octombrie. Bebe Popescu

mai are să-mi [redacted] înapoieze 70 sau 100 lei (i-am dat eu 500 lei să-mi cumpere ceva dar n-a găsit decît în jur de 400 și). Apucă-l de rest. Nu am nici o datorie la nimeni.

Ar fi bine, prin vacanțe, să-l mai trimiți pe Mihai la [redacted] Bălcești[redacted], ca ai mei să nu se simtă singuri. El mă va înlocui în ochii lor. Puteți să faceți și botezul fără mine, mai restrîns, poate la țară. Să-i amintești și nașului, care mă considera la fel, „bleg", „nătăntol", „comod" că n-aș fi în stare să „sar gardul" dincolo (vezi Claudia). Sper că i-am convins!

Cînd primesc aprobarea americanilor vă voi face chemare la toți trei. Îmi pare rău că nu pot fi lîngă tine și cu tine la naștere. Nu am putut să aleg momentul, ci acum mi s-a ivit.

Vreau să călătorim prin întreaga lume.

M-am interesat de Jeny, i-am telefonat deja. Nu are nici o șansă să meargă ca medic (în Libia) pentru că e necăsătorită, nemembră de partid, tînără. Mi-a spus-o femeia de-acolo pe șleau. Dar Jeny, și-așa bîjbîia. C-o fi da, c-o fi nu! Îi găsesc eu un american...

Aștept o poză și cu ăla mic (sau aia). Micuțul (sau micuța) american(ă)!

Scrie-mi cum s-a primit vestea? (Bine? Rău?)

Manuscrise de-ale mele, caiete, scrisori din sertar (vechi), foi, ciorne pe care le mai găsești, du-le la Bălcești în camera mea. Am o listă cu cărți pe care să mi le expediezi prin poșta română la adresa: Florentin Smarandache, ICMC, Kalipci Sokak 146/2, Tervikiye, Istambul, Turcia. Deocamdată, doar cartea cumpărată din Olănești: Luiza Seche, Mircea Seche — „Dicționar de sinonime". E jos, în bibliotecă.

Cînd am plecat, am căutat să vă las cu totul aranjați, la zi.

Ely, eu am făcut treaba asta și din aventură, mă plictiseam să stau închis în împuțitul ăla de oraș țigănesc și pilos. Vreau să văd ce se-ntîmplă în lume, dar nu înseamnă c-o să plec brambura.

Istambulul este un oraș exotic, mi-amintește de Maroc, cu tot felul de fructe (curmale, banane, portocale), moschei, soare, plajă, mare[redacted]. It's O.K.!

Din păcate, eu doar le privesc. Restul de dolari care-l mai am, țin cu dinții de el.

Am anunțat și la Bălcești, printr-o vedere.

Multă fericire, Ely. Aș fi vrut ca al doilea copil să se nască în America[redacted]. Dar nu-i nimic.

Cu drag, // Florin.

P.S. Cînd o să ne întîlnim toți în America, bucuria o să fie foarte foarte mare.

Cărțile și revistele franțuzești trebuiesc duse la Lectoratul Francez, etaj II, Univ. Cra-

iova (prin octombrie se va deschide).
Nica s-a întors din RFG? (tel 42520). Dacă nu, m-ar interesa adresa lui din München. (Nevastă-sa mă știe de cînd le-am meditat fata.)
Poți să-mi scrii la adresa de mai înainte, deși nu știu exact cînd or să mă mute acolo. Dacă ți se înapoiază, să nu te sperii.
Ce-a făcut Jeny la examen?

[Scrisoare ruptă bucățele! Netrimisă!]

-11.09.88

Stimată D-nă Manoliu-Manea,

Mă numesc Florentin Smarandache, profesor de matematică. Am publicat cărți, articole și probleme de matematică, dar și volume de versuri. [Literatură scrisă sub pseudonimul Ovidiu Florentin.] Cîteva exemplare au ajuns și la Dvs., mi-ați confirmat primirea chiar fiind eu în țară (la Craiova).
Doresc să devin și eu membru al Academiei Româno-Americane pe care o prezidați, vreau să particip la congresele acesteia.
Am cerut recent AZIL POLITIC la Consulatul American din Istanbul. Doresc să emigrez în SUA. Aș vrea să lucrez, dacă e posibil, la o universitate americană.
Știu bine franceza (specialitatea d-voastră), am predat în Maroc timp de doi ani matematica în franceză. Am și scris două volume de [redacted] poeme în franceză, unul

apărut la Fès, din altul publicînd prin reviste contemporane din Franța.
Vă rog mult de tot, ajutați-mă să obțin viza americană de intrare, n-o să vă pară rău. Îmi place să scriu, să citesc, vreau să scot cărți, să colaborez cu personalități, să particip la congrese. (Din țară mi s-a interzis ieșirea la congrese internaționale, interzis publicarea, interzis înscrierea la doctorat etc.)
Ați putea scrie sau telefona Consulatului American din Istanbul să rezolve repede cazul meu?
Știți vreo universitate americană dispusă a mă angaja ca profesor care predă lb. franceză? [Am 34 de ani, soția și doi copii — al doilea pe drum — sînt în țară.]
Vă mulțumesc anticipat și-mi cer scuze.
În prezent stau la un hotel, dar aștept să fiu mutat în camp: ICMC [Migrație] (...)
Cu respect / și sperînd [redacted] să am onoarea a vă întîlni / la congresele Academiei / Româno-Americane.

P.S. Vă rog, insistați la Serviciul de Emigrație și Naturalizare (INS) din SUA (pentru refugiați politici).

-12.09.88

Stimate D-le Baciu,

Vă rog să mă scuzați că vă scriu, am adresa d-voastră de la poetul Andrei Codrescu. V-am

mai trimis un plic din țară cu poeme pentru „Mele", poate nu l-ați primit. Mai aveți aici rare, dintr-un volum („Legi de compoziție internă") refuzat de multe edituri din țară, din cauza tentei sale aluzive la ceea ce se petrece în România („irealul a devenit o realitate") și a tonului profund pesimist. Andrei mi-a spus în repetate rînduri că vă plac poeții, să vă trimit versuri. V-am ascultat de multe ori la „Europa Liberă", în emisiuni culturale, vocea d-voastră blîndă, calmă, nostalgică — în special amintindu-vă viața literară interbelică. M-aș simți onorat să știu că puteți publica vreun poem dintre cele expediate.

Am reușit să „evadez" din țară, sînt la Istanbul. Am cerut AZIL POLITIC la Consulatul American de aici, doresc emigrarea în SUA. Sînt profesor de matematică, dar mi-ar place să lucrez la o universitate în domeniul literar, să citesc, să public. Știu franceză foarte bine (am predat doi ani în Maroc) și puțină engleză. Am publicat 9 volume de versuri sub pseudonimul O.F. (șapte în Maroc și două în țară). În România mi se interzice să public, să merg la congrese internaționale, să-mi dau doctoratul. Motiv pentru care m-am hotărît să „fug". Mulțumesc lui Dumnezeu că m-a ajutat!

Vă rog mult, sprijiniți-mi emigrarea. Ați putea contacta Serviciul de Emigrație și Naturalizare (INS) din America în problema mea? Nu mă lăsați uitat de lume. Soția și doi copii — al doilea pe drum — au rămas în țară, le voi face chemare, dar s-ajung eu. Știți vreo universitate dispusă a mă primi (să predau franceză, de exemplu)?

S-ar putea ca în cîteva zile să fiu mutat la ICMC [...].

M-ați putea scoate din lagăr?

Vă mulțumesc anticipat
și-mi cer scuze.

Cu mult respect, și nutrind speranțe.

Dear Professor Tandberg,

I have managed to „escape" from Romania. I'm in Istanbul, Turkey[redacted]. I have demanded a political assilum to the American Consulate from Istanbul. I want to emigrate in USA. I'm in the Hotel SAN, and perhaps I shall be moved in a campus for emmigration in Istanbul. I must contact International Committee for Catholic Migration(...).

I desire to emigrate because from Romania I may not participate to the International Congresses of Mathematics, my books from Romania [BJV,(...)] are indexed (prohibited) without explications, I may not travel in foreign countries, I have did the hunger strike for 15 days in 1986 [interdiction to come to the International Congress of Mathe-

⑥

maticians, Berkeley, CA, July 26-August 3], in Dolj [my county from Romania] they have banned the publication of my mathematical papers etc.

Please, help me to emmigrate quickly.

Can you contact (by letter or telephone or telex) the American Consulate from Istanbul and American Departments for Emmigration to tell my bad situation? Please, excuse-me!

I think the International Committee of Scientists for Human Rights (from New York) can help me, and your International Committee for the Free Circulation of Scientists too. I must the American visa for entrance etc.

Thank you very much.

Sincerely.

-13.09.88

Stimate D-le Professor Corduneanu,

Sînt un profesor de matematică din Craiova. Am reușit să scap din lagărul comunist. Am publicat o culegere de probleme de matematică pentru liceu pe care v-am trimis-o și Dvs. pe cînd lucram în Maroc (1982-4, „Problèmes avec et sans... problèmes!"), o alta de articole (tot pentru elevi), apoi am colaborat la diverse reviste românești și străine cu probleme propuse [„Gazeta Matematică", „Monthly", „Math. Magazine", „College Mathematical Journal", „Zentralblatt für Mathematik (sînt recenzent la Elementary Number Theory), „Crux mathematicorum" (Canada), „Gaceta Matematica" (Spain) etc.]

Pe 9 septembrie am cerut azil politic la Consulatul American din Istanbul. Poliția turcă m-a băgat la un hotel: ȘAN. [redacted] Sîntem mai mulți români. Eu am dorit să emigrez în SUA. Știu (am ascultat [redacted] la „Europa Liberă") că Dvs. sînteți șeful (organizatorul) matematicienilor români din exil, și ajutați, vă îngrijiți de soarta lor. Vă rog mult, sprijiniți-mă să emigrez mai repede. Vreau să fiu liber, să pot merge la orice congres, să pot colabora cu oricine, să pot publica orice idee cred de cuviință fără teamă etc. Mi s-a interzis de mai multe ori participarea la congrese (vezi ICM-86, Berkeley, CA, cînd lucrarea mea „An Infinity of Elementary Unsolved Problems concerning a Function in Number Theory") v-a fost retrimisă Dvs. pentru Libertas Mathematica, mi-au interzis chiar să mă înscriu la doctorat persoane care n-aveau nici o tangență cu matematica!, după ICM-86 mi-au interzis să public matematică și m-au ținut șomer un an jumate (pentru că am fost „recalcitrant") etc. etc.

Ați putea lua legătura cu Departamentul de Emigrare și Naturalizare din SUA în privința mea? Vă rog, nu mă lăsați singur.

Peste cîteva zile, cu voința lui Dumnezeu, voi intra într-un [redacted] camp pentru re-

fugiați politici în Istanbul. Voi contacta și ICMC-ul [...]. Nu știu la ce adresă voi fi în viitor, dar Consulatul American de aici mă găsește. Luați legătura cu el.
Vă mulțumesc anticipat.
P.S. Citiți scrisoarea mea din „Notices of the AMS", October 1987, rubrica „Letters to the Editor".
Adevărata școala românească de matematică este în exil. O recunosc și cei din țară.

14.09.88
Ziua lui Ely. Să-i trimit o telegramă? Nu-mi mai ajung banii. Dormitul îl plătește poliția turcă, dar cu mîncarea ne descurcăm cum putem sau cum nu putem. Țin cu dinții de bani, averea-mi cea mai de preț. N-a ajuns încă vestea în țară. Sînt fierți ai mei! Cred că m-or fi impușcat grănicerii. Nu știau nimic de pașaport!

[redacted] Mon Cher Ami Professeur Bellot,
C'est une surprise, je pense, que je vous écrive d'Istanbul! J'ai immigré, Monsieur Bellot, car je n'ai plus pu supporter la vie de la Roumanie, ce pays à un régime impossible: tout interdit, tout interdit — des obstructions à tout pas, de la tristesse, des nerfs... Voilà! Et voici (me) en Turquie, en essayant d'immigrer aux Etats-Unis. J'ai demandé asile politique au Consulat Americain d'Istanbul et j'espère de pouvoir aller vite en Amérique. Vivant dans le monde libre, je pourrai participer aux congrès, je viendrai un jour vous visiter à Valladolid, je vous attendrai [redacted] aussi chez moi, nos contacts seront plus simples. Pas de problèmes pour la censure, pour le passeport etc.

J'ai reussi à <u>m'évader</u> de la Roumanie, ce pays devenu une prison pour ses habitants, „grâce à l'amabilité du Parti Communist Roumain, personnellement de M. Ceausescu"! (Cliché partinique.) Vous avez, vous aussi, veçu la dictature de Franco!

J'ai besoin d'être soustenu dans mes initiatives auprès des Organisations Internationales des Droits de l'Homme, surtout celles concernant les Scientistes. Je vous demande pardon, j'ai beaucoup appelé à vous, mais je vais me revancher, une fois arrivé en Amérique.

Je vous prie, donc, de contacter (par lettres, telephone, télèx etc.) quelques unes, en leur expliquant ma situation malheureuse (interdictions d'aller aux congrès, la grève de la faim etc.).

Je vous prie en genoux, M. Bellot, téléphonez à M. Tandberg (08-150430) — je n'ai pas assez d'argent pour le faire moi-même,

et aux autres [par exemple, il y a — mais je ne me rappelle exactement pas le nom — International Committee for Scientist's Human Rights (New York) et Amnisty (?) International (London)].

Excusez-moi pour cette audace.

Pour le moment je n'ai pas une adresse fixée. Dès qu'on nous transfère dans le camp pour les refugiés polytiques, je vais vous la transmettre. On nous dit qu'on va y rester une année ou bien plus, et cela nous fatigue psichiquement, et on a peur de ne pas nous retourner en Roumanie (alors il sera le pire!: prison, adio liberté, adio vie...).

Merçi, Monsieur Bellot, pour tout.

J'ai beaucoup regretté le fait d'avoir être revenu du Maroc. Mais c'est tard.

Encore une fois, pardonnez-moi,
et bonne chance dans votre activité passionnée.

Avec sympathie.

17.09.88

Domnule Redactor [„Cuvîntul Românesc", Ontario],
Mă numesc Florentin Smarandache, profesor de matematică şi autor al unor volume de versuri publicate în ţară şi străinătate, refugiat din România la data de 9 septembrie 1988, mă aflu actualmente în Campul din Istanbul, Tekin Sokak, No. 18, Acibadem-Kadikoy, Turkey, tel. 3392750. 9

Vă rog să mă ajutaţi în găsirea următorilor prieteni, scriitori de limbă engleză şi/sau română: Andrei Codrescu (SUA), Theodore Andrica (SUA), Dan Roman (Canada) prin „Mica publicitate". Vă mulţumesc anticipat.

Ataşez alăturat şi câteva poeme dintr-un volum inedit [„Legi de compoziţie internă. Poeme cu ... probleme!"], eventual pentru ziarul d-voastră. Datorită tonului său pesimist, aluziilor etc. a fost respins de toate editurile din ţară. Dacă este nevoie, aş colabora cu plăcere la „Cuvîntul Românesc".

Cu deosebit respect.

[poemele: „Circulaţi, vă rog!", „Viaţa am trăit-o cum se moare", „Imagini pentru orbi"]

-18.09.88

Cher Ecrivain Bayart,
C'est une surprise pour vous que je vous écrive de la ... Turquie! Me voilà echappé de la Roumanie, ce pays à un régime impossible. Je me trouve pour le moment dans un camp des refugiés polytiques (...). J'attends le visa pour émigrer en Amérique. Vous pourriez à cette adresse pour quelques mois. J'aimerais que vous annonciez ma nouvelle adresse dans L'Encrier telle que d'autres correspondants à moi la sachent. (J'ai envoyé plusieurs poèmes,

pour tant de revues citées par votre Encrier.)
Merci et excusez-moi.
Avec mes sentiments, les meilleurs.

Dear Professor [Gleason, Willcox],
I am in a camp for political refugees in Istanbul (Turkey). I am a Romanian. I'm a MAA's member, do you remember on me? I have been prohibited to participate to the ICM-86 and I have did the hunger strike for 15 days in 1986. Now, I want to emigrate in USA. I need the American Visa. Contact, please, American Department for Emigration and Naturalization. Help me to obtain the visa.
I have already demanded a political assilum to American Consulate from Istanbul. The International Committee of Human Rights of Scientists knows my bad situation, and another organizations, too.
I wait for your answer.
Thank you very much.
Sincerely.

- 19.09.88 (10)
Nu mai există drum de întoarcere. E grea emigrarea, dar voi trece și de asta.

Stimate D-le Corduneanu,
Am fost mutat într-un camp pentru refugiați politici (...).
Vă rog scrieți-mi cum aș putea obține mai repede viza americană de intrare. Și ce șanse de a lucra ca profesor la vreo școală (universitate) aș avea?
Vă mulțumesc.
Cu respect. [Vedere: Istanbul]

Dragă Ely,
Îmi pare rău că am plecat fără să-ți spun un cuvînt, fără rămas-bun... M-am ținut tare, să nu mă trădez. Îmi venea să plîng că pentru o vreme n-o să ne mai vedem. Îl vedeam pe Mihai la școală, în prima zi, îmbrăcat la șapcă și costum, poate mustăcind el. Dar acum tatăl lui n-a mai fost aproape. Lăcrimam cînd mă gîndeam. Dar voi fi lîngă el atunci cînd va intra la una din marile universități americane. Pe 14 septembrie a fost ziua ta. Ai sărbătorit-o singură. Dar, lasă, că vom recupera noi toate astea cu vîrf și îndesat. Urma ziua lui tataia, Sf. Dumitru la Țințăreni,

examenul lui Jeny. Acum toate le veți face fără mine...

Ieri am telefonat în Calea București. Jeny plîngea la telefon. „De ce, Florin?... De ce, Florin?..." M-a podidit și pe mine plînsul. Mi-am dat seama că voi toți m-ați iubit, chiar dacă uneori mici altercații — de altfel inerente. Am ținut și eu la voi, și țin în continuare.

Dar știi cît m-au umilit, șomer, semi-șomer, cerșetorul inspectoratului, gunoiul lor, îmi interziseseră și să public, și doctorat etc. N-am mai putut răbda! Orice suferință are o limită!!

Acum îmi urmez drumul meu. Nu mai există cale de întoarcere. Vreau s-ajung în America și voi ajunge în America. Mihai și copilul al doilea vor avea o viață mai bună. Mă sacrific eu pe-aici, dar ei vor fi fericiți. În orice caz, în România [redacted] nu vor mai avea nici un viitor (în toate actele se va specifica mereu că tatăl este în America...). Vă aștept în America, Ely. Cînd ajung acolo (trebuie să rămîn cîteva luni în Turcia) vă fac imediat chemare. Pînă atunci vă mai telefonez, scriu. Adresa mea (...).

Te rog trimite-mi următoarele cărți din bibliotecă prin colet poștal recomandat:

1) Gramatica lb. engleze — A. Bădescu
2) Manual de conversație în lb. engleză
3) Dicționarul englez-român, român-englez
4) Dicționarul de sinonime (L. și M. Seche)

Fii liniștită, calmă. Eu mă descurc. Stau bine. Du-l pe Mihai la cursul de engleză. Învață și tu mai mult. Gîndește-te că pentru copii e mai bine în America — mai ales al doilea care va învăța limba de foarte mic. [...]

A anunțat Jeny telefonic la Bălcești despre mine, ca să nu se îngrijoreze?

Ely, socotiți cum credeți de cuviință și faceți botezul celui mic. Să-mi trimiteți și mie poze, l-aș vrea pe Mihai îmbrăcat elev. Mai merge la șah? La ce învățătoare este? Cum învață? Spune-i că îl voi lua în America, și se va bucura. Spune-i adevărul.

Prietenii mei din SUA, Suedia, Spania, RFG, Franța m-ajută.

Încerc să ajung la Grosswald, la Philadelphia — îmi făgăduise ceva la universitate la el.

Te rog să porți o discuție, oricît de scurtă, cu Doina Sănciu, pe care am stimat-o ca om, gîndire viguroasă, puternică.

Sîntem mulți români aici, deci nu mă plictisesc, pe pămînt asiatic (orașul e împărțit,

în două de Bosfor). Deci [redacted] am pășit pe trei continente. Urmează al patrulea: America, și speranțele noastre. Am ajuns aici „elegant", se exprimau unii colegi din Istanbul. (Arată-i lui Mihai pe hartă Istanbulul.) Aștept să-mi scrii. Trimite-mi o fotocopie legalizată a diplomei de licență și notele [în stînga, jos, în comodă, camera mică] în plic recomandat.
Ely, cei de-aici se bucură, și ai lor de-acasă. Voi de ce sînteți triști?
Vă îmbrățișează Florin pe toți. Îi e dor de voi.

lîng ca o muiere. De ce plîng? Nu plîng.
lîng ca o muiere.

21.09.88
ia Chère Signoret,
le voilà transfuge! Incroyable,
nais croyable faute de la terreur spirituelle du régime. C'est de la folie ce qui se passe en Roumanie. Un étranger ne la sent pas, comme un Roumain, sur sa propre peau.
'ai reussi difficilement d'arriver en Turquie.
e veux émigrer en Amérique, j'essaie. Je faut que j'attende quelques bons mois ici pour le visa américain d'entrée.
Une fois [redacted] que je sois arrivé, la publication et collaboration entre nous seront massives. Il n'y aura plus de restrictions, soyez sûre.

Gardez tous mes manuscrits, vous allez encore en recevoir. J'ai voulu [redacted] faire sortir tous mes écrits à l'extérieur de la prison roumaine.
Avez-vous [redacted], donc, reçu:
- une carte postale et une lettre d'Olănești (Roumanie)?
- 6 grandes lettres blanches recommandées à des dizaines de pages manuscrites chacune, ayant l'en-tête: „Universitatea din Craiova", sans mon nom, envoyées de Craiova
- encore 2 grandes lettres .... (la même chose) mais envoyées de Bucarest
- 4 grandes lettres bleues envoyées de Bucarest

D'autres manuscrits suivent à vous parvenir envoyés par un ami de l'extérieur de la Roumanie (il a la possibilité de sortir):
- 6 calepins (mon journal intime)
- 1 grand cahier à 118 pages écrits du roman „Vesnica evadare" que j'aimerais que vous me le retourniez (en Turquie afin de le continuer)
- 4 oeuvres: În Imperiul Răului, O lume întoarsă pe dos, Patria de animale, Cerc vicios
- un très grand régistre à découpages des journaux sur mes écrits
- 2 petits calepins contenant des indications littéraires

- 1 cahier contenant des adresses externes

S'il vous plaît, répondez-moi.

Quand je serai en Amérique le monde sera le notre — liberté, richesse, publications. On va pouvoir enfin se rencontrer. Le monde nous s'ouvre, j'espère. Pas d'illusions, de tout façon, beaucoup mieux qu'en Roumanie. Vous allez voir. J'ai plusieurs amis à l'Ouest.

Mon adresse se trouve sur la couverture.

Avec ma sympathie affectueuse.

Tata Lecule și Mamă Tină,

Am ajuns în Turcia. Adresa mea este (...).
Să dați scrisoarea s-o citească și mama.
I-am trimis o vedere. A primit-o?
Eu stau cîteva luni aici, apoi plec la Roma și după aceea în America.
Nu vă faceți griji. Sînt sănătos, o duc bine. Foarte mulți români se găsesc aici, deci am cu cine discuta.
Să aveți grijă și de Ely și de copii.
Mihai va mai veni prin vacanțe la Bălcești. I-am plătit lui Fănică 1400 lei, brînză pentru iarnă. S-o trimită la Craiova lui Ely.
Nu m-a ajutat nimeni, m-am descurcat de unul singur și am reușit foarte frumos să pun piciorul în Istanbul.
M-a ajutat Dumnezeul. Nu am nici o datorie la nimeni. (13)
Tata Lecule, cred că ți-ar place să vizitezi fostul Constantinopole.
Cînd voi ajunge în America fac chemare lui Ely și copiilor. Pe mama și tata îi chem la tratament (prin Crucea Roșie Internațională) — deci să aibă adeverințele necesare de la medic. Și Mama Tină să vină la tratament. Pe mata te chem în excursie, că știu că-ți place să te plimbi, Tata Lecule. Vă voi trimite și dolari în cont.
Faceți și botezul celui mic, vedeți cum vă înțelegeți — fără să aveți discuții cu Craiova.
Motivul plecării: nu-mi dădeau post, nu-mi aprobau participări la congrese etc.
Mihai a început școala, e în cls. I, la Sc. 35 din Rovine.
V-a anunțat Jeny telefonic că am ajuns bine în Turcia?
Vedeți, dacă naște Ely, duceți-vă pe la spital și ajutați-o (mama în special).
Nu fiți supărați, ci bucurați-vă. Visul meu este să trăiesc în America.
Ce au zis cei din Bălcești cînd au aflat de plecarea mea? M-au bîrfit? Cine a mai întrebat de mine?
Mă sprijină niște profesori americani, suedezi,

și spanioli.

Scrieți-mi. Cu drag.

-22.09.88

Atmosferă generală de tristețe. Toți așteaptă. Fețe dezamăgite. Femei, copii, bătrîni și în special tineri. Campul e plin. Vreo trei sute sau peste. Români și polonezi la concurență, cînd îi depășim noi, cînd ei.

-23.09.88

Am completat actele mici pentru SUA.

Hai la muncă să muncim,
Dă, Doamne, să nu găsim!

Există două feluri de femei: femei corupte și femei care așteaptă să fie corupte.

25.09.88

Am ajuns la 34 de ani, și nu e nimic de (capul meu!) [redacted] Un flutură vînt, un cutreieră lume. Sînt un cîine hăituit de toți. Nimeni n-are nevoie de mine, nicăieri nu e un loc și pentru mine. Inutil tuturor. De prisos, de prisos. Cu ajutorul lui Dumnezeu voi emigra în America. Am nevoie de un [redacted] sponsor pentru urgentare. Deocamdată sînt al nimănui, un cetățean al lumii, frunză căzută din ram. Nevasta nu vrea să mă urmeze, copiii rămași în țară. I-am făcut pe-ai mei cu rude în străinătate! Am părăsit părinți, unchi și mătuși, veri. De unul singur prin Balcani. Un Panait Istrati? Soartă zdrențuită, mizerie de viață, abstinență, dor de casă, de familie. Mă va urma Ely? Un mare semn de întrebare! Se plînge că n-are încredere în mine. Jeny mi-a spus la telefon că: „Nu știu dacă vine" dar nu mai rezistam în România. Iar aici mi-e, de asemenea, greu. Parcă aș fi la armată. Un inadaptabil. Inadaptabil. Inadaptabil. Witold Gombrowicz exilat și el 22 de ani în Argentina. Ce se va alege și de mine? Mă voi realiza în America? Așteptarea asta este deprimantă. Psihicul, trebuie să fiu tare, să înfrunt. Deși mă consider un om slab, incapabil să mă înfrîng, să mă corectez. Legănat de val purtat în larg prin furtuni, pe unde e calea mai aspră. N-am știut să mă orientez

(14)

-01.10.88

Americanii vor să ridice calitatea emigranților: specialiști cu înaltă calificare, personalități, tineret.

Stimate D-le Baciu,

Scuzați-mă că [redacted] vă scriu din nou, acum vă dau noua mea adresă, pe plic, valabilă mai multe luni. Sper să fi primit rîndurile mele din 12 septembrie ca și cele șase poeme. Mă puteți suna și la telefonul 3394466,

mă anunță băieții — ziceți: profesorul de matematică [seara, între 19-20, ora Turciei]. Sîntem aici, în campul acesta de refugiați, sute de români.
Vă rog mult, sprijiniți-mă să emigrez mai repede (să primesc O.K.-ul american) trimițînd scrisori de recomandare la:

United Nations High Committee for Refugees,
VIA CARONCINI 19,
Roma, Italia (Tel. 802 332).

Dosarul meu, completat, tot, va ajunge la Roma în jur de 15 octombrie. Am optat pentru USA.
Aș citi cu plăcere revista MELE, și aș arăta-o și celorlalți români. Aș colabora chiar permanent, dacă e posibil. (În țară îmi interziseseră să public.)
S-ar oferi vreo universitate, școală, institutie etc. să mă sponseze? (Să lucrez ca profesor, asistent, bibliotecar, traducător sau chiar ... măturător! Orice.)
Vă rog mult, răspundeți-mi, chiar dacă negativ, măcar adresa poetului Andrei Codrescu. Cel puțin colaborarea la MELE.
Multe mulțumiri și scuze.
Cu speranțe
P.S. Anunțați-l pe Andrei (Codrescu). Poate mă ajută și el. Andrei a citit „Formulele pentru spirit" ale mele și i-au plăcut. Noi am colaborat între 1982-4, cînd el înființase „Exquisite Corpse", la Baltimore. Revenind în țară din Maroc (ca un tembel ce-am fost!) n-am mai putut ține legătura.
Scuzați-mi scrisoarea. Abia am bani de cîte-un plic și timbre.

Stimate D-le Floda,
Revin cu o nouă scrisoare pentru a vă anunța noua mea adresă — este pe plic. Am fost mutat într-un camp de refugiați politici. [...]
Eu am publicat cărți, articole de matematică, probleme propuse în reviste românești și străine; apoi volume de versuri în română și franceză, colaborări la reviste poetice franțuzești, românești etc. În ultimul timp în țară m-au prohibit.
Accept orice slujbă. Cunoașteți vreo instituție (universitate, școală, institut) care să mă sponseze (moral, parțial ori total)? Eu pot activa ca profesor, asistent, cercetător, traducător etc., chiar și măturător! Numai să ajung în SUA să-mi iau familia (soția și doi copii).
Vă rog mult, răspundeți-mi. Cu mult respect.
[...] Anunțați-l și pe Andrei Codrescu, care a citit și recenzat favorabil volumul meu

„Formule pentru spirit". M-ar putea ajuta? Nu îi mai știu adresa.

[Pentru St. Baciu:]
Am reușit să iau la mine cîteva volume inedite de versuri în limba română — unul nonconformist, modernist, cu aluzii anticomuniste, pesimist, refuzat de toate editurile din țară: „Legi de compoziție internă. Poeme cu... probleme!". Știți cumva vreo editură unde să-l public? Din păcate, eu nu dispun de bani ca să plătesc editarea, dar nu pretind nici un drept de autor, doar cîteva exemplare pentru mine.) Ar fi posibil în editura d-voastră?

Cînd recitesc poemele mele, mă liniștesc, mă mîngîi, o boare mă alină. Iată sufletul meu, zic, iată inima mea. Sînt eu. Poemele mele sînt sîngele meu. Asta simt acum, într-un azil de bătrîni, ca la o pensiune.
Recopiez poeme și i le trimit lui Baciu în Honolulu, Insulele Hawai, un paradis terestru.
Mă apucă nostalgiile. Îmi vine să creez iar poezii. Să-mi renască visurile de mărire: „Alergători de cursă lungă", „Lăsați-mă eu însumi!", „Lecție de filozofie" pentru Baciu.

Declarațiile noastre de emigrare [Political and Religious Reasons to leave my country) sînt studiate de psihologi. Deci vor să prindă și caracterul, temperamentul omului, sau dacă el minte ori nu?

Stimate D-le Constantin Drăgan,
Sînt un emigrant român, mă aflu în campul din Istanbul. Am 34 de ani. Matematician. Poet.
Am publicat mai multe volume de versuri în română și franceză, unele în țară, altele în străinătate — sub pseudonimul OVIDIU FLORENTIN. V-am trimis cîteva exemplare și D-voastră personal în 1983, dar și unor secții (filiale) ale Fundației Europene Drăgan. De exemplu: „Formules pour l'esprit", „Sentiments fabriqués en laboratoire". Am primit și scrisori de mulțumire din partea unor secretari (colaboratori) de-ai D-voastră. Deci există, probabil, și acum cărți de-ale mele în biblioteca D-voastră.
Scuzați-mă că apelez la Fundația Drăgan, dar aș îndrăzni să vă solicit o scrisoare de recomandare trimisă către: UNHCR [...].
M-am gîndit că Fundația D-voastră sprijină oamenii de cultură europeni — eu nu doresc decît un ajutor moral. Am

completat formularele pentru emigrare în S.U.A. Dosarul meu va ajunge la Roma la UNHCR, în jur de 15 octombrie, trimis de:

International Catholic Migration Commision, Nurlu, Apt. No. 1, D. 2, Bemonti, Istanbul, Turkey, Tel 1477209, 1416581.

Acolo aștept O.K.-ul american. ICMC-ul de aici m-a sfătuit să mă rog de prieteni și cunoștințe din Roma care să preseze UNHCR-ul să îmi aprobe mai repede emigrarea. Cel puțin să telefonați.

Vă rog mult de tot răspundeți-mi.

Am reușit să scot cu mine două volume de versuri inedite. Aș încerca să le public. Sînt în limba română, iar unul a fost deja tradus în franceză de Dr. Chantal Signoret [...]. Este cumva posibil la Editura D-voastră? (Eu nu cer nici un drept de autor, decît niște exemplare pentru mine și prieteni.)

Din nou, scuzați-mă.

Cu deosebit respect pentru țelurile nobile pe care și le-a propus Fundația Europeană Drăgan.

Dear Professor JUST,

I'm writting to you from a political refugees camp! (I am a Romanian, you remember about me, I published proposed problems on your „College Mathematical Journal".) (17)

Please, answer for me on the envelope adress;

- I published on CMJ a problem [„p and p+2 are both prime, if and only if..."] and an American generalized it [„p and p+k are both prime, if and only if..."]; then, I sent you a wide generalization [„p₁, p₂, ..., pₙ are simultaneously prime, if and only if..."]; have you received it? What is [redacted] your opinion?
- Mrs. Waren Page doesn't know my new adress; please, announce her.
- Have you accepted another proposed problems of mine for CMJ?
- Now, I want to emigrate in the USA. I need the American O.K. Excuse-me, but I please you help me with a recommandation letter sent to: UNHCR [...].

I love to research, to publish my ideas, to go to international congresses. In Romania I were prohibited.

My file for emigration is sent by the ICMC [...] until October 15, 1988.

My hopes in your help.

Answer for me, please, about these questions. Thank you very much. Sincerely.

P.S. Do you know a university, college, institute which be willing to sponsor

me to the Emigration and Naturalization Center from the USA? I accept any job, even scavenger!

S-a dus luna lui septembrie, lună grea, importantă. Evadarea mea. Schimbarea unei lumi cu alta. Necunoscut. Emoții. Risc.

- pe 3 sept. am primit pașaportul pentru Bulgaria
- pe 7 sept. părăsit România [probabil pentru totdeauna!]
- pe 7 sept. intrat în Bulgaria
- pe 8 sept. îmbarcat pe vaporul „Ossetiya" de la Burgas (Nesebar) ca „excursionist"; 11C$ biletul;
- pe 9 sept. intrat în Turcia, Istanbul;
- între 9-16 sept. Poliția Turcă m-a cazat la Hotel San; cu masa m-am descurcat singur;
- pe 16 sept. m-a adus Poliția Turcă în camp, [redacted] după ce am trecut prin Interpol (amprente, interogatoriu, poze);
- pe 23 sept. completat actele mici la ICMC, sediul vechi, poze pentru pașaport, din nou la ICMC, sediul nou, pentru S.U.A.
- pe 29 sept. completat actele mari la ICMC, sediul nou, pentru S.U.A.; depus Declarație de douăsprezece pagini; am vorbit în engleză, destul de slab, cu poticneli; Declarația mi-am tradus-o singur, cu erori de sintaxă, cred.
- pe 30 sept. depus la ICMC, sediul meu, la do- [redacted] sar, xerocopii [redacted] ale coperților cărților (18) și extraselor mele publicate [madama cea tînără zicea că e bine pentru a-mi urgenta plecarea; că să preseze prietenii mei la UNHCR la Roma plecarea mea].

Acum urmează perioada de așteptare. Cea mai lungă și neagră. Poți sta 6-8-10 luni fără să știi nimic, sau să primești respins și s-o iei de la început.

- 02.10.88

Telefonat în țară. Ely îmi zice că m-a căutat Miliția pe-acasă, ca să mă duc să-mi schimb buletinul! „Spune-le că nu mai e nevoie!"

Se simte bine. Convenție să-mi dea telefon în prima duminică a fiecărei luni, orele 9-10, dimineața, la Bacal.

Mihai crede că sînt la București să caut servici, o să [redacted] telefonez și-i aduc și pe ei. Era plecat să cumpere mîncare pentru păsărei. Aș fi vrut să-i aud vocea. Acum e și el școlar, cu ghiozdănaș... Am băiat mare, domnule! Micuțul meu ochelarist! Micuțul meu [redacted] ștrengar!

Vecinii au observat lipsa mea, dar nu știu încă nimic. La Bălcești [redacted] au aflat și s-au liniștit.

Ely era calmă la telefon, se obișnuise cu gîndul. Nu-i tremura vocea, nu plîngea ca Jeny, era mai indiferentă. Cred că Jeny e mult mai sensibilă. M-a surprins că se îngrijora de soarta mea. „Ai citit Const. Virgil Ghiorghiu. Cam așa e aici." Nu avea nici o idee. [I-am adăugat că sîntem sute de români în camp.]

-03.10.88

Stimate D-le Grosswald,

Am fost mutat într-un camp pentru refugiați politici. Adresa mea este pe plic. Telefon 3394466, mă anunță băieții. Sîntem peste o sută de români, apoi polonezi, cehi etc. V-am mai trimis o scrisoare pe 9 septembrie și o vedere pe 18 septembrie din Turcia.

Am cerut azil politic și emigrare în S.U.A. Se ocupă de noi ICMC (adresa nouă).

Eu am depus toate actele, am completat totul, acum sînt în perioada de așteptare. Actele mele (în care am specificat adresa d-voastră ca relație a mea în America) vor fi înaintate la Roma, unde vor ajunge în jur de 15 octombrie a.c. Doamnele de la ICMC m-au sfătuit să vă rog pe Dvs. să pistonați la UNHCR cu telefoane, scrisori de recomandare sau sponsare (morală, materială) din partea unei universități sau institutii sau persoane particulare americane: UNHCR [...].

De la Roma îmi vine O.K.-ul american. Am nevoie de sprijin pentru obținerea acestui recept, urgentarea lui. Vor să ne țină aici 6-8-10 luni sau chiar 12. E îngrozitor, ca la un azil! Apoi la Roma încă 1-2 luni. Nu știu de ce o lungesc atîta. Familia mi-e în țară. Soția trebuie să nască al doilea copil într-o lună.

Ieri i-am telefonat, mi-a spus că Dvs. mi-ați scris în țară. Aștept să-mi răspundeți repede aici. Vă trimit scrisoarea recomandată, ca să fiu sigur că ajunge.

În orice caz, de aici va fi mult mai ușor de emigrat, dar vreau să nu aștept prea mult în Turcia. Timpul trece, e momentul să creez, să dau ce e mai bun din mine. Pe 10 decembrie împlinesc 34 de ani, m-apropii de vîrstele performanțelor. Pînă în prezent n-am descoperit nimic deosebit, ceva care mai tîrziu să se numească „teorema (teoria, funcția etc.) Smarandache". Să las ceva pe lumea asta! Din România n-aș fi avut nici o șansă! Din America voi avea posibilitatea cel puțin să-mi expun ideile... Tare mult aș vrea să vă întîlnesc.

Vă întrebasem într-o scrisoare din țară dacă există șansa să public în Occident (Oriunde și în orice limbă) niște manuscrise [redacted] românești (literare): romane, piese de teatru, proză scurtă, poeme anticomuniste, antitotalitare, antidictatoriale, jurnal intim etc. Eu nu am bani să plătesc, sper să fie pe socoteala editorului — abia mă forțez ca să expediez o scrisoare! Strîng cureaua. Vreau să scot și o culegere de probleme pentru liceu, la care o să vă cer părerea. Am trimis manuscrisele în West. Sper să fi ajuns.

Cu prietenie.

My very good friend Norbert [West Germany],
I were moved in a camp for refugees. My address is [...].

I thank you very much for your help to me (coats, towels, sandals etc.).
Now, I'm sending you a... girl („Kadina")!
Danke schönen!

Aproape o lună de cînd am „tulit-o." Sînt în impas. Dușmanul meu e timpul, trece prea încet pînă la plecarea în America. Dușmanul meu e timpul, trece prea repede și nu-mi pot publica opera, nu pot cerceta, crea.

Dacă mă refuză americanii cred că o „tai" la greci (folosesc limbajul campului).

„Vocea campului" este sumbră. Mereu se trece granița, clandestin, înspre Grecia. Aci sînt tolerați, lucrează la cules de fructe, construcții, prin restaurante. Strîng bani și o „taie" la nemți, care acordă al doilea azil politic. Viața e dură. Cîini din țară în țară, cu frica poliției. Nu știu ce voi face dacă SUA mă respinge!

Aș mai [redacted] schimba-o pe Canada, sponsor încercîndu-l pe Richard Guy — dacă-o vrea.

Speranțele mele se îndreaptă spre Grosswald și Universitatea lui din Philadelphia. Mă voi înscrie la doctorat, numai să-mi recunoască diploma (pe care nici n-o am la mine!). Sau mă voi înscrie din nou la facultate? Ce-ar fi s-o dau pe literatură?! De exemplu, pe franceză? Să colaborez la reviste, să public în franțuzește.

Mă simt totuși nasol. Am datorii. Abia am reușit să-mi cumpăr un pulovăr, vine frigul, anotimpul ploios.

Vreau să-mi cumpăr un aparat de radio cu unde scurte ca să prind Europa Liberă, emisiunile culturale. De o lună am întrerupt. Am pierdut multe „lecții" de literatură, filozofie, istorie. Începusem, în cariera mea, cu poezia, apoi am intrat tare în teatru, acum m-am dat pe roman: tradiționalist, cu acțiune, crime, poliție. Citibil. Comerciabil. Voi reuși în felul acesta să prind o mare editură europeană? (mă gîndesc la Paris, „Robert Laffont", care m-a încurajat). Mai trebuie să fac rost de o pereche de adidași (17-20 000 T.L.), un brîu (mi-l croiește un machedon din camp) fiindcă dimineața mă trezesc cu dureri de șale, laterale (trag curent) (3000 TL), un costum de trening (8-10 000 TL). E pe tocmitelea. Va trebui să lucrez două-trei săptămîni pentru toate. Se plătește prost, în jur de 5$ pe zi, echivalent — și nici atîta. Munci manuale, ziliere.

Săptămîna primă de camp am fost muncitor necalificat la Hale (mici ateliere). Am polizat atunci pentru prima dată (cu ochelari de protecție și mască de gaze), am vopsit de făcusem bube la mîini, mi se roseseră unghiile, am cărat bălegar. Mai schimbam și două mașini ca să ajung acolo. Patronul mi-a

dat cu 3000 de lire mai puțin, nu te puteai înțelege. Prietenia cu turcii ține pînă vine vorba de bani, capitol la care sînt foarte avari (e și inflație mare!), le tremură mîinile cînd îți [redacted] plătesc leafa. În final m-a ajuns cîștigul la 5200 lire pe zi, foarte puțin comparativ chiar cu ceilalți emigranți: 7-11 000. Alții se laudă și cu mai mult.

Trai [redacted] de bătrîn, de om ieșit la pensie, scos din viață. Ce greu trece timpul cînd n-ai ce face! Aș continua romanul, dar nu mă liniștesc pînă nu aflu ce a făcut Ilie cu manuscrisele mele. Au ajuns [redacted] în Franța?

N-am primit pînă acum nici o scrisoare. Aștept cu nerăbdare poștașul, la prînz între 12^{30}-13. Cenzurează turcii? Cele două scrisori trimise nevestei n-au ajuns — mi-a spus ieri la telefon. Lucrează bine „ai noștrii"! Lua-i-ar dracu!! Azi i-am trimis lui Grosswald recomandată cu confirmare de primire. Dacă nici [redacted] asta n-ajunge ...!

S-a schimbat ordinea. Nu mai dau turcii peste români, ca pe vremea lui Ștefan, ci moldovenii năpustesc peste turci cerînd azil politic. Românașii invadează Turcia. Băieți tineri, sub 30 de ani majoritatea. Sînt unii și de 19, cu armata nefăcută. S-au orientat la timp.

Mie mi-au trebuit 34 de ani ca să (21) mă decid. Foarte slab [redacted] m-am dovedit la acest subiect. Îmi lipsește sclipirea hotărîrii de moment. Dar, mai bine mai tîrziu decît niciodată!
Ce-o da Dumnezeul și cu soarta mea! Total nesigură, la răscruce de drumuri. Mai rău ca în România nu poate fi, socot eu. Nervii. Îmi cedează nervii, încep să mă irit ușor. Astăzi m-am supărat pe colegi. Am stat posac, eu care de obicei fusesem un om deschis în camp. Fugarii sînt suspicioși, cred că a trimis securitatea după ei ca să-i împuște sau să-i spioneze și să le [redacted] persecute [redacted] rudele rămase în țară. Fugarii sînt avari. Fugarilor le e frică de ziua de mîine. Fugarii nu se ajută între ei. Fugarii caută să se înșele între ei. Eu sînt fugar. Am fugit de rău. [redacted] Cadea-voi în mai rău?
Sînt cîteva reguli nescrise în camp:
- să nu împrumuți pe nimeni cu bani, fiindcă nu are de unde să ți-i înapoieze
- să nu spui nimănui că ai bani sau [redacted] lucruri, fiindcă ți le cere
- să nu știe nimeni ce e în sufletul tău.

Eu nu am ținut cont de aceste trei principii și m-am ars. Din păcate, învăț numai din greșelile mele, nu ale

ltora, cum mă povățuiește proverbul.
rebuie să învăț
ă fiu dur, fără suflet,
listant și foarte rece.
m admis cam multe intimități cu
ădărani, tipi care nu cunosc niște li-
mite. Am glumit cu cine nu trebuie. Cu-
meti de moldoveni cu patru clase spun
bancuri despre olteni. Drojdia societății
venit aici, pușcăriași, bișnițari, pun-
gași, nenorociți ca mine. Unii așteaptă
de 4-5. Or să devină turci! Dacă ar
fi să rămîn atît, ar însemna să în-
nebunesc! Cîte unii au damblagit!
Nu-mi pot [redacted] abține răbdarea.
Jurnalul acesta mă eliberează și-mi
ocupă destul timp. Mă deconectează.

-au format mici bisericuțe: bătrînii
u grupul lor, „smecherii" aparte.

louă. Nu avem cum omorî timpul.
tăm toată ziua la club la televizor,
au dormităm în camere. Singurul
veniment este masa. Ne culcăm pe
a doișpe noaptea. Atunci se mai po-
olesc spiritele (gălăgie, lumină, fum
e țigări). A trebuit să îndur, să rabd
tîta mizerie! Am dormit în pivniță
hambar sau „bahaus" i se zice) cîte
20-30 launloc: apă pe jos, țigări, nu
xistă femeie de servici, lumina se a-

prindea și stingea la orice oră, ușa
nu se-nchidea, geamurile sparte. Deci
curent continuu. Veceu nu aveam, adică
aveam dar era înfundat. Îți făceai
treaba mare la club.
De vreo trei zile m-am mutat la zece inși
în cameră, paturi suprapuse, nu se fu-
mează, liniște. Dar am pierdut prieteni-
ile formate.
Atîta timp cît am la dispoziție, aș putea
să scriu pe rupte. Să mai mă liniștesc
sufletește. A trecut furtuna. Mai urmează
să stabilesc contactul cu scriitorii și
matematicienii externi, cu familia în
țară (soția, părinții). Aștept scrisorile.
Să vină scrisorile. Dă Doamne!

A început EXILUL MEU.

Ely m-anunța că mi-au sosit multe scri-
sori în țară. Dacă aș avea [redacted] o forță
să mă fac nevăzut, să ajung pînă-n
țară și să-mi iau corespondența!
[Păi, dacă ar fi așa, mi-aș lua și neva-
sta și copiii și aș ateriza în America
<u>directly</u>!]
Sînt un copil. Visez.
Într-o noapte am visat că mă întorse-
sem în țară și vroiam din nou să
plec și nu mai puteam. Miliția pe ur-
mele mele. M-am ascuns prin niște
cotloane. Nu știu cum se făcea, dar

treceau pe lîngă mine și nu mă vedeau. Am fugit iar. Eram un fel de haiduc. Mereu hăituit. Dormeam prin porumbi, pe coline, prin podurile caselor. Am trecut iar granița la turci, pe jos, prin porumbi, m-a întîmpinat o fetiță, brunetică, se juca. Și parcă în Turcia împărțeam ceva cu cineva.

Iată-mă în lagăr de bunăvoie! Uns cu toate alifiile. Singur prin lume. Mă descurc cum pot și cum nu pot. Cînd o fi ziua minunată a urcării mele în avion, direcția Roma? Dar pentru New York?? Voi apuca eu acele zile minunate ???Nu-mi vine să cred!

Și pe urmă, reunificarea cu familia. Cum vom trăi acele clipe? Ce va gîndi Mihai? Cînd îi voi chema pe-ai mei la tratament? Încep să devin personajul important al familiei. [redacted] I-am făcut [redacted] cu rude în străinătate! Unii se vor bucura, alții vor plînge și o a treia parte mă va înjura. Am fost destul de hulit în România — așa că nu e mare scofală!

.04.10.88

Miroase la W.C., nu le toarnă apă după. Iar îl doare pe vreunul rinichii.

Ast-noapte iar au fugit patru, și roșcatul dintre ei. S-au ascuns pe un vas danez.

În camp se așteaptă cu emoție știrile din partea lor. Trei dintre ei au trecut Marea Neagră cu yola chiar de la Neptun, de lîngă vila tovarășului, în 94 de ore. Altul a venit ascuns pe un vapor din Constanța.

Săptămîna asta nu am găsit nimic de lucru, și am o nevoie de bani ca de aer. Să-mi cumpăr radio să nu mă plictisesc, să am o preocupare, să mă perfecționez culturalmente. Ah, răspunsurile lui Signoret, Bellot, Grosswald, Laurent Bayart, de acasă le aștept ca pe pîinea caldă. În special să fi trecut scrisorile și carnetelele și registrul din România. Să le fi scos din focul comunist. Oare ce mi-o fi scris Grosswald? O fi găsit ceva pentru emigrarea mea, pentru publicarea cărților mele?

Am prins ultimul tren al emigrării, poate ultimele vagoane ale ultimei garnituri, sau chiar niște unghere mai întunecate — dacă le-oș fi prins și pe-alea!

E foarte complicat, multă birocrație în Occident ca și în Est, verificări și răsverificări, formulare de completat, interogatorii, discuții în contradictoriu, zvonuri pesimiste, îngrijorări provocate de „vocea campului".

Mi-am impus să mănînc tot ce mi se dă, să îmi adaptez stomacul la chisălița lor asiatică, m-am forțat să-mi placă gustările lor exotice preparate din tot felul de semințe sau plante de care n-am auzit, m-am obișnuit cu ceaiul lor permanent,

cu ciulamaua de vinete, cu orezul fiert și negarnisit cu nimic (îmi pun zahăr și are un gust de orez cu lapte). Să nu cheltui bani pe mîncare, doar pe îmbrăcăminte și pe scrisori în special. Numai pe telefoane am dat vreo 30 000 de lire, o treime din cît am cheltuit pînă în prezent. Rar beau cîte-o bere „Pilsen", „Tüborg", cu semințe de floare, prăjite, dar cumpărate în pungi de la bacal. Și asta ca să mă alienez. Mă simt fericit, vorbesc mult, m-aprind la față, spun bancuri (despre femei, politică) iar cînd mă încing mai tare cînt (foarte gros, neserios sau prefăcut:

„Nu mă lăsa să mor Marghioalo
„Nu mă lăsa să mor
Că deseară-ți bag antena
La televizor..."").

[illegible]micii rîd (de situație, de mine), eu o [illegible]ias atunci mai moale, mai reduc din [illegible]atos. Apoi mă fac că nu bag în seamă, [illegible]eiau mai deformat melodia, ei se privesc [illegible]tupefiați și-și dau coate: „Profesorul!... [illegible]rofesorul!..." Eu fac mînă proastă, eu [illegible]au exemplu negativ unor oameni care [illegible]-au nevoie de exemple și care nu [illegible]nvață nimic din nimic. Eu nu mai mă [illegible]ot opri. Cad din lac în puț. Ei mă în[illegible]tărîtă. Eu mă prefac iar că nu pricep. [illegible]i încep să bată apropouri, să mi-o zică [illegible]a obraz. Eu mă fac de căcat în fața [illegible]nor inși de căcat. Pe mine mă doare [illegible]apul. Cu mine se învîrtește camera.

Mă duc la toaletă să vomit. Nu vomit. Se învîrtește chiuveta cu mine. Mă uit la oglindă. Văd cu ceață. Ce urît sînt! Buhăit, cu cearcăne, cută la ochiul drept — cînd sînt obosit. Ochii, ce tulburi! [redacted] Parcă ar fi plini de bere. Au culoarea berii. Cred că n-au nici o culoare. Ochi de bețiv[redacted]. Ochi blegi. Sînt cu morcovul în cur. Ochii inexpresivi. „Ce face ăla la baie?" De n-aș vomita, îmi stric firma.

(24)

— 05.10.88

Dear Editor,

I am a Romanian teacher of mathematics in a camp from your city, emigrant for America. My Turk Romanian translated me many of your proposed problems of entertainment from „Günaydin" (in armağanidir). I like these.

In the last issue I solved as follow:

[...]

Now, I'm sending [redacted] an original proposed problem to be published — if it is possible, if it satisfies your exigencies — on the journal.

I have got another ones, if you desire I shall [redacted] send them to you.

Please, excuse me.

Yours sincerely.

— 06.10.88

Polonezii vorbesc numai cu „nie" și „kurwa".

E frumos că începe vremea urîtă

-07.10.88

Le trag tare la lopată, tîrnăcop. M-am făcut șofer de roabă! Opt ore 10 000 lire. Binișor. Dar mă omoară munca brută. De marți o țin într-una. Nu cheltui o para [redacted] pe-un suc, totul pentru haine.

Ieri am făcut baie pe cap, la două săptămîni și n-am răcit. Azi mă simt bine, obosit de la muncă, dar plesnind de sănătate

Inspecție de la Geneva. Mai demult pozaseră și condițiile mizerabile în care se stă, le-au dat prin ziare, dar degeaba. Cred că o parte din fonduri intră în buzunare particulare.

Mîncarea începe să-mi displacă. Tocături tocături. Ficatul meu o să se-mpotmolească. A mai suferit el odată: hepatită epidemică.

Cher Monsieur Bellot,

C'est la première lettre que je reçoive depuis que je suis dans le camp, une lettre chaude me donant des espoirs. Je m'avais fait des soucis, j'avais envoyé une dizaine de lettres sans aucune réponse. Celles destinées pour la Roumanie ne sont pas encore arrivées (ma belle soeur et ma femme me l'ont dit au téléphone).

Le 7 septembre j'ai quitté la Roumanie (25) pour toujours (peut-être je n'y reviendrai même pas comme touriste)!!

J'ai été seul, j'ai obtenu très difficilement un passeport pour la Bulgarie; d'ici j'ai pris un bateau (en „excursion" illégale) - vous avez bien intuit — jusqu'en Istanbul, j'ai contacté, immédiatement, le Consulat Américain, la Police Turque. On m'a accepté la résidence en Turquie, mais le problème c'est l'O.K. américain. Ma femme, mon enfant, mes parents n'en ont rien su. Je suis disparu, proprement, de la Roumanie pour deux semaines! J'y avais pensé et planifié il y a [redacted] quelques années.

Oui, c'est vrai, de la Turquie j'ai plus de liberté qu'en Roumanie. Je vais émigrer, mais je ne sais pas où et quand. C'est le problème de l'acception. Les conditions d'hébergement ne sont pas propres ici, les nourritures sont préparées comme en Asye, différentes de celles européennes. Mais, je me force de m'habituer. J'ai dormi comme pendant le service militaire: 25-30 dans une chambre, maintenant on est 10.

Mes papiers remplis pour les E.U. seront envoyés à Rome et arrivront vers le 15 octobre: UNHCR [...].

L'Organisation qui s'occupe de nous: ICMC [...].

Il y a un jeune monsieur à l'ICMC qui parle espagnol (son père était espagnol, sa mère italienne), et une vieille madame qui parle français, mais tous savent également anglais.

Ceux de l'ICMC m'ont conseillé de prier mes amis d'écrire à l'UNHCR (à Rome) sur mon cas, afin de presser l'arrivée de mon acception d'émigration en Amérique.

Donc:

1) je vous prie d'envoyer une <u>lettre de recommandation</u> à l'UNHCR en leur spécifiant que j'ai fait la grève de la faim 15 jours en Roumanie (juillet-août 1986) parce que les Authorités Roumaines m'ont interdit d'aller au Congrès International des Mathématiciens (Berkeley, CA, USA, 1986), puis elles m'ont éliminé de l'Enseignement (une année et sept mois j'ai été chomeur, vous le savez bien), et à Craiova on m'a interdit de publier dans des revues scolaires. Il faut aussi leur spécifier que j'ai publié dans plusieures revues mathématiques, et qu'on m'a refusé le droit de m'inscrire au doctorat.

Vous pouvez me trouver au téléphone: 3394466, Istanbul, surtout le soir: 19-20, ou bien dimanche matin: 9-11, l'heure de la Turquie.

Dans ce camp il y a plus d'un centain de Roumains, un autre centain de Polonais, ensuite Bulgares turques, Tcheques, Étiopiens, Hongrois etc. Les Roumains prédominent. La plus part des gens sont des aventuriers, passés par prisons, jeunes entre 20 et 30 ans, sans études, vauriens, ivrognes, sans famille etc. Et moi parmi eux! Il y a peu d'intellectuels, en majorité plafonés. (Il existe beaucoup de refusés, donc atention!...) J'ai peur de ne pas me rater.

On nous assure ici le manger et le sommeil. Mais rien d'autre. Je suis „tombé" en Turquie mal habillé (un costume blanc et un pyjama dans une serviette, dans l'autre mes livres mathématiques et littéraires). J'ai travaillé comme ouvrier noncalifié dans une petite usine (comme teinturier, polissoirier, transporteur du crottin), ensuite dans un chantier de constructions (j'ai charroyé du gravier en brouette, j'ai enlevé des clous des planches etc.). On nous paie très mal en Turquie, le niveau de vie est bas. (Le 9 septembre je suis entré dans ce pays et le 16 dans le camp.) J'ai pu donc acheté quelques vêtements pour l'hiver qui s'annonce, bien que pas froid comme en Roumanie, et d'autres objets nécessaires. Ma chance s'est déroulée à l'hotel San, dans ma chambre j'avais un Allemand de l'Ouest qui, après avoir utilisé ses choses, me les a jeté, je les ai lavé et reutilisé (je suis émigrant, donc c'est... pardonable!).

Je ne possède aucun papier pour prouver mon identité, je suis un rien dans ce grand monde! Dans deux mois j'aurai une carte turque d'identité, et alors

je pourrai tirer l'argent de la banque (que vous avez l'amabilité me le donnez).

2) Mais vous pouvez m'introduire dans l'enveloppe, bien cachés, des dolars en papier, couvris dans feuilles d'écriture mathématique, enveloppe bien collée — et que personne n'en sache. Arrivé en Amérique je vous rembourserai. Merci, mon cher Bellot.

3) M. Tandberg aurait dit que „International Committee for Human Rights of Scientists" m'a enregistré comme mathématicien persécuté par les Authorités Roumaines (grève de la faim, interdictions d'aller aux congresses etc.). J'aimerais avoir une reçue signée, estampillée dans ce sens pour l'attacher à mon dossier. 4) Aussi, des photocopies concernant: ma lettre publiée dans „Notices of the AMS" (October, 1987); l'invitation au Congrès de Berkeley, 1986 (A.M. Gleason); l'invitation à Calgary (Guy, 1986); l'invitation à la première conférence canadienne de la Théorie des Nombres (R. Mollin, 1988); les pages des revues américaines où j'ai publié [Monthly (1984-5), Math. Magazine (1984), CMJ (1986-7)]. La même chose pour d'autres revues mathématiques. C'est la plus grande aide que vous pourriez me faire, puisque je vais les ajouter au dossier.

5) Je ne sais pas si „Crux Mathematicorum" m-a publié dans le dernier temps des problèmes proposés, je ne leur sais même plus l'adresse. Même chose pour M.L.J. Hautus [Hollande, „Nieuw (?) von Archief (?)"] l'adresse? Et pour R. Mollin? La „Gaceta Matematica" est-elle parue? J'aimerais la voir, comme „Crux M." etc.

6) Quelle est l'adresse du Centre Culturel des Roumains Emigrés de Madrid? (Les avez-vous contacté à propos de ma pièce de théâtre „Întîmplări cu Păcală"?)

Quand j'arrivai en Amérique je vais vous envoyer des dollars afin de publier un recueil de problèmes proposés de mathématiques (sur mon compte) ensemble.

Je n'ai pas de livres mathématiques ici. Avez-vous Tom Apostol (Number Theory)?

Peut-être les Roumains de Madrid pourront m'éditer les romans, nouvelles, poèmes, pièces de théâtre que j'écrivais dans les plus noirs moments de ma vie.

J'ai envoyé plusieurs lettres, chez: Tandberg, Bernd Wegner, Guy, Grosswald, A.B. Willcox, A. Gleason, C. Corduneanu, Ch. Signoret (ma traductrice des poèmes), Liviu Floda („The Voice of America"), St. Baciu (poète roumain), Erwin Just etc. Aucune réponse, sauf la vôtre. Ils m'ont tous oublié, personne n'a besoin de moi. D'habitude les nordiques sont plus froids.

Je vous reste, donc, très reconnaissant pour toujours.

Il y a en Espagne, à Madrid, un grand camp pour les refugiés, mais je n'ai pas pu arriver la-bas. Les conditions auraient été merveilleuses.

Trouvez une photo (égarée dans ma serviette) de moi.

Je suis fatigué (je viens de la brouette), mais je vous écris avec un très grand plaisir.

J'attends votre courrier, surtout en ce qui concerne les six questions.

Merci encore une fois, mon très cher ami Bellot. J'espère qu'on va nous rencontrer dans le temps (j'aimerais visiter l'Espagne) pour bavarder.

- 08.10.88

Închei o săptămînă de muncă brută, mi-am rupt oasele la tîrnăcop și lopată, am cărat pămînt, am nivelat.

N-am știut din țară ce-o să m-aștepte! Pentru un scriitor e bine să treacă prin multe experiențe de viață, pentru un matematician nu. Matematicianul pierde contactul cu materia. Îmi voi reveni eu?

Voi ajunge la Universitatea din Philadelphia — cu sprijinul lui Grosswald — cum visez ca un copil?

Polonezii ascultă afară, lîngă geamul meu o muzică ușoară tristă, parcă legănînd viața campului. Și mereu strigă „niè", „Kurva", „dobźe". Un ceh (28) înalt cît o prăjină și-a cumpărat salvari turcești și-i stă urît, româncele de pe bancă strîmbă din nas.

M-a tuns Gică, scurt ca un deținut, arăt ca o mîță, cu găuri în cap, în scări. Dar am scutit 1500 lire în oraș. [redacted] Drept plată îi traduc mîine declarația în engleză.

Moldoveni bădărani, pokeriști și barbugii, labagii au umplut campul.

Copiii nu merg la nici o școală, pierd timpul prin certe, învață numai lucruri urîte. Vlado știe românește, Cocoska înjură pe românește, Dan Roșcatu se [redacted] certa cu Marek în poloneză.

Mulți disperați: „Dacă nu ne vine acceptul, o tăiem!", zic cei tineri, și fug în Grecia. "Acolo se cîștigă mai bine, dar nu li se mai asigură nimic, trebuie să se întrețină singuri. Strîng bani și o taie" din nou în Spania, RFG, Danemarca, Suedia etc. Se urcă pe vreun vapor, clandestin. Cîini din țară în țară, fără acte, Panait Istrati prin Balcani. Sînt tolerați...

- 09.10.88

Mi-am cumpărat tenisi cu parălele luate la lopată. M-am tocmit, de la 7000 a lăsat la 5.000 lire. Te-nșeală din mustăți, te fură din priviri. Comerțul este în floare. Văzusem niște adidași splendiți la 15000, dar buzunarul meu e cam

gol. Nu am găsit radio cu patru lungimi de undă, mă interesau cu SW sau UKW pentru „Radio Free", „B.B.C." etc.

Azi se împlinește o lună de cînd m-am predat la „Șube".

În fiecare dimineață numai ceai cu pîine brînză și măsline. Mi s-a [redacted] acrit! Am cumpărat de dimineață o sticlă-de-o jumătate de chil de lapte, rece, de la frigider. M-a uns pe gît. Îl legumeam, nu alta!

Televiziune color. Multe filme.
Videocasete cu filme sexi, porno, de groază. Păcat că sînt titrate în turcă. Nu înțeleg ioc. „Rocky 2" pe TV2. După 10-15' minute mulți se ridică și pleacă. Întrerup și eu ca să scriu acest jurnal. Pe programul 1 fotbal turcesc. Neinteresant.

Sînt persoane care răspîndesc tot felul de zvonuri îngrijorătoare, „Radio Camp". Cică în fiecare camp ar exista cîte un securist care îi împușcă pe cei care vorbesc rău despre România — tromboane!, sau culeg informații și le trimit la Consulatul Român din Istanbul și au rolul de a intriga, de a băga lumea în sperieți — asta e posibil. Spiritul trebuie să reziste, fizicește e mai simplu. Nu voi mai da ascultare la nici o știre. N-am nevoie nici de prieteni, nici de dușmani.

Prietenii de aici ți se transformă ușor în dușmani. Pe cel care îl împrumuți cu bani, te ocolește, te bîrfește îi e teamă că-i ceri înapoi. Ți-e [redacted] rușine ție tot reamintindu-i.
[Nu mărturisesc nimănui că scriu un jurnal intim, mă vor suspecta, vor crede că am venit să-i spionez. Cică ar fi fost unul — acum cîteva luni — de doi metri, care le tot îmbîrliga, deruta, crea confuzii ca să provoace panică. L-a depistat Interpolul că era securist (el se dădea inginer) și l-au trimis în țară după trei luni de la venire.]
Așteptăm aici cu frica-n sîn, îndoindu-ne, cu inima strînsă.
Trebuie să înving totul, să trec [redacted] peste obstacole.

[redacted] Curios, dar în camp nu se fură. Nici nu ai ce!! Fiecare a venit cu ce s-a nimerit, cîte o geantă, două, cîteva lucruri. Comoara cea mai de preț a unui campist o constituie banii, pe care mulți și-i țin legați la gît într-un mic portmoneu.
Pe 29 septembrie, cînd veneam de la actele mari cu Tibi, mi-au dispărut din buzunar 10 000 lire, aproximativ; din buzunar mi i-au tras, [redacted] în autobuz: o zi de muncă. Pentru mine înseamnă totuși enorm.
Mă abțin cît pot, aș mînca fructe de-ale lor, aș bea răcoritoare, siropuri de portocale, banane. Dacă Bellot îmi trimite dolari mă răsfăț și eu cu niscaiva

fructe, și sandvich-uri de-ale lor cu carne învîrtită pe o frigare verticală [redacted] din care rașchetează mereu, pîine fierbinte.

Duminica trecută am fost la Biserica [redacted] Ortodoxă din Istanbul, slujbă în grecește. Puțină lume, bătrîni în special, greci desigur, rătăciți prin Turcia. [redacted] Două doamne aveau locurile rezervate, scrise cu litere elene. Din neglijență, m-am așezat pe unul dintre ele. M-au ridicat.
Cum a rezistat biserica în mijlocul musulmanilor, avînd în vedere divergențele greco-turce?
Biserică mare, impunătoare, din păcate avînd [redacted] credincioși.
Am aprins patru lumînări.

Ne acuză unii că „aruncăm cu noroi în țară". Dar nu fac diferență între țară și regim politic, care ne-a aruncat el pe drumuri! Nu am plecat de bine. Dacă n-aș fi avut atîtea interdicții... Am sperat că norodul că lucrurile se îndreaptă. Mai vedea! Patru ani de coșmar în țară! Patru ani de ostracizări! Patru ani de dureri! Patru ani de gînduri negre! Patru ani în care am fost arătat cu degetul „ăsta e nesupusul... nemulțumitul... tîmpitul... se crede deștept... o fi omul capitaliștilor..."

Muzica lui Gheorghe Zamfir sună și la televiziunea turcă. Am impresia că sînt în țară.

Ast-noapte am visat că a venit mama la mine, în lagăr, a stat puțin și a plecat. „Ia uite, ziceam prin somn, și nu i-am dat nici adresa... Dar atunci cum de-a știut să vină?!.. Cum de i-au aprobat din România?... Pașaportul în cîteva zile?" Mi-a apărut așa cum mă căuta [redacted] ea întotdeauna [redacted] la școală... îngîndurată ... cu tenul oacheș... parcă puțin supărată. Cît a fost mama de oarbă s-a ținut după mine, m-a dus pe la școli, a venit și la facultate odată — eram cu Ely de mînă. Mama mi-a spus mai tîrziu că „fata mea are părul pus pe bigudiuri".
Ce-o fi plîns cînd i-a telefonat Jeny că am plecat. I-am lăsat singuri, fără nici un ajutor la bătrînețe, nu mai au alt copil. Am vorbit mai înainte cu văru-meu Fănică să aibă grijă de mama, de tata, de Mama-Tina, de Tata-Decu. Este singurul în care am încredere. Mai am! Își așteaptă și el partea lui. O va avea! Ce se vor îngrămădi ca ulii să [redacted] apuce, care mai de care, din lucrurile de la Bălcești! Ce se va întîmpla cu cele două case? Va sări unchiu Mărinică să pună laba pe una din ele (cea construită de tata-

mare)? Cei de la București s-o acaareze pe-a lui Tata-Lecu și apoi s-o vîndă ? (N-or să vină cu dat dracu i la țară!)
La mulți o să le pară rău, m-am purtat frumos cu ei. Am restituit banii pe care mi i-au dat (20 000 lei Tata-ecu, 20 000 lei mama). Puiu mi-a mărturisit că o să-mi simtă lipsa (îl rugasem să mă ajute, n-a [redacted] putut); tocmai făcuse un accident care valora cît două! (un motociclist și o Dacie loviți, fracturi parcă la motociclist, Puiu beat la volan); era în cercetări — fiecare cu problemele lui.

Dificilă și engleza [redacted], știi fiecare cuvînt ce înseamnă dar nu poți să le legi. Ce-o mai întortochează și Faulkner ăsta! Barim de poezia modernă nici nu poți să te atingi [redacted]!
Voi ajunge eu vreodată să scriu în engleză? Sînt sigur că da, am scris deja rare anti-poeme. Dacă aș avea niște cărți bune (dicționare cu expresii, gramatică, manual de conversație) m-aș descurca de minune. Chiar simt o poftă... pentru că tot n-am ce face... Ha! Ha! De-aia cred eu? / Clar că nu, ci din atracție deosebită.

În Occident sîntem liberi. În Occident sînt liberi, dar pe pielea noastră. Capul trebuie pus serios la contribuție. Concurență. Se descurcă fiecare cum poate. Afacerile rentabile prind.
Mă simt ca un taur. Voi publica un maldăr de cărți. Poate că mari edituri mă vor accepta. Sînt un flămînd de publicitate, de mărire (nu mi-e rușine s-o recunosc, în Declarație am mărturisit că vreau să ajung o personalitate; [redacted] vor rîde de mine, mă vor crede copil). Voi picta, voi desena, voi face grafică, voi scrie poezii în engleză și articole de matematică. Auzi-mă, Doamne!

Românii sînt perverși, [redacted] nu au încredere unul în celălalt. Sînt ascunși. Polonezii sînt mai uniți

Duminica nu vine poșta, dar lunea e maldăr de scrisori. Cercetez cu emoție, la prînz [redacted]

Prin faptul că nu mi-au dat un post convenit consider că țara n-a avut nevoie de mine. Așadar, fiind un om în plus în România, n-am păgubit cu nimic statul lui Ceaușescu [redacted] Cretinul. Ba dimpotrivă, prin plecarea mea au cîștigat un adversar în minus.

Un fotbalist român, rămas în Turcia, după vreo șase luni de camp la Istanbul, a primit să joace la TRABZON, cam a patra echipă în campionat. I-au dat casă, masă, mașină și cîteva milioane. Primise o ofertă mai bună

la început de la FENERBAHÇE, dar a refuzat-o sperînd în America. Azi s-a plictisit de viața din camp. Turcii i-au promis că îi vor aduce familia. Florin Neagu va deveni cetățean turc!

-10.10.88

Azi am făcut pe traducătorul lui Karabaș, macedonean cu nume turcesc: „Cap Negru". Deci Caraion înseamnă „Ion Cel Negru", analog Caramitru, etc."

Fiind prea blînd, oamenii profită, iar macedonenii sînt destul de avari. Altora le plătesc 8 000 de lire pentru o traducere de trei pagini și mie nu-mi dau o bere (=700 lire); cică sînt prieteni cu mine. Dacă am și eu nevoie de ei atunci se schimbă treaba (și prietenia), nu mai recunosc.

De ce-oș fi așa de prost, de tîmpit? M-au văzut moale, deci o victimă ușoară — gîndesc ei —, și caută să mă fenteze.

Am glumit cu toți, i-am salutat, m-am purtat cumsecade și ei și-au luat-o în cap. Un ciumete de docker mi-a făcut scandal că el a pus mai multe lopeți de pămînt în roabă decît mine. Cît de-ai dracu! Cîini, nu altceva! Ar trebui să procedez ca inginerii veniți cu iahtul, să nu-i bag în seamă. Cel mult un răspuns la bună ziua.

(32)

Dear Professor Tandberg,

I thank you for your letter of September 28. Please, excuse me for the confusion, I have required to you a <u>moral</u> aid but not a financial one. Namely, I please you very much to send

1) a LETTER OF RECOMMENDATION to UNHCR[..], about my bad situation [the hunger strike, unemployed, interdictions to publish and to participate in international congresses etc.] such that UNHCR hasten my file and I can obtain more quickly the American O.K. (visa) for emigration in USA. (Because I'm lonely here; I fear to become a human failure, my wife is pregnant!... Do you see?...) The organization, which deals with us, has the address[...].

2) I need for my file of a (written) certificate (with heading and signed or stamped) from the „International Committee for Human Rights of Scientists" (NEW YORK) and another (?) one of your SCFCS allegedly I were persecuted by Romanian Authorities and I'm recorded to ICHRS(?) and SCFCS. It's the greatest help for me; and, I think, it isn't difficult.

3) Have you received my anticommunist Romanian novel „Cerc vicios" (Vicious circle) [275 pages, format A8] sent by a cousin on this spring (or summer) from out of Roma-*

nia to you for a possible publication in any language and any country? If yes, but the novel doesn't present importance, please, return it to my French interpreter: Dr. Ch. S. [..]
Thank you again.
I wait for your urgent answer at the three questions.
Yours sincerely.

Îmi scrie Ștefan Baciu, romanticul poet, poetul exilat. Mă simt onorat. O nouă cunoștință, dar [redacted] Mi-a acceptat o poezie pentru MELE, revista sa literară. Aș fi curios s-o văd, s-o citesc. Nerăbdător.

-11.10.88
Vin de la muncă, beat, la ora zece seara. E întuneric afară. Zugrăvesc un restaurant în Kadiköy, cu Ali, un tătar din Constanța. Am făcut și pe tinichigiul.
Ali le bea de la ruje. Are 35 de ani neînsurat, figură mongolică, slăbuț înalt. Turcii îl strigă "Necjib". Pe mine: Filiorin.
Ali, cu sticla în mînă, în Dolmuș, se dă „japonez născut în România"!
Ali vorbește nouă limbi: română tătară, turcă, maghiară, poloneză, engleză, franceză etc.

O afacere bună, 100 000 lire de persoană în cel mult o săptămînă. Ali [redacted] se pricepe să le negocieze. Nu știu ce-l determină să mă aleagă pe mine. Zice că sînt mai liniștit. Îl stoarce pe patron de lovele". „Lasă-i, bă, că au milioane la Bancă!" Ali s-a amețit. Le-am amestecat: bira, raki, șarap. Turcii s-au îmbătat de cad pe jos. Nu mai știu de ei. Mîncăm, muncim. Ali gătește în [redacted] tigaie ceva specific turcesc, de fapt tocătură cu roșii și ouă — care mi-amintesc de ouălele cu mărar [redacted] făcute de tata cînd eram la generală și în rarele momente cînd el nu era beat. Ali vorbește cu turcii, glumește, rîde tare cu gura largă. Eu stau ca mutul. Uneori rîd și eu de rîsul lor. Mă obligă să beau cot la cot cu el, îi spun că nu pot, zice că-l jignesc că sînt oltean prost. Nu reușesc să țin pasul cu el, dar le [redacted] trag și eu zdravăn la măsea. Îmi sună capul. [redacted] Șterg pereții de praf cu o perie cu coada lungă, smirghelesc, astup găurile cu ghips. Așteptăm să termine tinichigiii canalul de aerisire. Vopsesc cu grunj tabla. Mîine mă apuc de pereți. Ali își asumă sarcini mai grele: tavanul. Punem trei mese una peste alta

și vopsim. Mi-e o frică să nu cad
-s-ar duce atîta... inteligență! Ali
[redacted]e foarte degajat. E supărat că-l
deranjez cu [redacted] prea multe întrebări.
Cică dacă aș fi o femeie m-ar bate!
Cu capul tulbure, privirea neclară, în-
cerc să-i răspund lui Bernd Wegner la
scrisoare. Mi-e un somn de mor.

-12.10.88

Dear Professor Wegner,

I am glad to receive a letter from you.

1) Yes, I need a LETTER OF RECOMMENDATION sent by you to UNHCR[..](USA Department), where you write: I published mathematical books, papers, problems, I am a reviewer to you, and I were persecuted by Romanian Authorities (my hunger strike, interdictions to go to international congresses and to publish etc.). You can attach to your letter an ordinator list of my mathematical activity. You are a personality well known in mathematical world and your words will help me very much.

The organization, which deals with us, has the following address: ICMC[..].

I want to obtain <u>more quickly</u> the American O.K. to emigrate in USA, because I fear to be a human failure, my wife is pregnant in Romania!... I shall have two children... I am "escaped" from Romania without books, journals, clothes and I fear I shall lose my contacts with mathematics. If I obtain the O.K., I shall go to Roma (Italy) for another months, and hardly in USA; hence: very long time of waiting...

2) Thank you very much for your financial support. Here, I haven't no identity paper and I may not take the monney from bank. After two months I shall have a Turkish Act of Identity. But you can send me D.M. into envelope, well covered by some written papers, and it must that the mail doesn't know. If you don't want to risk, I wait for the monney after two months.

Unfortunately, I shall need further help too, if I'm obliged to remain here for long time. But I hope your letter of recommendation and your colleagues's help will hasten my American O.K. Thank you, and excuse me, you understand me.

3) Can your colleagues contact the Emigration[redacted] and Naturalization Department from USA about my situation? (My file for emigration was sent to UNHCR, Roma.)

Is there similar commission in USA?

I'm courious to learn your results about ther.

questions.

I thank to mathematicians who helped me.

Sincerely.

P.S. I come again, please send the money on a cheque into envelope directed to me, on the cheque you write the name of my friend: YILMAZ ANIS and same address like mine (for AKBANK, Kadiköy, Istanbul).

Azi am vopsit un burlan, la înaltime, se zgîlţînau mesele (erau puse trei, una peste alta). Mi se zbîrlise părul în cap. Mi-am amintit că la 33 de ani am cumpănă. Mi-a fost şi mai teamă. Mă ţineam de burlan. Ali rîdea de mine. „Oltenii îi ştiam mai iuţi. Tu te mişti prea încet." M-a cam jignit. „Tu n-ai cap să gîndeşti că peria nu se pune aşa că se scurge vopseaua. Vezi ce-ai făcut?" „N-are nimic, a curs pe ziar." Mare dobitoc sînt şi eu că mă încurc cu toţi dobitocii. De două zile ardem gazul degeaba, de vopsit ioc.

Am spart cu barosul un zid ca să facă o uşă. Simţeam că mă trage după el. L-a încercat şi patronul. Ali se amuza şi striga pe turceşte. După-aia mi-arată mie pe fereastră: „Vezi ce cur [redacted] are aia?!... Mamă, ce i-aş face!!" În Turcia cam răbdăm. „Kadîn" n-au nici mustăcioşii şi negricioşii de

turcaleţi. Femeia pentru ei este o problemă. Pînă mai ieri, se cumpărau. La Karaköy sînt bordeluri, dar scumpe. Un campist a fost odată şi a plătit 15000 de lire, apoi 50 000 (pe medicamente) ca să se vindece! [redacted] Dacă iei un sifilis sau o SIDA, în Turcia mori! Nu te mai ia nici o ţară. Or, vizita medicală [redacted] pentru emigranţi este capitală (pentru Canada şi Australia e foarte amănunţită).

De cîteva zile sînt întors pe dos. Au observat şi băieţii din camp şi încearcă să mă întrebe de vorbă.

„How are you?"

„Well, very well", mint eu şi văd cum mă simt şi mai rău.

Conversaţie în turcă:

„Caç para?"

„Beş bin."

familiară tuturor din camp.

-13.10.88

Lasă-mă, ce mama dracu, sînt slugă la turci? Azi nu mai mă duc la muncă! Nu fumez, nu beau, mîncare şi dormit asigurate (chiar dacă mai proaste). Mă abţin. Femei ioc, distracţii ioc. Dar învăţ. Mă odihnesc permanent, ca un moş.

Stimate D-le Grosswald,

Şase zile a făcut scrisoarea d-voastră pînă

în Turcia. M-am bucurat că nu m-ați dat uitării tocmai acum.

1) Scrisoarea mea de pe 9 septembrie, trimisă pe adresa universității, ați primit-o? Dar cea din 3 octombrie?

2) Cunoașteți cumva adresele:

- poetului Andrei Codrescu, SUA?
- regizorilor de teatru: Liviu Ciulei, Lucian Pintilie, Andrei Șerban, SUA?
- editura „Ion Dumitru", RFG?
- alte edituri românești (sau care traduc din română), scriitori de origine română, etc. prin care aș putea publica manuscrisele mele: „Cerc vicios" (roman, 275 pagini), „Formarea Omului Nou" (piesă de teatru în patru acte), „O lume întoarsă pe dos" (piesă de teatru în trei acte), „Patria de animale" (piesă de teatru în trei acte), „Legi de compoziție internă" (poeme), „Scrieri defecte" (proză scurtă), etc.?
(Toate, parafrazări la ideologia comunistă.)

Ce informații, sfaturi îmi puteți da la acest capitol? Sau [redacted] cunoașteți vreun teatru dispus să joace vreuna din piesele mele? (În traducere, desigur.)

3) Dacă ajung în America m-aș înscrie urgent la doctorat. Dar nu știu dacă îmi echivalează studiile, sau ce se va întîmpla acolo. M-ați putea lua la Philadelphia? Ziceați că universitatea de aci mi-ar fi oferit ceva.

4) Cunosc bine limba franceză, deși licențiat în matematică. Aș putea profesa la vreo catedră de limbi romanice? (Am publicat și un volum de poeme direct în franceză, și mai am încă unul inedit.)

Aș putea preda franceza prin franceză, sau să lucrez la vreo școală în care toate obiectele se predau în această limbă (cum am predat matematica în Maroc)?

Îmi place enorm să scriu, să public, să particip la simpozioane. Oscilez între matematică și literatură. Ce mă sfătuiți? Pe filologie se plătește mai prost, sînt posturi mai puține? Mi-ar place și să studiez literatura (în special franceză).

Care este adresa lui TOMA PAVEL?

Am riscat cu manuscrisele, nu știu dacă au trecut în Occident. Este vorba de vreo 4 000 de pagini: matematică, literatură, rebus. Dacă s-or fi pierdut mi-ar părea rău de tot. Mi-am tocit nervii, m-am documentat, m-am frămîntat în zadar. Persoana la care erau destinate nu mi-a dat pînă acum nici un semn de viață. Aștept răspunsul, așa cum l-am așteptat și pe-al d-voastră, ca pe pîinea caldă.

5) Într-adevăr, am aici timp liber [deși nu foarte mult, cum s-ar crede, pentru că mai lucrez ca muncitor necalificat (zugrav, vopsitor, la polizor, la lopată, la roabă etc.) ca să mai fac rost de-un

ban să-mi cumpăr ceva haine pentru iarna care se anunță, timbre pentru scrisori, cîte-un suc sau o bere la sfîrșit de săptămînă, etc.], dar marea problemă este că nu am cărți. Mi-ar trebui (le-aș plăti sau înapoia cînd ajung în SUA):

- dicționare mari român-englez, englez-român
- gramatica limbii engleze (explicată prin română)
- dicționar de expresii englezești (explicate prin română)

(în caz că nu se găsesc prin română, m-aș descurca și la cele prin franceză). Aș citi chiar și romane (în română, franceză) sau poeme (în engleză: T.S. Eliot, Ezra Pound — moderniștii ăștia afuriști, chiar și-un Andrei Codrescu, etc.). Îmi place să experimentez în artă, să mă joc în literatură, în matematică. Nevasta-mea zicea că am suflet de copil. Vă scriu intimități. Ce știe inima mea!... Nu fumez, nu beau (rar).

Corespondența cu România merge foarte greu, sau deloc. Din patru scrisori, trimise la soție și părinți, n-a ajuns nici una! Am telefonat însă, dar nu-mi mai permite buzunarul. ONU ne asigură mîncarea și dormitul, de restul ne privește! Și-atunci trebuie să faci pe dracu în patru!! Trebuie să apelezi la organizații filantropice, prieteni, etc.

Astă-seară m-a apucat o melancolie. (37) Scriu în sala de club, televizorul merge în turcește — nu înțeleg o boabă! Privesc ca mîța la calendar! Mai îmi trec timpul scriind scrisori. Îmi legasem toate speranțele de Sus., dar puțin cîte puțin se năruie. Lumea construită de mine se dărîmă treptat. Mi-am făcut destule iluzii. Cine știe ce m-așteaptă pe viitor... Mă simt singur, mi-e teamă să nu mă ratez. Mă forțez, țin un jurnal intim în care mi-am scris toate murdăriile... M-am gîndit să-mi continui romanul început în țară „VEȘNICA EVADARE" — despre eforturile mele de patru ani încoace de a fugi din România, metode încercate, informații culese, ascultarea seară de seară a „Europei Libere" sau a „BBC"-ului, dar prima parte e încă în țară... Vai, cîte am pierdut! Nu mai pot face nimic, nu mă pot concentra, nu sînt un om tare. Dacă ar afla cei din lagăr că țin un jurnal ar rîde de mine. Tot timpul mă gîndesc cum să emigrez mai repede, cum să-mi iau soția și cei doi copii (al doilea nenăscut încă!). Situație dramatică. Fiu-meu, Mihai, de 7 ani, știe despre mine că sînt la... București! Mi-e teamă să nu aibă probleme la școală — e și el în clasa I și joacă șah foarte bine (cu copii de cls. a VII-a,

a VIII-a). Cînd am plecat, n-a știut absolut nimic. Două săptămîni dispărut de-acasă. Am telefonat la Craiova. Cumnată-mea, care e medic, plîngea în telefon. Le-am spus că plec în America... Pentru mine, America înseamnă paradis.

Cum am reușit să plec? Foarte foarte greu am obținut un pașaport pentru Bulgaria; cerusem și Grecia, dar n-au acceptat securiștii. Am fost în audiență la Primul Secretar al PCR Dolj ca să obțin un amărît de pașaport. Avînd ceva dolari (din Maroc), am putut să mă urc pe un vapor din Burgas (RPB) pînă la Istanbul, excursie dus-întors, pentru mine ilegală (fără viza românească de intrare în Turcia). Bineînțeles că nu m-am mai întors. Căpitanul bulgar îmi oprise însă pașaportul pe vapor. Așa că n-am nici un act. Sînt al nimănui. Un pom în bătaia furtunii...

6) Nu am deci nici o posibilitate să fac matematică neavînd materiale.

Ce ziceți, s-o schimb de pe Teoria Numerelor? Văd că specialiștii se bazează pe domeniile cu randament economic, pragmatic: optimizare, programare, calculatoare, metode de aproximare, ecuații diferențiale. Teoria Numerelor rămîne cea mai pură, cea mai matematică matematică. Vă cunosc ca numbertheorist. Merită să continui?

7) Vă rog, scrieți mai clar — cu majuscule — adresa d-voastră de acasă. Nu înțeleg. Risc să vă pun adresa aceasta?

8) Cu engleza mă descurc în texte matematice, scrisori (corespondez cu mulți străini în engleză). Am scris și șase poezii!! Dar la filme nu pricep, texte literare ioc (vocabularul mi-e sărac). Știu puțină gramatică. [redacted] Dar cînd o să primesc cărțile îmi va fi mai simplu.

9) Eu am scris lui Constantin Corduneanu (Univ. of Arlington; scoate revista „Libertas Matematica"), Mariei Manoliu-Manea (Președinta Academiei Româno-Americane al cărui membru aș vrea și eu să devin), Andrew Gleason, A. B. Willcox, Liviu Floda („The Voice of America"), Erwin Just (CMJ), Iosif Constantin Drăgan (Roma, scriitor) — dar n-am nici un răspuns de la nimeni.

10) Aștept cu nerăbdare contactul d-voastră cu cele două organizații, să-mi spuneți ce am eu de făcut. Cred că amîndouă m-au înregistrat în 1986 cînd, avînd o invitație de la Andrew M. Gleason ca să particip la ICM-86 (Berkeley, CA, USA), autoritățile române nu mi-au acceptat, eu am făcut greva foamei 15 zile, m-au dat afară din învățămînt un an jumate, mi-au pus cărțile la index (chiar și

cele de matematică!), mi-au interzis să public în reviste din Craiova, etc. Ar fi bine ca ambele organizații să intervină la UNHCR [..] cu telefoane, scrisori de recomandare, telex, telegrame etc. pentru a-mi grăbi plecarea. Ele cunosc deja cazul meu. Sau să-mi obțineți de la ele vreo hîrtie scrisă, ștampilată, cu antet privind faptul că am fost persecutat de autorități (frustrat de drepturi) în 1986, ca să pot s-o atașez la dosar. (După Istanbul, dacă SUA îmi dă acceptul, sînt trimis la Roma pentru 1-2-3 luni, și abia apoi în America. Și cît mai durează pînă-mi aduc soția și copiii!... Mă înspăimîntă atîta așteptare...

De aceea am nevoie de cărți, ca să nu mă ratez. Timpul care-l stau aici să nu-l pierd de pomană. M-am gîndit să scriu un roman nou, dar n-am starea necesară. Mereu obsedat: mă acceptă, nu mă acceptă americanii... cînd plec?... cînd îmi iau familia?... probleme și probleme... Va trebui să-mi umplu vremea cu studiu intens. De engleză aș avea poftă.

Turcii mi-au aprobat azilul politic, iar campul acesta aud că este american (coordonat de SUA). Deci, le-ar fi nemaipomenit de ușor să mă ia. Recomandați-mă că sînt în afirmare și formare, ambițios. Că am trecut ilegal „cortina de fier" dintre Est și Vest (Bulgaria și Turcia) tocmai din dorința de a mă realiza în America, fiindcă în România nu puteam. Nu sînt refugiat economic, ci politic, sînt tînăr (34 ani), sănătos, am studii, cărți publicate, colaborări la reviste americane și altele. Dacă nici pe mine nu mă acceptă, atunci pe cine dracu?? Sînt aici numai golani, bișnițari, cu șapte clase, inculți, bețivi, pokeriști, barbugii, tîrfe. Au ăștia prioritate înaintea mea? (Dacă-i așa, o dau naiba de dreptate!!)

Alăturat aveți:

- Date individuale, rude (3 pagini)
- Motivele religioase și politice pentru care am părăsit țara (ciorna rămasă; 10 pagini),

așa cum le-am dat eu la ICMC pentru dosarul meu de emigrare. Le-am întocmit singur, direct în engleză — desigur, ajutat de niște dicționare [redacted] de buzunar. Vă puteți da nițel seama și de engleza pe care o cunosc la acest moment, iar dacă aveți nevoie să furnizați date despre mine mai aveți și curriculum vitae trimis din RSR.

11) Trimiteți-mi o fotocopie clară a „Curriculum-ului vitae" al meu pentru ca să îl alăturez la dosar. Din România...

n-am venit decît cu un costum de haine și cărțile mele publicate.

V-am scris un roman întreg! Acum știți totul despre mine. Două zile m-am chinuit la scrisoare. Am recopiat datele individuale. Dacă mai doriți alte informații, vă voi da.

Aștept răspuns urgent la toate cele înspreзece întrebări. Pasul cel mai greu l-am făcut, aveți dreptate.

Cu mult drag, /Florentin Smarandache, ex-profesor.

Dear Professor GUY,

I thank your secretary D.B. Long who answered to my letter.

Hence, now I'm a political refugee in a camp from Istanbul. I want to emigrate in the USA. For this, I need the American O.K.

My file for emigration was already sent to: UNHCR [...].

The organization, which deals with us, has the following address: ICMC [...]. (There is a similar one in USA.)

ICMC advised me I entreated my influential acquaintances to write LETTERS OF RECOMMENDATION to UNHCR. You know my bad Romanian situation (my hunger strike in 1986, interdictions to go to international congresses and to publish, my books were prohibited etc.), and, you know, I collaborated to many mathematical journals

with proposed problems (AMM, MM, CMJ, „Crux Mathematicorum" etc.) etc.

I please you, help me to obtain the American visa, and – if it's possible – more quickly, because I fear I become a human failure (here, I haven't books, I can't study)... my wife is pregnant!... all my family are in Romania... many problems!

„AMS Committee on Human Rights" contacted you already about me.

1) Can you send me a copy from AMSCHR about my Romanian situation, such that I attach it to my file?
2) Can you send me a copy of the invitation which I received from you [redacted] in order that I go to your Recreational Mathematics Conference (1986)?
3) Same question for my invitation to the First Canadian Conference on Number Theory (R. Mollin).
4) I please you write [redacted] to UNHCR a letter of recommendation for me.

I wait for your answer.

Thank you very much, and excuse me!

Sincerely.

Îmi crește barba. Îmi las barbă. Turcii îmi fac semn să mă [redacted] bărbieresc. Nicu se oferă să-mi împrumute aparatul său de ras, crezînd că n-am. Refuz să mă rad – tot nu mai e nevasta care să mă bată la cap! O să stau mai mult timp, să văd cît mă suport.

Ce mai contează cum arăt! Să emigrez eu!

- Țigara good?
- Țigara good!
- Vodka good?
- Vodka good!
- Bira good?
- Bira good!
- Șarap good?
- Șarap good!

-14.10.88

S-a pus timpul ploios. Azi m-a prins în oraș, în partea europeană. Evident, fără umbrelă. Alarmă falsă de la ICMC [ai'sim'sim], m-anunța poliția să mă prezint urgent. Îmi făceam iluzii pe drum, pe [redacted] feribot, traversînd Bosforul. „Aș fi primit acceptul? O fi telefonat careva după mine? Bellot?" Copil ce sînt! Am primit o scrisoare de la Maria Manoliu-Manea, descurajantă: nu mă ajută nici la viză, nici la post, nu mă primesc nici ca membru al Academiei Româno-Americane. M-așteaptă viață grea. Emil îmi spune: „În străinătate ferește-te de români. Sînt „cea mai parșivă nație!" Aud că după al doilea război mondial eram numiți „Curva Europei" — am fost cu nemții și după-aia ne-am dat cu [redacted] rușii (întotdeauna de partea celui mai puternic).

Într-o lună de zile am slăbit 6 Kg. Sînt mai siluet: 72 Kg.

Stimate D-le Baciu,

Mulțumirile mele pentru scrisoare și inserarea unei poezii în revista d-voastră. Sînt nerăbdător s-o văd. Deși bolnav, n-ați pregetat să-mi scrieți. Colaborarea cu Dvs. mă încîntă. Am multe de învățat. Sfătuiți-mă unde aș putea publica niște manuscrise românești; de exemplu, care sînt adresele editurilor „Ion Dumitru" (RFG) și „Ion Cusa" (Paris)? Ce alte edituri mai există? În ce condiții se publică? Adrese de reviste românești din exil literare unde aș putea colabora [de pildă „Agora" (SUA), altele de prin RFG, am auzit la „Europa Liberă" că ar ființa o revistă a scriitorilor români din exil, unele prin Paris, Madrid, prin Israel etc.]. Vă rog, cît mai multe cu putință. Am timp destul aici și nu vreau să-l pierd.

Cunoașteți adresele marilor regizori români Ciulei, Pintilie, Șerban? Eu am scris și piese de teatru în trei și patru acte, în românește, anticomuniste. Sînt teatre unde le-aș putea juca? (în traducere, de exemplu). Piesele demontează clișeele ideologiei comuniste: „Formarea Omului Nou" (!), „O lume întoarsă pe dos" (!), „Patria de animale" (!). Iar un roman pe care l-am început în țară se numea „Veșnica evadare" — aștept să-mi parvină (pe căi ocolite) manuscrisul în Occident, ca să-l

continui.
Noi, tinerii emigranți români, trebuie să luăm ștafeta de la generația d-voastră.
Vă rog, dați-mi foarte multe indicații la acest capitol. Dacă dă Dumnezeul și ajung în America, vreau să înființez și eu o revistă: „Paradoxul", de experimente literare (probabil în română, franceză, engleză — limbile pe care le mai stăpînesc).
Cît mai multe detalii privind activitatea mea viitoare de scriitor exilat la începutul carierei aștept de la Dvs.
M-ar interesa să-mi împrumutați, dacă aveți:
- George Orwell: „1984", „Ferma de animale" (în franceză; în cel mai rău caz și-n engleză, dar îmi va fi greu la lectură);
- dicționare: englez-român, român-englez
- gramatica limbii engleze (explicată prin română)
- carte de expresii englezești (prin română)
(dacă nu, prin franceză);
- reviste românești de exil (literare).
Vă rog să mă scuzați, dar sînt „fugit" din România, deci n-am putut să-mi iau cărțile necesare. Scrisorile trimise acasă n-au ajuns de nici un fel! Este „grijulie" securitatea, „săraca"!!...
Scrisoarea mea din 1 octombrie ați primit-o? Ați scris cumva la UNHCR? Iertați-mă că sînt așa de insistent.
Multă sănătate vă doresc. Aștept răspuns.
Cu admirație.

Înnebunesc aici. Cei care nu sînt nebuni, nu sînt sănătoși la bilă! Îmi mănînc nervii. O să fug în Franța sau Spania. Dar oare e bine?
Președinta Academiei Româno-Americane scrie „Hotărîrea Dvs. de a cere azil politic în Statele Unite este un act de mare însemnătate"! Să vedem ce fel de însemnătate, și pentru cine.

Stimată D-nă Manolescu-Manea,
Am fost mutat în campul de refugiați politici din Istanbul[...].
Organizația care se ocupă de noi are adresa ICMC [...], dar există centrul ei în SUA.
Eu am obținut azilul politic de la turci, am completat dosarul de emigrare pentru America. Actele au fost înaintate la UNHCR[...].
Cei de la ICMC m-au sfătuit să rog personalități sau instituții occidentale să intervină cu scrisori de recomandare la UNHCR pentru a grăbi obținerea acceptului american.
1) Cred că nu vă cer prea mult insistînd să scrieți din partea Academiei Româno-Americane (specificați faptul că am publicat cărți, articole și că din țară mi s-a interzis participarea la congrese internaționale, mi-au pus la index cărțile tipărite în străinătate,

am fost dat afară din învățămînt în 1986 ca urmare a unei greve a foamei).

2) În ce condiții pot fi primit ca membru al Academiei Româno-Americane? Următorul congres din mai '89 îl voi apuca eu?

3) Eu v-am mai expediat din Turcia o vedere pe 20 septembrie, comunicîndu-vă noua mea adresă, iar cînd [redacted] eram în țară (prin 1987 parcă) o scrisoare. V-au parvenit?

4) Aștept, în principal, informații privind modul cum aș putea publica la Dvs. (am înțeles că Academia editează cărți, reviste) niște manuscrise românești: romane, piese de teatru, proză scurtă, poeme, jurnal intim etc. cu tentă anticomunistă, antitotalitară, parodii la clișeele [redacted] ideologice din România [o piesă se numește „Formarea Omului Nou" adică omul este transformat într-un obiect, prin îndoctrinare și obediență maximă, om nou care nu vede și nu aude decît ce dorește Partidul —; piesă în patru acte; există posibilitatea să fie jucată pe vreo scenă (în traducere)?].

Nu știu cum sprijină ARA tinerii creatori exilați, sau cum ar trebui să-i sprijine. Cel puțin, puneți-mă în temă! [Adrese de teatre unde aș avea acces, edituri, reviste românești literare din exil la care să colaborez ca să nu mă simt un ratat, de scriitori de origine română (exemplu Andrei Codrescu, căruia îi scrisesem pe cînd preda la Maroc], George Banu, Virgil Ierunca, Matei Călinescu, Ion [redacted] Negoițescu, Virgil Nemoianu etc.] (43)

5) Mi-ar mai trebui niște dicționare: român-englez, englez-român, gramatica limbii engleze (prin română), dicționar de expresii englezești (prin română) — în caz contrar și prin franceză.

Scuzați-mă pentru deranj. Știți cum e cu emigranții. Cărțile le-aș plăti sau înapoia cînd ajung în SUA.

Vă mulțumesc pentru decupajul din „Micro Magazin", dar articolul nu se referea deloc la mine, eu sînt refugiat politic în Turcia, nu în România.

AȘTEPT RĂSPUNS ÎNTREBĂRI

- 15.10.88

Michael Jackson prin [redacted] reviste turcești, un bărbat-femeie: machiat, coafat, operații estetice ca să-l facă așa cum nu e. Cînd cîntă, însă, electrizează publicul. Mobil, jucăuș, superîmbrăcat, mereu în priză.

În revistele astea turcești mă uit ca copiii la poze, în special după femei goale. Ah, sexualitatea! [redacted]

Nu mai am nici o poftă, nu mi se mai scoală!! Puiu și Yilmaz mi se destăinuie: mîine la prînz se duc la Karaköy la femei. Le era rușine să întrebe. Turcii zîmbeau sau le răspundeau la mișto. Aștept comentarii.

Cher Monsieur CAMP [critique dramatique français]
Je suis dans un camp...!

Televizorul merge, eu îi scriu lui André Camp, zgomotul nu mă deranjează pentru că nu-l înțeleg! În România n-aș fi putut lucra. Ca să nu mă ratez fac eforturi supraomenești. Admit batjocura celor din jur, mă fac că n-o înțeleg, stau încruntat, distantat, cu spatele la televizor sau în dreptul unui stîlp ca să nu văd. Aud doar muzica, a început să-mi placă, mi-am impus; de fapt aduce [redacted] cu aceea arabă.

Muzică senzuală, dulce, nostalgică... Scriu cu foc, trist, încerc să-l înduplec pe Camp. Nu că aș ține neapărat să-l șochez, dar așa mi-e stilul, derutant. Deși mănînc tot la masă, ling tava, nu mă satur. Azi am mai băut un lapte, mi se despică unghiile, lipsă de calciu. Trebuie să supraviețuiesc, cu orice sacrificiu — chiar dacă mă înjosesc. Să nu mă îmbolnăvesc. Dinții, [redacted] durere. Sper că trece pînă mîine. riscai

M-au ros teneșii, umblu acum în papuci, am fost pansat la cabinetul medical. Parcă mă ustură mai puțin. Mîine voi merge așa în Kadiköy. Yilmaz îmi propune un film de groază. Dacă e titrat în turcă îmi mai povestește el...

„Evil dead", moarte groaznică. Simțeam că-mi albește părul. Mă treceau fiori. În sală se rîdea. S-a întrerupt filmul: cinci minute pauză. Morții se sculau din groapă, întuneric, pustiu, mister (uși care des-(se)chid și închid singure, ferestre care se deschid și închid singure), vînt, sînge, răcnete, strigăte de disperare, fantastic, șocuri sonore, bruschețe — elemente caracteristice filmelor de groază [redacted].

Pe viitor vreau să văd un film porno, și altul științifico-fantastic. Vreau să văd ceea ce nu vedeam în România și mă simțeam frustrat. — 16.10.88

Suedezele mor de nefutute iar suedezii se fut în cur, se căsătoresc între ei.

[redacted] - Îți lași barbă?
- Nu-mi [redacted] las [redacted] barbă, dar nu mă rad.

[redacted] Lunar vine Moș Gerilă în camp și ne dă la „fiecare [redacted] o pastă de dinți, două săpunuri și cinci lame de ras. Bine că am tot amînat cu cumpăratul. Zilnic ne prezintă cîte un film la video, în sala de club, la ora 2 sau 3.

Azi am făcut o lună de cînd m-au adus în camp. Ce mai drumuri prin taxiuri, mă mutau dintr-o parte în alta, eu nu înțelegeam nimic ce e cu mine, mai deslușeam cîte-un „matematik profesor".

Mă pleznește-un somn... E duminică după [redacted] prînz și două. Am pierdut și masa... Mi-era o foame să mor! Am furat două budinci sleite de la moș, am pus zahăr dintr-o pungă de pe masă — nici nu știu a cui era, și mi-am astîmpărat foamea. Apoi am băut

două pahare de apă rece ca să-mi umplu burta. Cred c-o să scap sub 70 de kile. Mi s-au subțiat picioarele, m-am supt puțin la față, mi-a scăzut burta. Dar e mai bine.

Mi-am cumpărat un complet [redacted] (cămășuță și pantalon) de dormit. S-a pus frigul. Azi le îmbrac pentru prima oară și parcă mă mîngîie. E o plăcere să dorm în ele.

E atîta fum că mă dor ochii, [redacted] mă înfund. Din nou mă plictisesc, simt că mor de plictiseală. Ah, dacă aș avea cărțile englezești, sau romanul să-l continui! Cu cîtă rîvnă m-aș avînta! Cu o reală plăcere! Atunci chiar că m-aș simți nemaipomenit în lagăr!! [redacted] Nefăcînd nimic, decît să scriu.

Mi-e greu aici, foarte greu, dar și cînd mă gîndesc cît m-au huiduit în țară: bine c-am plecat! Cum mă priveau de sus colegii, scîrbele! Cum mă considerau toți un ratat, ai dracu! „Mă, Smarandache, ai peste 30 de ani... cînd crezi că intri și tu în normal...", idiotul de Dumitrescu, inspectorul, cu fața ca curul găinii, parcă era lepros, țiganu' dracu!

Mi-a dat 8 la inspecția [redacted] pentru definitivat, cea mai mică notă. [redacted] Ăilalți aveau numai 10, rar cîte-un 9. Iar dictatorul și teroristul ideologic de Andrei încerca să-mi interzică în-scrierea la definitivat, deci însăși participarea, caz unic, ar fi fost împotriva legii, dar nu ceva de neconceput în RSR. (45)

— 17.10.88

Fiecare pentru sine. Nimeni nu ajută pe nimeni. Am împrumutat de la Biblioteca Franceză „Lolita" de Vladimir Nabokov și „Pavilionul cancerosilor" de Soljenițîn. Ca să nu plătesc abonamentul mi le-a luat Ives Richichi, bibliotecara, pe numele ei. Refugiat, zic. Și cînd tîrgui ceva mă plîng mütegel... Romania mütegel... într-un fel de turcă, stîlcită. Atunci vînzătorii mai lasă din preț, este pe tocmite. Niciodată nu cumpăr din magazine ci de pe stradă, tarabe. Aici e mai ieftin.

Am colindat mai multe licee franceze din Istanbul St. Benoît, St. Joseph, Ecole Française de la Palais de France, pentru a găsi [redacted] ore de profesor de matematică predate în franceză. Discuții amicale cu Michel Goupil în special Caporal Pierre, Jean-Claude Herzag. În primul rînd am venit prea tîrziu, posturile sînt ocupate. În al doilea rînd, la liceele de sub Ministerul Turc nu am voie să predau fiind refugiat, și apoi n-am nici diploma — am scris în țară să-mi trimită o fotocopie legalizată, dar pînă o primesc... Singura alternativă să dau cursuri particulare. Am lăsat adresa, telefonul. Directorii mi-au promis că vor afișa la secretariat, vor da adresa colegilor de matematică ai lor. Poate unii vor

avea mai mulți elevi și-or vrea să se debaraseze de ei. Se plătește bine: 10–15 mii [redacted] oră, ședința este de o singură oră. Ar fi nemaipomenit!

Michel Goupil, foarte amabil, mă invită la masă, și îmi recomandă să cer un rendez-vous consulului francez din partea sa. Mă îndeamnă să merg în Franța, să mă stabilesc acolo, fiindcă e nevoie de profi de mate. [redacted] „Mais la France renvoie les émigrés", întreb eu mirat. „Pas un refugié politique. On renvoie, surtout, les [redacted] Marocains, les Algériens qui n'ont pas de travail." Nu mi-ar displace Franța, mai ales că stăpînesc limba la un nivel bun, dar tot America mă atrage, ca un miraj, ca un mister. Taică-meu se va lăuda în sat fiu-meu e în America!... și-ar ride el cu întreruperi, și fața i s-ar înroși de pete, dinții plombați și mici... și-ar pune iar pipa [redacted] de lemn în gură, ar mai trage calm un fum în piept cu buzele [redacted] desfăcute și dinții înfipți în pipă... Bă, Bibi, bă, l-aș auzi pe Ioncică Neamțu, gata, dolarii... Bă, Bibi, bă, da' nu te ia și pe tine fiu-tău în America? Să vezi (și) tu ce e pe-acolo...

Stai bă, Neamțule, să se-aranjeze și el, că abia a plecat... Și să vină taică-meu în America, să-l duc într-un bar de lux... Bă, Ioncică, bă, am văzut numai femei în pielea goală. Ai dracu americanii ăia!... Și-ar rîde el și iar i s-ar descoperi dinții plombați și pipa de lemn. Și Ioncică ar lărgi gura cu rîsul lui spart. Bă, Bibi, bă, te însori pe-acolo... Și-ar face cu ochiul, și niște vorbe mai deocheate, și iar ar rîde amîndoi, și Ioncică l-ar bate pe umăr, sanchiu. Și să vadă taică-meu [redacted] zgîrîi[redacted]-norii americani. Bă, să se dărîme pe mine, bă... te uitai la ei și nu se mai sfîrșeau... Bă, ce-i acolo, bă Ioncică!... Și-ar pleca tărăgănat, cu mersul lui pasiv, întrerupt, cu cățelușa după el mirosindu-i urmele, dîndu-i ocoluri. Neamțu la deal, pe mijlocul șoselei, ocupînd-o toată cu burta lui, cu [redacted] glasul lui, norocind în stînga, norocind în dreapta. Taică-meu la vale, tîrșind picioarele, [redacted] mai scuturînd pipa, mai tușind cu tusa lui normală [redacted], veșnică, mai suflînd nasul pe jos, astupînd cu degetul o nară suflînd mucii pe alta, fie iarnă, fie vară. Scîrțîind poarta de fier, hai tu vin' aici, cățelușa... Și cățeaua răsucindu-și coada, și dînd din coadă, și intrînd în curte. Cine m-așteaptă pe mine cînd [redacted] viu de la colectiv?... Nu nevastă, nu copil... Lușa... Fi-l-a la dracu ea de cățelușă... Vorbea peltic, gîngav, cu r, se prefăcea, se dezmierda. Și se-apleca pe ciuci, și-o trăgea de mustăți, și Lușa schelălăia ușor, și da cu laba, și

topăia, și parcă se da peste cap, și o lua la goană prin curte, și venea iar să fie [redacted] mîngîiată, și-i plăcea și ei. Cîinii sînt cele mai sensibile animale. [redacted] Fi-l-a la dacu ea de cățelușă! Și Lusa iar [redacted] fugea ca nebuna, un călut în miniatură, mai tare, pietrișul din curte sărea, [redacted] și praf în urma ei, apoi se gugiulea la picioarele lui. Fi-l-a la dacu ea de cățelușă! Și cățeaua gudurîndu-se pe lîngă. Pe puțin pase-șapte ani nu voi mai călca [redacted] prin România. Locurile mele dragi nu știu cînd le-oi mai revedea. Bălceștiul cu Oltețul... pădurea... murele... [redacted] porumbii copți în luncă, furați din lotul CAP-ului... Le zic: la [redacted] revedere, dragii mei! Întoarcerea în țară înseamnă pușcărie curată, chinuri, remușcări. Cățelușa va mai trăi doar în mintea mea. La fel ca Felix. Cînd m-am întors din Maroc, cățelul meu iubit murise, călcat de-o mașină pe marginea drumului, lîngă bordură. [redacted] I-a luat Titu Țiganu leșul și l-a [redacted] azvîrlit în ruloța de gunoi sub privirile nostalgice ale tatii...

- Bă, ce-are Profesoru de nu mai [redacted] vorbește cu mine? I-o fi băgat careva strîmbe? Că pînă acum mereu mă saluta, glumea [redacted] Ce-are, bă, Profesoru? [Se-ntreba Dan Gigă, macedoneanul.]

Multe poze porno „Penthouse", „Playboy", reviste. Subiecte de labă." Abstinență totală (de turcoaice nu te poți apropia... religie... tradiții...), campistele nu se uită la noi, aleargă după patroni cu bani mulți. La bordel e scump 10 000-30 000 TL și apoi e riscant... SIDA... sifilis... sculament. Ah, viață, ce murdară ești! Mereu frustrat, obsedat, poate bolnav fără să știu. Nu sînt sincer cu mine? Ce liniște în cameră! Au plecat toți la masă. Afară timp mohorît, a plouat toată ziua. În Turcia, iarna este urîtă, nu rece. Signoret nu-mi scrie deloc. Dacă o fi fost recrutată de securitatea română? Ea mănîncă un ban de pe urma relațiilor cu România. Noua mea postură îi e neconvenabilă. Of, of, of!

Oare ce-or discuta cei din țară despre mine? Cei care mă cunosc? O fi aflat tot Bălceștiul de „trăznaia" mea. Mă vor fi aprobat ei?

E liniște! Nici nu știu numărul camerei în care stau, prima de la intrare, în demisol. Fereastra dă înspre statuia lui Kemal Atatürk.

„Lolita" mi-amintește de „Adela". Aceeași temă, Agîrbiceanu fiind mai pur, mai decent. Dragostea unui bărbat matur [redacted] pentru o fetiță. La Nabokov, mai obscen, dar obscenitate dulce, nevulgară deși pare vulgară, umană deși s-ar crede perversivă. Mai senzual americanul-rus, Agîrbi-

ceanu [redacted] ar putea constitui o etapă pentru Nabokov. Dar nici romănul nu este deloc de neglijat.

După miezul nopții, control de la poliție. Polițistul de servici aprinde lumina, lipsește vreunul din pat? Dacă da, face apelul. Sînt nopți cînd nici nu-l simt. Alteori mă trezesc cu un păianjen roz pe ochi, mă acopăr cu cearceaful. Cu fesul în cap, cu brîu din pătură încins la pată, în pijamale jegoase arăt ca o babă! Mi-a zis-o Emil. Mi-e și rușine să mă dezbrac — mai am și pete pe corp. Ce-ar fi să mă respingă din cauza lor la vizita medicală din Italia? Oh, Doamne!

Jurnalul lui Rebreanu este important pentru că este
jurnalul lui Rebreanu.
Jurnalul meu nu prezintă nici o importanță pentru că este
jurnalul meu. Dacă m-ar fi chemat Ernst Jünger sau...?
De cînd mă destăinui mie însumi m-am liniștit. Parcă nu-mi pasă nici de ratare. Jurnalul [redacted] este neputința [redacted] de a mă realiza, este viața mea și lipsa mea de viață. Mă analizez eu fiindcă n-o va face nimeni altcineva. Vreau să fiu obiectiv cu subiectivitatea mea.

Încep să mă izolez. Nu vreau să fiu deranjat din studiile mele. Lumea a observat. Unii vin lîngă mine, încearcă să mă alinte.

Neavînd acces la femeie începi s-o renegi, s-o disprețuiești. Mă uit la ea ca la o bancă de lemn, nu-mi mai trezește nimic, mă inhib, îmi educ simțurile să nu mai reacționeze în nici un fel. Poze și filme și imagini reale sexi sau porno mă lasă indiferent, mă păstrez în mine, caut să nu mă excit la cea mai porno imagine din film, să privesc la ea ca la un bloc construit din material amorf. Nu mai există femeie. Pentru mine cea mai frumoasă actriță din lume nu e frumoasă, o figură plată, banală. Nu mai există sex și nici sexe. O egalitate monotonă.

Mi-am găsit o ocupație... citesc, citesc și scriu. Să uit de situație. Astfel o iau razna...

Dacă rezist în jungla asta șase luni ajung și eu animal ca ei. Borfași, ratați, bețivi, fumangii. Mă clocesc în camera asta afumată. Mă scol dimineața cu dureri de cap, ochii împînziți, obosit.
Dacă nu mă tîmpesc [redacted] înseamnă că sînt deja tîmpit! Mediul infect, scabros, degradant. Din epavă ce eram în țară o s-ajung epavă a epavelor.

-19.10.88

Cristi Boxioru: Mamă, ce-ai slăbit!... Dar las' că e mai bine așa.

Mă simt rău. Mi-e dor de-acasă. Eu cred că am într-adevăr ceva pe fond nervos.

Consulatul American. Primit rece. O mulatră la ghișeul Immigrant Visas îmi vorbește într-o engleză grăbită de parcă m-ar fi născut mama american! "Vorbiți slowly", o rog, "I know a little English". Ea vorbește mai încet. Pînă la urmă înțeleg că să nu mai calc prin consulat, fiindcă n-are nici un rost, doar ICMC se ocupă de noi. Sînt legat de mîini și de picioare cu acest ICMC, n-am voie la nici o mișcare. Dacă fug în Franța sau Spania nu mi se mai acordă al doilea azil politic (decît nemții îl acordă), iar SUA nu mai mă primește. Are motiv. Se spală pe mîini. Sînt prea mulți emigranți, mai scapă de unul. Dumnezeul știe ce s-o întîmpla și cu mine! Cu piciorul în fund de la consulatul American trec dincolo, la Centrul Cultural American. "N-aveți legitimație cu fotografie, nu puteți intra!" [redacted] IKamet-ul îl voi obține abia [redacted] peste două luni. Turcii nu se grăbesc defel. I-a strîns Reagan pe americani cu noi legi. Militarul de la pază zîmbea, eu eram nervos. "I'm little", făcea el și mi-arăta cu [redacted] mîna statura unui bebe, și rîdea. "Do you mock about me?" "No, Mister..." a devenit el deodată serios. "I am a teacher of mathematics... I shall become an American..." Militarul, în jur de douăzeci de ani să fi avut, se amuza în continuare. "Maybe", răspundea, cu sensul că [redacted] s-ar putea să fiu acceptat. "Sure", întăream eu. "Maybe", susținea el iar. "You are could, could... very could", explodam eu.

"F...-te-n gură!"
"What?"
"F...-te-n gură!"
"What? What?"
"F...-te-n gură. O.K.?"
"..."

Foarte deschiși rămîn francezii, cu și partide de stînga, de dreapta. Mi-au împrumutat cărți la camp (iar americanii nu-mi dăduseră voie nici să le văd!), luate pe numele M mei [redacted] Richichi. Ce încredere a avut în mine! Un alt român, înaintea mea, Gheorghe Oprea, era bine cunoscut la Institutul Francez. Acum ajunsese în Canada. Francezii se bucură de francofonia noastră, noi românii vom coloniza Québec-ul!
Reviste... ziare... Mai dau și eu cu nasul, îmi mai pasc privirea... Femei frumoase...!

Rendez-vous la Consulatul General Francez. "Aș putea emigra în Franța?" Mi-a venit așa,

deodată. Dar ce m-așteaptă acolo? Nu primesc al doilea azil politic, însă mă prezint la Office Français de Protection des Réfugiés et Apatrides, [redacted] într-un banlieu parizian. Nu voi fi returnat în Turcia, iar în România nici vorbă! Sînt tolerat. Însă trebuie să ajung clandestin. Vapoare nu sînt acum, franceze. Poate la primăvară. Aș putea încerca în camioane, vin tiriști francezi la Istanbul și încetează în „Londra Camping" — trebuie aranjat cu ei. Dar să nu treacă prin [redacted] Bulgaria ci Grecia, însă [redacted] Iugoslavia constituie [redacted] o problemă! E mai riscant, dacă mă trezesc în ... România?! Sînt un om mort. Trebuie văzut în port, la Harem, cum aș găsi [redacted] vapoare franceze. Franța nu servește ca țară de tranzit. Are nevoie de 12 000 de enseignants, deci pas de problèmes. Dar mi se va recunoaște diploma? Rămîne să aflu răspunsul săptămîna viitoare. [redacted] Téléphonerà M-me Tolan pour prendre un rendez-vous la nu știu cine.

Am asistat pentru prima dată la o repetiție teatrală. M-a invitat Jean-Pierre Micouleau regizor la dramatizarea nuvelei „Mantaua" de Gogol. Mi-a cam scăpat textul, în jur de 70% înțelegeam, mă gîndeam cu totul la altceva, mișcările actorilor mă furau. Am fost serviți cu cîte-un ceai. Din echipă făceau parte profesori francezi de la liceele din Istanbul și, surpriză, chiar le chief de la chancellarie, consulul, Camadro. Energic regizorul, flexibili actorii — deși amatori —, fiecarea cu personalitatea lui impusă personajului jucat. O oră jumătate a ținut. Ce rapid treceau de la o stare la alta. „O mască rîde, o mască plînge." M. Micouleau făcea și măscărici, poante sexi. [redacted] „Vous venez quand vous voulez, Florentin".
Data viitoare îl voi provoca la o discuție. O să-i iau un interviu.
Toți cunosc situația imposibilă din România.

Poloneza Beáta: Ce faci?
Eu: [redacted] Dobrje!

Tocmai pentru că lipsesc momente (nescrise) din viața mea și pare discontinuă, și nici dacă aș scrie fără întrerupere n-aș [redacted] (în jurnal) termina-o, tocmai omisiunile vor umple cititorul, sau — mai sigur — criticii ori biograful meu.

Trebuie să-mi car corpul ăsta cu mine, fără el mi-ar fi mult mai simplu. Trebuie să am grijă de el, să-l întrețin. El e carcasa mea, suportul meu.

Cînd ascult „Scrisori, mesaje, apeluri" îmi vine rău. Oameni care așteaptă de zece ani emigrarea! Cred c-aș muri mai bine! Așa o s-ajung eu, greva foamei în fața Ambasadei Române din Washington, apel telefonic la „Europa Liberă", interviuri prin ziare internaționale de mare tiraj, la televiziuni occidentale. Voi

lupta, dar mă simt slăbit. Pierd timp, consum energie.

Motanul de Ceaușescu și-a întins coada peste tot. Și umblă fălos.

Prietenul meu, Radioul: Lena 2, polonez, cu patru lungimi de undă. Cît m-am zbătut pînă să-l găsesc. L-am cumpărat folosit, mai ieftin. Prinde „Europa" cam dificil, BBC London, „The Voice of America", apoi Moscova, Beijing în limba română (dar nu mă interesează), „Radio France Internationale". Numai de nu mi l-ar fura! Am dat o groază de bani (pentru un emigrant): 27 000 TL, după tocmire de la 30 000. Am și cască. Două zile de cumpărături intense, training, lenjerie de corp din Harem (magazinul Ada Kaleh, mi-amintește de insula noastră din mijlocul Dunării), pieptene — pînă acum mă pieptănam cu mîinile —, perie de dinți.

- 22.10.88

Sufăr o modernizare treptată. Nu mai copiez scrisorile în jurnal, le scriu la indigo. Epistolarul meu a devenit o „știință" aparte, netangentă cu Jurnalul unui român disperat.

Mi s-a scîrbit tot făcînd la CURRICULUM VITAE-uri. Cînd nu va mai fi nevoie de ele, și toată lumea mă va cunoaște numai pronunțîndu-mi numele? Cred că niciodată, fiindcă oricît de ilustru aș ajunge mi se vor cere rapoarte asupra activității mele de către jurnaliști, critici, biografi, scriitori, Radio, TV...
Cîte iluzii îmi fac! S-ar putea să se pișe toți pe memoriile mele!!

Mi-am găsit o ocupație ca să treacă timpul mai repede: scrisori, scrisori, scrisori. Toată lumea curioasă, de ce scriu în dublu exemplar, de ce scriu pur și simplu?

Mi-a căzut un ciob dintr-o măsea. Mă durea mai demult. Mi se mișcă plombele. Lipsă accentuată de calciu. O să-mi crape dinții de tot! Am băut un lapte. Aflu că s-a scumpit, 350 TL. Inflație, inflație în Turcia. Cînd te gîndești că nemții au doar 0,1%... Cîtă stabilitate! Îți dă siguranță.
De mîine zilnic cîte o sticlă de lapte. Poate o să cumpăr și calciu-pastile de la Eczane.

Mă sponsează Fundația Tolstoi pentru Statul Arizona, probabil mai puțin locuit. Am acceptat necondiționat. Ia uite de la cine sare iepurele, de la Liviu Floda, prima scrisoare care mi-o trimite, pune direct punctul pe i, omul e pe problemă. Mă va rezolva?

Cu barbă rasă și șapcă, pe vapor, traversam Bosforul. Un turc îmi vorbea într-una

pe turcește, eu mă uitam la el și [redacted] tăceam, apoi i-am zis un evet, dar a părut nemulțumit, și-am schimbat pe ioc. M-a privit nedumerit. Și după, „sînt mültegi, domne!" A zîmbit și el.
Arăt, într-adevăr, mai turc ca turcii. Mă îmbrac și în negru: pulovăr, pantaloni, șapcă, tenisi — desigur cu nuanțe de alb, roșu, albastru închis.

La patru și jumătate, după masă, mă întorceam de la poștă din Kadiköy. O masă de capete negre, crețe, defilau pe bulevardul care ducea spre port, culori galben cu negru. FENERBAHÇE, echipa favorită de fotbal, învinsese. Sînt patru echipe în Istanbul, pe cartiere. Drapele, mulțime electrizată. Așa era și la Craiova.

În „MicroMagazin", ediția a II-a pe octombrie, un articolaș tare despre campul turcesc: Politica iataganului. Bascomisar-ul l-a confiscat, dar au apucat [redacted] colegi [cîțiva] să-l citească. A turnat unul. Există turnători printre turnători, bascomisar[redacted]-ul nu știe românește. Cine putea face legătura decît un român-turc? Peste tot spioni. Importanța informațiilor!"

-23.10.88
Mă simt sleit de puteri. Dacă-mi dă cineva un brînci cad din picioare. Se cunoaște pe mine: pielea și osul. Să cumpăr niște medicamente?

Azi-noapte m-am visat iar în România, depusesem actele pentru emigrare. Era și Ely. Ah, ce drum lung m-așteaptă!

Tipii se suspectează unii pe alții. Dan [redacted] Macedonu [redacted] de mult cică mă [illegible] pe mine. La început mi se dăduse prieten și-mi spunea numai minciuni: că el a venit cu pașaport fals făcut în Italia, că a plătit nu știu cît... Parcă eram naivul lui! Să-și bată el joc de mine cum vrea? Nu mai permit. De atunci l-am ocolit. Așa o să procedez cu toți. Dacă o să reușesc să plec mai repede, or să fie în stare să mă sugrume de necaz. Va trebui să le ascund? Invidia îi roade pe majoritatea. „Ce [redacted] scrii toată ziua, Profesore?" Au impresia că transmit informații, colectez date. Numai să dea Dumnezeul să mă rezolv eu. Mulțimea de anonimi e-n stare să mă strivească. Linșaj. Fiindcă nu sînt ca ei. Trebuie măcar să par ca ei.
Trebuie să mă ascund și cînd scriu o scrisoare. Mă-ntreabă: unde-o trimiți? de ce? pentru cine?

E duminică după masa. Afară zîmbește un soare. N-am ce face. Scriu iar o scrisoare. Lui Andrei Codrescu. O pisică se joacă în iarbă cu un lăstar. Lăstarul se îndoaie, revine. Pisica dă cu [redacted] laba. Ce frumos este! Eu stau la o masă

în club, bruiat de sunetul televizorului, și îmi plâng durerile. Ca o babă!

M-aș obișnui și în camp, dar aici oamenii sînt răi. La club au dat televizorul la maxim, deși se stă în primele rînduri. Special ca să-i perturbe pe ceilalți. Un egoism exacerbat. Nu numai că nu caută nici pe departe să-i facă bine colegului, dar încearcă prin toate mijloacele să-i facă rău. Să-l descoase. Să-l fure. Să-l înșele. Să-l înșele.
Poți să te ferești de unul, de doi, dar de toți. Ar trebui să trăiești în afara lor, fiind totuși între ei. Vor să te ia „la mișto". Își inventează biografii
Mă simt răspunzător, am familia în țară. Altfel aș lua-o razna prin Europa.

„Sînteți singurul profesor de matematică de doi ani încoace" — afirmă Carmen. Tatăl ei, secretar de partid pe vas, a fost respins de americani, împreună cu întreaga familie. Carmen are 18 ani și a plecat cînd nu [redacted] terminase clasa a X-a. „Am învățat degeaba pentru treaptă." Acum studiază engleza și... matematica. Îmi cere sprijinul.

Am o permanentă stare de frică în mine, senzație de nesiguranță. Merg [redacted] în sala de mese sfios, mi-e teamă să nu stîrnesc zîmbete dușmănoase, rîsetele celorlalți, să nu se mai ia vreunul de mine, să nu mă jignească. Mi-e teamă că mă pot întîlni cu pumnul vreunuia! Am mulți dușmani, le sînt multora antipatic — deși nu le-am făcut nimic. Nu poți să întrebi pe vreunul ceva că-ți răspunde peste picior, în doi peri, sau și cei din jur să te ia în biză. Îi enervează mutra mea, atitudinea mea calmă? Sînt prea cuminte [redacted] și de-aia constitui un adversar ușor de învins? Sînt mic de statură, ca mama, și asta mă complexează. Nu pot face față la bătaie, nu m-am bătut în viața mea — poate [redacted] la generală. Întotdeauna căutam să ripostez cu gura, sau băteam în retragere. Mă consumam în mine, înghițeam plînsul în sec. Vorbele necioplitilor m-atingeau ușor. Cred că e ceva cu firea mea. În America voi consulta un psihanalist, neapărat. Totuși e bine să mă descarc. Să-mi notez tot ce mă supără. Poate va ajuta jurnalul la studierea psihopaților. În familie m-aș simți mai liniștit, împăcat cu soarta. Dar pînă atunci? Ar trebui să pot să iau niște pastile euforizante, sau să amețesc cu puțin alcool.

— Ce faceți? mă-ntreabă Nelu.
— Ce să fac?!... Uite, aștept să treacă timpul.

Duminica este cea mai plicticoasă și din

camp. Oamenii nu se mai duc la lucru, multă gălăgie, băutură și fum de țigară în cameră. M-apucă o părere de rău că am plecat, i-am lăsat pe-ai mei amărâți, cu sufletul îndurerat. Intru în cameră, mizerie, beție, nălucă de fum... mă năpădește o tristețe adîncă, o melancolie adolescentină ca la liceu, cînd părăsisem satul meu, stăteam în internat la Craiova. Îmi venea să plîng cînd mă gîndeam acasă, atît de mult mă obișnuisem cu ai mei, căldura din sînul familiei, cu toată beția lui taică-meu. Scăldatul la Olteț, miuța din Stadion, plimbarea [redacted] în Parc seara cu băieții uitîndu-ne după fete, Restaurantul în care ne strîngeam la o bere și spuneam poante, rîdeam... Dar tovarășii mei de joacă plecau unul cîte unul la oraș, iar eu [redacted] din ce în ce mai singur... Se răspîndiseră prin toată țara, se-nsuraseră, făcuseră copii... Ceata noastră se spărgea încetul cu încetul. Eu rămîneam tot copil. Aș fi dat timpul înapoi. Aș fi încercat să reînviez vremurile trecute... Ah, Doamne!... Dar s-au dus toți, fiecare la casele lor, cu nevestele lor. Nu mai jucau fotbal cu mine în [redacted] Stadion. Nu mai mergeau cu mine la Olteț. Parcul a fost desființat, s-au construit blocuri pe păcurină. Cînd veneam pe la Bălcești parcă eram un străin. Mai rămăsese Cost. Doar pe el îl căutam. Iar dacă [redacted] era [redacted] la socru-său, la Roșiile, stăteam în casă, nu ieșeam cu zilele din curte, și studiam de zor. Veneam doar la masă, beam niște vin bun de buturugă și mă culcam. Mama îmi ghicea în cafea: „ai să pleci, o să vezi tu [redacted] c-o să pleci [redacted]... dacă n-o să pleci, nu mai pun eu mîna pe cafea!..."
Iar acum plecase și [redacted] Cost, la Vîlcea. I se desființase postul la Irimești. Bălceștiul rămăsese pustiu. Și-atunci am plecat și eu. Definitiv.
Nu știu dacă voi mai pune piciorul [redacted] prin satul meu, sub actualul regim în nici un caz. Dar m-am depărtat mult de el [redacted] și în suflet. Nu mai e ce-a fost odată.

–24.10.88
Pușcăriașii lui Ceaușescu sîntem. Întreg poporul.

Pentru că bani de buzunar nu ne dau, majoritatea lucrează. Românii lucrează în „Harem", la magazine, cîrciumi. Vin de pe vase vaporeni români și-i conversează, îi atrag la cumpărături. Limba. Pînă cînd și turcii vînzători au învățat românește. La <u>Ada Kaleh</u>, unde am găsit papcă și fes pe plac, mi s-a vorbit în limbă.
Polonezii vînd în „Beyazid" unde atrag turiști polonezi. "Ce cîștigă, îi beau „Votka... Votka... Pepsi."
Campiștii s-au diferențiat pe meserii, ordinare: croitor, cizmar, frizer, traducător în engleză (pen

tru declarații), traducător în franceză (pentru madama de la Organizație)

Stau la hambar, așa se numește camera asta infectă, pentru că înainte a fost hambar. Este, oricum, ceva mai bine ca la bahaus (cum [redacted] mă băgaseră la început), dar al doilea loc din coadă. Andrzej vine întotdeauna beat din Beyazid. Și dimineața cînd se scoală e tot beat. E greu de suportat [redacted] și de un bărbat, dar de o femeie! Nevasta-sa [redacted] s-o fi [redacted] bucurat c-a scăpat de el. Aveau o fetiță, care-i trimitea mereu [redacted] lui Andrzej în camp desene școlărești pe care scria [redacted] tato, tato ... apoi floricele, liniuțe trase de o mînuță mică. Andrzej scotea poza ei și-o pupa, cît era el de matol. Și your wife? întrebam eu. Andrzej se mînia, călca apăsat cu piciorul, c-o strivește sub talpă. Why? mă nedumeream. Andrzej o pornea să turuie pe poloneză, apoi mai ridica din umeri ... problem ... înțelegeam eu. Și iar pupa poza fetiței. Babă l-a raportat la poliție. Babă este un bulgar turc, octogenar, are vreo trei-patru crime la activ, a trăit de pe la treizeci de ani numai prin pușcării, doar de [redacted] șapte ani e și el liber și stă la un azil de [redacted] bătrîni al poliției, amestecat cu campul nostru. N-are nici o rudă. A fugit din Bulgaria, i-a luat gîtul unuia, a mai făcut pîrnaie și [redacted] prin Turcia. Și după toate, s-a ales cu un pat la azil, o sfoară pe care are întinse cîteva toale vechi luate de pe la cei care au plecat și pe care le vinde prin camp, un geamantan [redacted] jegos pe care îl tîrăie în fiecare dimineață trezindu-ne [redacted] din somn, are mustață stufoasă ca turcii și constituie distracția noastră în cameră. În ultimul timp a slăbit, nu poate să mănînce fiindcă n-are un dinte în gură. Cînd rîde parcă ar fi o gaură neagră. Noaptea strigă, geme.

Cînd mă gîndesc că mîine va fi o nouă zi, mă înveselesc. Vine iar poșta, poate am vreo [redacted] misivă. Soare.

Bulgăroiul cu ceafa groasă s-a cărat în altă cameră, fără să [redacted] sufle un cuvînt. Polonezul Darek, de cînd e în camp, a învățat românește.

-25.10.88
De cînd am venit în camp m-am pus pe scrisori. Și dăi, și dăi! Pînă la urmă au dat rezultat: sponsare pentru Phoenix, Arizona, USA.

-26.10.88
Pentru mine România nu mai există. Parcă acolo n-ar mai fi nimeni. Totul îmi e străin.

Parcă mi-ar place să desenez, deși știu că n-am nici un talent, dar răsfoind „Dictionnaire-ul de la peinture moderne"... aș mîzgăli și eu, aș aplica diverse tehnici ... Non-picture exposition ...

— Băi, Ali, eu vorbesc cu tine și tu dormi! Ali își face planul să meargă la bordel. Yilmaz îi spune că plătește 15 000 pentru femei sub 20 de ani, „două - trei minute pînă te termini". Ali se gîndește să facă laba înainte cu o jumătate de oră, ca să ție mai mult. „Te-aruncă de pe ea, adaugă Yilmaz, ce crezi că te lasă cît vrei tu?" La bordel se tocmește prețul, se alege femela.

- 27.10.88

Plouă mereu, timp mohorît. Așa o să ne chinuim toată iarna. N-am pantofi, în tenesi mă udă ploaia.
Bolnav cu măseaua. Două zile m-am umblat pe la spital în Haydarpașa. Asistență sanitară gratuită. Mi-e teamă să nu-mi scoată măseaua, nu știu să le vorbesc turcește. Un doctor cu mustață îmi răspunde în engleză. „Don't pull out it!", mă tînguiesc eu. „Asta o să vedem, zice el sever, eu sînt doctorul". M-așează pe un scaun, cheamă o doctoriță și-i explică în turcește. Înțeleg că nu mi-o scoate. Tratament așadar. Îmi scosesem pe-un caiet cuvintele necesare: <u>tooth</u>, <u>grinder</u>, <u>ache</u>, <u>to stop</u> (a plomba), <u>to break</u>, <u>stopping</u> (plombă), <u>lower</u>, <u>to pull out</u>... și cu puțina gramatică știută am înjghebat o conversație. Mi-a dat jos vechea plombă și mi-a pus alta nouă, făcînd punte cu măseaua bună. Medicamente: calciu efervescent (lipsă acută de calciu în corp, de-mi cad dinții singuri!).

Tratament mătreață: șampon Selsum și frecție cu loțiune Betnovate. Rezultate frumușoare. Mi-a tradus Sebadin, tătar-român din Cobadin.
Tratament pete: cred că va fi fără efect. Încerc.
Oricum, Masarul mi-a decontat cei 21 000 TL pe medicamente, nu prea bucuros totuși de vizita mea. Dar n-a avut încotro.

Am văzut două filme porno ieri, nici nu le știu titlurile. Pauză la jumătatea filmului, și între. Numai bărbați în sală, picior de femeie n-am văzut, m-am uitat expre. În partea europeană am fost. După fiecare oprire, W.C.-ul se umplea, oamenii se goleau; în cabine cred că se și masturbau. Îți se întăreau testicolele. Am <u>rezistat</u> eroic.
Se fuma în sală, se mînca în sală, se dormea în sală. Eu am stat cu șapca în cap. Nu i-am dat nici un ciubuc plasatorului, și m-a lăsat pe întuneric între scaune.
Puțină acțiune, multe imagini porno. Prea multe însă te dezgustă. Observi mizeriile și banalitatea sexualității. (Zese, acum scriind, mă autoexcit!) Numai femei goale, sex bărbătesc n-au arătat. (E disgrațios?!) E bine să le vizionezi noaptea, la televizor, numai tu cu nevasta, sticla de vin alături.

Azi am lucrat pînă pe la 1-2, am vopsit. <u>Boya</u>, zic turcii la vopsea, boiangiu = vopsitor,

răspîndit în limba română.

-28.10.88
De ani de zile (10-15) mă tratez de pete. Cînd îmi dispar, cînd apar. La plajă scap de ele, soarele [redacted] acoperă cu un strat de bronz toată pielea.
Acum iar mă ung. M-am săturat; cei din cameră se uită chiorîș la mine.

În camp fiecare suspectează pe fiecare, în special printre români

Întotdeauna, problemă cu scrisorile expediate în țară. Plicul lipit bine. Poșta face peste o lună, în special la primele trimise. La fel și cele care vin de-acolo.

Ast-noapte am visat un copil palid, care avea capul băgat într-un balon de plastic, de cîteva luni. Semăna a băiat, albicios la față și păr. Parcă era copilul meu. La început am înțeles că ar fi fată, așa îmi spunea cineva, după aceea că ar fi băiat sigur cel mic, dar despre cel mare nu s-ar ști — cel mare fiind Mihai!
O fi născut Ely? Nici n-au [redacted] adresa mea să-mi comunice și mie. Mai rezist pînă [redacted] la prima duminică din noiembrie cînd am convenție să-mi telefoneze? Ooo...

Neras de cîteva săptămîni, arăt ca un cactus (remarca lui Tibi). Barbă rară, lungă, neagră. Țepi răzleți răspîndiți pe obraz. Mustața mai îndesată, aspră.
Am izbutit să-mi mențin nebarbitatea. [redacted]

Sînt niște draci de copii poloneze, niște cîrlane de fete ... fac numai scandal în club. Nu se mai joacă afară pentru că e urît, la școală nu merg. Învață limbile [redacted] din camp. Vlado cehul, și frate-său vorbesc poloneză; cînd joacă tenis [redacted] cu piciorul numără în turcă [redacted] yuç-bir, dacă se enervează înjură pe românește pula mă-n ori pizda ma-sii ...
E nostimă viața în camp, dar s-o privești dinafară, sau s-o povestești peste cîțiva ani.

Trebuie, într-adevăr, să n-ai încredere în nimeni, să-i verifici pe toți.
Unii care au accepte și așteaptă viza pentru Italia vin să se împrumute. „Dă-mi 3000 de lire." „N-am." Știu că nu mi-i vor mai înapoia, evit. M-am ars de cîteva ori, suflu și-n iaurt!

-De ce ești trist, Vasile?
- Am motive să fiu vesel?
Vasile e dintr-o comună din Botoșani plăieș de-al lui Ștefan. Și-a lăsat

barba să crească, blond-spălăcită, aspră ca o perie. Mulți bărbați poartă barbă, ca o apărare. Abătut, Vasile fumează îngîndurat.
- Dacă-ai fi știut ce ne-așteaptă, ai mai fi plecat, Profesore?
— Aș fi plecat.
Campul din Turcia este mai puțin confortabil, ca să nu zic...

Sîntem ținuți în necunoaștere: cînd vine acceptul sau refuzul? Cînd viza italiană? Cînd delegatul american? Cînd pleci în sfîrșit în America? De ce atîta secretomanie? Sau vor să ne vadă cum reacționăm. Este vreo diplomație, ori bulibășeală în organizare? Naiba să mai știe!
Este campul o testare psihologică? Cît de mult sîntem în stare să suferim pentru America? Cît de mult o dorim? Pentru mine este un ideal, din copilărie aș fi vrut-o. Dorul meu de aventură, de inefabil, de necunoscut, de explorare, de cercetare, de permanentă schimbare. Vreau să văd lumea, s-o pot înțelege și judeca. Dar pînă atunci mă judecă ea pe mine. O singură năzuință: să ajung în America. Apoi toate vor decurge de la sine.

Ce-or face rudele în țară? Sînt primul emigrant din familia noastră, in lato sensu. S-or gîndi ei mereu la mine? Or fi necăjiți? (mama săraca, or da-o lacrimile..., nevasta, bietul de Mihai, orfan pentru cîțiva ani de tată... bătrînul de taică-meu... o plînge și el, băut desigur, cu paharul de vin în față... nea Iulică... l-am simțit ca pe-un părinte... Tata Lecu va mustăci... Ăăă... ce știți voi? În America e bine, dar bine de tot... Ăhăă ce bine e... Mama Tina ștergîndu-și obrajii cu mîinile ei crăpate și negre de pămînt, arse de soare, dar în putere...) Ce pace am băgat în ei! Cîtă lipsă de milă am avut! Fuga mea poate părea unora un anacronism. I-am lăsat singuri și bolnavi pe-ai mei. Mustrare de conștiință?
Dar Georea?... Bigioc nebunul?... Cost?
... Beca?... Piciu, șmecherul?...
Profesorii din Bălcești?... Vuiește comuna de fuga mea!...

Bulgarul din cameră a fost la spital, internat. I-au făcut analize de sînge. Acum așteaptă rezultatul [redacted] din laborator, după cîte înțeleg din bulgara amestecată cu turcă, engleză, rusă și mai ales mimică. Profesor, ben problem... laboratoriga... cioc men... hospital (pronunță exact cum se scrie)... singe... sang (pune mîna la venele gîtului, nu știu ce-o vrea să zică, dar aprob din cap că înțeleg, mai adaug și-un Ya nemțesc; el bîngheste puțină germană)... Stau și

completez acest jurnal de față cu el, ascultăm muzică pe BBC bulgăresc. Mă pomenesc cu [redacted] el deodată <u>Profesor, ce faci?</u>, într-o românească atît de amicală. Tresar. <u>Vorbești românește?</u>, mă trezesc eu. <u>Profesor, ce faci?</u>, reia zîmbind. E bolnav, stă lungit îmbrăcat în pat. Acum se uită la mine. <u>Ja pișe</u>, răspund eu într-un fel de rusă. Înțelege. Zîmbește iar. Mă-ntreabă ce scriu. <u>Sto?</u> Scriu despre el. <u>Eeee</u>... dau din umeri... cu sensul de ceva insignifiant. Și uite așa ajungem să vorbim o limbă internațională, unică doar în camp.

Cînd mă întîlnesc cu Darek îi strig un <u>Cześć</u>, el îmi răspunde <u>Salut</u>.
Am învățat să număr pînă la șase pe turcește, mai știu și zece cum se spune, și o sută, o mie. La cumpărături întreb pe turcește [redacted] <u>Kaç para?</u> și trebuie să înțeleg ce-mi răspund de prima dată, apoi tocmirea începe treptat.

Mă înțeapă în partea dreaptă, cred că ficatul.

Astăzi m-am răsfățat, am luat o <u>Pudding Chocolate Cream</u>, o <u>Portakal</u>, un lapte pasteurizat la cutie de carton poleită pe dinăuntru... Astăzi m-am răsfățat, am luat un [redacted] susan turcesc!... Am depășit porția de o mie de lire zilnic, din care obligatoriu laptele aliment complet... Mi-a dispărut senzația permanentă de flămînzire care intrase în mine. Cîte puțin, succesiv mă înfrupt din toate bunătățile orientale. Urmează un soi de fructe uscate și galbene. O să cumpăr 100 g ca să-mi fac pofta. Apoi grenadine — am mai mîncat în Maroc. După aceea niște boabe prăjite cu miros de floricele de porumb — etc.

— <u>Darek, listen</u>... <u>Polonia</u>... <u>Walesa, Jaruzelski</u>... <u>Polonia, Polonia</u>... Europa Liberă.
— <u>Sula Polonia</u>... arată mîna din cot... [redacted] <u>Canada, Canada</u>.
Darek așteaptă de unsprezece luni viza canadiană. A intrat la delegat. A făcut și vizita medicală.
Pînă o să plece [redacted] putrezește aici.
De ce atîta așteptare? Canada are nevoie încă de emigranți, a recunoscut-o pe față.

În [redacted] <u>România</u> s-a pus frigul. Pînă la -20°C. În Turcia e toamnă ploioasă, răcoroasă.

Nu se merită să muncești pe nimic la turci. Te mai și îmbolnăvești.
De supărare mă doare ficatul. Îmi fac prea multe probleme, mă consum tot timpul. De-aceea am și mătreață, mi-a zis dermatologul. Dar tratamentul pe bază de sulf la mine este inutil ori dăunător.

Fără emisiuni[redacted] culturale sînt mort, rupt de realitate, în vînt, n-am forță literară, nu-mi vin idei, mă simt redus, nelacurent cu actualitatea, rămas în urmă, nestăpîn pe sine.

Îmi impun lipsa de voință, delăsarea, lenea instruirii culturale și celorlalți. Într-o somnolență spirituală mă simt fără „Europa Liberă".

Mi-e frig noaptea. Pătura e scurtă, turcii sînt mai scunzi. Dorm cu șosetele în picioare. (ca Stalin... ce comparație!). Pe stradă port două perechi de ciorapi. Am șapca haiducească în cap, se iau toți de mine. Ți-ai lăsat cioc, Profesore! Am și maieu și cămașă și pulovăr gros și geacă de vinilin îmblănită. Nu mă pot plînge. Doar la picioare, o singură pereche de... pantaloni! N-am văzut izmene! Cam sensibil din fire, mă îngrijesc meticulos.
Părul mi-e mic, nu-mi ține deloc de cald. Șapca, șapca.

Anatoli Rîbakov a publicat „Copiii Arbatului", roman. Ah, „Veșnica Evadare" a mea! Unde este acum"? 118 pagini scrise, lăsate unui perfid să mi le trimită. Un pervers, cred că le-a distrus. Cît m-a dus cu pretul, m-a fentat... Și cînd te gîndești că mi-era văr primar! Și îmi mai este, boul! Capsomanul!

Boxiorul s-a culcat [redacted] cu pisica în pat. Simte nevoia unui prieten, și printre oameni nu a găsit! O pisică roșcată, cu dungi. Toarce. Nu mai vrea să iese afară. A dat de căldură. Acum s-a așezut pe [redacted] pătură. Boxiorul a adormit.

Pe 8 noiembrie vor fi alegerile prezidențiale în Statele Unite. George Bush, republicanul, va cîștiga? Va fi el președintele meu? În timpul mandatului său vom ajunge, eu și familia mea, în America?

Pe bulgăroiul din patul de sub mine îl cheamă Gheorghe Petkov. „Gheorghe e nume românesc", zic eu. „Nu, bulgăresc", zice el. „Adică, cel mai" neaoș nume românesc, cel mai românesc (nume), nu este românesc?"
El e foarte mîndru de aparatul lui, de care nu se desparte nici la toaletă, și-l critică pe-al meu. Doarme cu el pe piept.
Eu sînt foarte mîndru de aparatul meu de radio, și-l critic pe-al lui. Eu nu dorm cu aparatul pe piept.

Cum să-i explic lui Baba despre [redacted] existența pisicii, cum se zice pisică pe turcește? Miau, Miau, Baba... emek... look!... și trag de el. Baba bolborosește ceva pe turcește sau bulgărește, sau amestecat Güzel... malko... dă din mîini un fel de lasă-mă-n pace, cu pălăria dreaptă și mustață albă de turc. Numele

lui e Mehmet dar noi, cei din cameră
îl strigăm Bal-a, în turcă și arabă ta-
tă, tataie. Bal-a e hazliu prin felul
lui de a fi, prin figură. În ultima lună a
slăbit, nu poate să mănînce, nu mai are
un dinte în gură. Cînd iese de la canti-
nă aduce cu sine oase, resturi și le dă
la cîini și pisici. Cînd au venit hinghe-
rii și-au omorît cîinii, să-l fi văzut ce
mai se agita prin curte, se lamenta,
s-a dus la poliție să se plîngă, vroia să
se opună dar n-avea forță...
E plin Istanbul de pisici, în special, mo-
tani groși, sătui, pe lîngă lăzi de gunoi,
mai mari ca în România. Emek e din
belșug mai ales pentru ei.

- 29.10.88
Ziua Națională a Turciei, aniversarea
republicii înființată în 1923 de Kemal
Atatürk. Marșuri la TV, de dimineață.

Împlinesc o lună de cînd mi-am lăsat
barba. Urît sînt! Ca un urangutan!
Flocos sînt pe față! Trebuie să fac
o poză așa, s-o intitulez Emigran-
tul sau mai balcanic Mülteci, și
s-o trimit pe la cunoscuți. După
aceea mă voi rade. Dar pînă acum
nu mă mănîncă, deci va mai [redacted] creș-
te. Poate mă fac popă!
Sînt destul de haios cu șapca în cap
și cu barbă! Să mă vadă amicii...
s-ar prăpădi de rîs. Nu se poate,
trebuie să imortalizez această i-
magine asupra mea, proaspăt refugiat.
O să se-nchidă ele și porțile emigra-
ției, m-am strecurat printre ultimii, e
criză mondială, șomaj general.

Am o lună de la actele mari. S-a scurs
repede. S-a scurs groaznic. Continuă aș-
teptare în noapte și zi, pîlpîiri de spe-
ranțe ici-colo, slabe, fulgere aprinse,
vise cu ochi deschiși, negura disperării,
liniște, agitație, viață, moarte... Vor
trece toate.

Cît de înfofolit dorm eu, cu cămășoaie
groase, cu fes turcesc în cap, mătăsos și
viu colorat, cu brîu gros făcut din pătură
de un machedon... pe atît de dezbrăcat
doarme Darek, polonezul, în chiloți numai,
cu părul lui zburl, încîrlionțat și blon-
din înspre ușă. Nu răcește deloc. Polo-
nezii dorm și pe zăpadă! Nordicii sînt mai
rezistenți la frig ca noi. Cît despre turci,
i-am văzut înfofoliți și cu fular.

Filme porno, femei care gem, de parcă n-ar
mai fi văzut ce e aia... Filmele rămîn, to-
tuși, filme! Realitatea încearcă să se adap-
teze lor, filmele exagerează și idealizează
realitatea.

Ce s-au tras la față colegii... Boxiorul... Cos-
tel... Procesul de adaptare, metabolismul...
Moșul tușește și scuipă pe jos, flegme tu-
berculoase. Cameră infectă. Toni s-a zvîrco-

lit toată noaptea în [redacted] pat şi-a tuşit din toţi rărunchii lui, de dimineaţă înjura, dar nu ştiu pe cine, nemulţumit.
Emil umblă cînd vrea la radioul meu, şi cînd mă vede Florine, te-ai supărat că am dat şi eu drumul la radio?... E un post iordanian... numai muzică. Ce-aş putea să-i reproşez Poate-mi dispare vreodată ceva!...
Hainele şi valuta le ţin în două genţi deschise, cu fermoare. Nu avem cheie la uşă, deci cine vrea să fure, fură simplu. De mirare, în această lume decăzută, viciată, fără nici un Dumnezeu, de paria, de apatrizi aproape, nu se dă cu jula. Le e teamă să nu fie trimişi la Yozga, campul-puşcărie, sau returnaţi în ţară, sau obligaţi să părăsească Turcia însoţiţi pînă la graniţă.

Mă plictisesc completînd şi acest jurnal. Mă gîndesc la paginile probabil rătăcite din manuscrisele rămase în ţară. Şi Eliade gîndea acelaşi lucru pe cînd era la Paris, dar ale lui erau în siguranţă, la sora lui, pe cînd ale mele sînt la escrocul de Ilie, văru-meu.

Mi-am spălat rufele, mi-a dat Sedat puţin detergent OMO. Bineînţeles că niciodată nu le-am călcat de cînd sînt aici, şi nici pe alţii nu i-am văzut.

Aş avea chef să desenez ceva, să colorez, să fac colaje, dar mi-e ruşine c-o să rîdă de mine. Ce bă, şi de desene te ţii!
Parcă nu pot eu să mă desfăşor, să mă extind cît simt...
Nu am nici un pic de talent la pictură, dar ceva vine parcă din mine şi mă îndeamnă, nu îmi dă pace. Vreau să mă răcoresc. Să ştiu că lunile astea nu le-am pierdut, că am realizat [redacted] ceva în artă sau măcar m-am încercat, m-am perfecţionat, am mai învăţat. Perioadă de acumulare.
Ţin pas cu contratimpul.
Încet, încet, mă refac. Redevin eu: caiete, ciorne, cărţi, radio, scris, citit.

Greu mai trece timpul! Mă conversez cu Bogdan în engleză. Mai înţeleg niţel. Îmi explică diferenţa dintre pronunţia americană [cu r, ti:tʃər] şi cea englezească [fără r, ti:tʃə]. Am mai prins o idee. Învăţătura se fură şi ea.

Sînt maniac? Strîng toate biletele şi bonurile şi ciornele care-mi trec prin mînă, care au tangenţă cu mine. Vor rămîne amintire. Perioada mea de tranziţie: Emigrarea mea continuă.
Lumea nu mă lasă să creez.

Lecturat ore întregi «Lolita». Migălos, minuţios, împletit în filigran. Capcane aruncate cititorului. Cînd te-ai aştepta

la ceva, autorul o întoarce frumos la 180°! Dibaci. Meșteșugăresc. Cerebral pe distanță mare. Senzual pe distanțe mici, sentimental. Nu cred că Humbert Humbert este departe de Vladimir Nabokov, sau invers.
Mai puțin plictisitor ca alți scriitori experimentatori.

- 30.10.88

Sînt cam bălălău! Ciumeții de moldoveni mă poreclesc Aristotel sau Pitagora.
Balada cîinelui vagabond mi se potrivește. Cîine fricos și prost, șchiop, care nu prea știe ce vrea. Se visează mare dulău, înconjurat de cățele cu funtițe roz la gît, aplaudat de public, cu poza în ziare și la televiziune.
Sînt un oltean neenergic, luat în băscălie de <u>șoldoveni</u>, de <u>țînțari!</u> de machedoni care vorbesc cu <u>ț</u>, de mameluci de tătari.

Muzică la radio, trepidantă. Îmi crește moralul. Ca după o pastilă euforizantă. Hitler mai lua hapuri care să-i înșele proasta dispoziție [redacted] spre sfîrșitul războiului, în buncărul său din Berlin. (Altă comparație deplasată! Eu n-am geniul distrugător al lui Adolf. Eu n-am geniu deloc. Sau dacă am, e în stadiu latent, molcom, ca un foc făcut [redacted] cenușă. Cred că fiecare om are un dram de geniu în el. Dar unii au condiții sau conjunctură favorabile ca să le încolțească sămînța de geniu, [redacted] și să înflorească la suprafață în văzul tuturor. La alții se inhibă și putrezește.
Trebuie să știi să-ți pui în valoare geniul tău specific, să transformi condițiile neprielnice, să se muleze mediul la voința ta. Ori, lucrul acesta se face transformîndu-te întîi tu...)
Muzică la radio, trepidantă. Mă simt vesel. Mintea îmi zboară

- Ce faci, Profesore?
- Ce să fac!

- Ce faci, Profesore?
- Mă gîndesc ce să fac.

Parcă-aș fi la pensiune: mănînc, mă culc, mă plimb, citesc, scriu.

Zilele trec greu, ca-n armată, dar aici nu le știu nici măcar sorocul. Nu pot face numărătoarea inversă pentru că nu știu cînd voi pleca.

Toți curioși să vadă ce scriu, ce [redacted] citesc, cu ce mă ocup, mă descoase, mă provoacă... iar dacă îi întreb și eu despre ei se fac prefac că n-aud.

M-am apucat de pictură. <u>History of the Universe</u> (mă, ce-al dracu sînt!) este prima compoziție stilizată, simbolistă, metaforică... la început a fost o explozie făcută în cîteva minute. Valoarea este probabil la fel de mare ca timpul băgat în ea. Naiv mai desenez! Didactic.

Ca un școlar!
Merită să mai continui? Fără pic de talent în pictură se poate face pictură? Numai cu creierul, cu gîndirea — care pare că-mi merge. Mi-ar trebui un pictor care să pună în practică ideile mele. Ceea ce pot face eu, sînt experimente, încercări. Ceva [redacted] mă împinge, îmi dă brînci. Ce-o să iese?

Mîine începe o nouă săptămînă, iar poimîine o nouă lună. Astăzi, o zi plicticoasă, am stat în pat pînă la prînz. Surmenat. Nu pot nici să studiez. Obsedat de nerăspunsul lui Signoret, de netrimiterea manuscriselor... M-a mințit șarlatanul de Ilie, și-a bătut joc de munca mea. Gogomanul! O să-l fac cu ou și oțet în fața tuturor rudelor, o să le spun tuturor că m-a dus cu preșul, că nu e om de cuvînt.
Dar manuscrisele trimise prin poștă? Aș scoate o culegere de probleme.

Și pentru că absența femeilor e cea mai acută durere, Boxioru lipește femei goale, sexi, pe pereții camerei, din revista „Bravo". Güzel, izbucnim noi, çok güzel, și privindu-le ne săturăm simțurile, parcă le-am poseda. Ne umplem ochii și porii senzuali. Parcă nu mai sîntem singuri.

Rațiunea nu e totdeauna bună (după Kierkegaard). Fac cultul acestui jurnal. El este eu, chiar dacă nu e rațional, contradictoriu în simțăminte, paradoxal, antitetic.

- 01.11.88
Timp mocănesc afară. Nu ies din casă decît la masă. Radio merge. Citesc Nouvelles de France. Baba tușește groaznic și scuipă pe unde nimerește. Parcă-aș fi la sanatoriu TBC! Ptiu!
De-o săptămînă n-am mai primit nici o scrisoare. Un post iordanian dă muzică exaltantă.
Emil merge zilnic la un atelier foto. Are niște prieteni acolo și-i face ăia programul.

Audiență la M. Boucheret, Attaché Culturel Français, ieri la 11:30 h. Amabil. M-a expediat la Claude Damiron, l'Office des migrations internationales. M. Boucheret:

- după minim 5 ani primesc cetățenia franceză, pînă atunci profesor temporar;
- primesc azil politic în Franța de la organizații de emigrare, pe ei nu-i interesează că [redacted] mi s-a mai acordat unul în Turcia;
- trebuie trecut un concurs național pentru a fi prof în licee de stat; pînă atunci, în licee private;
- pentru a fi „definitiv" mai trec un concurs (fiecare liceu are [redacted] regulamentul său);
- diploma românească poate fi recunoscută (depinde de liceul respectiv);
- M. Michel Gouzil era într-un liceu privat, deci îmi poate da informații;

- e mai ușor în orașele mici;
- din Italia plecînd cu greencard nu poți fi primit în Franța;
- Franța nu mă returnează nici în Turcia, nici în România, dar nici n-o pot folosi ca țară de tranzit;
- sînt foarte multe oficii de emigrare în Franța;
- au nevoie de 12 000 de profi, în domeniile [redacted] importante (matematică, biologie, fizică, chimie), în special matematică deoarece oamenii preferă ingineria, mai bine remunerată;
- „Unul l-am găsit", glumea la telefon Consulul General Camrado, „ne mai trebuiesc 11999!"
- „11998", glumesc eu, „dacă o punem la socoteală și pe soția mea licențiată tot în matematică!" [redacted]

Afară e vînt și [redacted] e-nnorat
În casă-arde[redacted]-te-ar focul!

„Interviu" luat regizorului Jean-Paul Micouleau. M-a servit cu [redacted] cafea, nu mai băusem de două luni. „Un Marlboro?" Am mulțumit și-am refuzat. Fumez foarte rar. N-am cumpărat niciodată țigări.
A fost comedian [redacted]. Întreb de o criză a teatrului, a cinema-ului. A fost întotdeauna și va fi întotdeauna. Depinde din ce unghi privești. Depinde ce scop urmărești. Criza este necesară procesului de evoluție. Criza înseamnă schimbare. Criza duce la schimbare. Criza determină progresul. Așadar, trăiască criza! Bucurați-vă de

criză!
(Traversez și eu o perioadă de criză: lipsa lucrărilor mele, pierderea lor poate...)
Cinema-ul este foarte răsfățat în raport cu teatrul, actorii de cinema foarte bogați. Dar cinema-ul este o artă moartă (în sensul de inertă, amorfă), pe cînd teatrul este viu, contactul direct, palpabil. Există 70 de teatre și 10 000 de comedieni la Paris. Deci teatrul nu este în criză, conchide Micouleau.
Criza culturii este permanentă. Și a științei.
Dacă ar fi bogat, și-ar cumpăra un teatru și ar juca numai Molière, Goldoni, García Lorca. Îi place și americanul Harold Pinter [trebuie să citesc ceva de el]. Îl plictisește Beckett, deși *Acte sans paroles* n'est pas mal. Este de acord doar cu o parte de Ionesco (*La Cantatrice chauve* pe care a jucat-o, *La Leçon*, [redacted] *Rhinocéros* cu unele rezerve; nu agreează *Le Roi se meurt*).
A jucat pentru francofoni în Egipt, Japonia, Turcia. Nu poate să monteze o piesă fără să se distribuie și el în ea. La Istanbul este mai mult un organizator cultural *à tout faire*: regie, scenografie, costume, muzică (banda sonoră), actorie. Nu are posibilități materiale. Dorește un teatru popular, pe înțelesul tuturor. *Les terroristes intellectuels ont chassé le spectateur moyen du théâtre. Terroristes intellectuels étaient ils!* Din gesturi și mimica feței să priceapă spectatorii — teatru în franceză pentru ne-

francofoni. Un tradiționalism modern.

În Japonia a urmărit spectacole *Kabuki* și *Nô*. Asemănătoare cu tragedia antică greacă, prea tradiționale: limba veche în teatru, tinerii nu vin, doar bătrînii care dorm în timpul spectacolului. Nu permit modernizare ci doar perfecționare între anumite limite, care se face însă de sute de ani. Mereu pe aceeași temă și stil. *Kabuki* și *Nô* nu mai au viitor, sînt depășite.

Eu nu sînt chiar de aceeași părere.

Îi explic „Patria de animale", tablourile etc. *Intéressant*, exclamă, s-o traduc în [redacted] franțuzește ca s-o citească. Din păcate, nici nu sînt în posesia ei!

Mă invită martea viitoare la un spectacol de marionete TI-KRAB pentru copii [redacted] de 3-11 ani la Auditorium de l'Université Mimar Sinan-Kabataș de pe malul Bosforului, la ora 12.

După 9 ianuarie criticul de teatru André Camp va veni în Istanbul. Să-i cer sfatul, zice.

Trebuie să încerc mai multe teatre pentru a mă aproba unul, mai multe edituri pentru a fi publicat de una, mai multe galerii pentru a deschide o expoziție. Nu trebuie desperat, descurajat.

Perseverență, corectitudine, disciplină, muncă, ambiție.

Ce seamănă Simone de Beauvoir cu soră-sa Hélène!

E atît de urît afară că stau în [redacted] pat și-mi scriu epitaful.

'Dacă n-ar fi jurnalul ăsta [redacted] să-mi ocupe timpul, aș damblagi!

Migălesc și mă chiorăsc într-una, îmi fac iluzii. Peste cincizeci de ani voi avea scrise cincizeci de mii de pagini și voi deveni celebru post-mortem. (Pentru că în timpul [redacted] vieții nu sînt în stare!)

Trebuie să nu mă gîndesc că mă plictisesc, ca să nu mă plictisesc.

Boxioru a deschis geamul de dimineață. Trei pisici au intrat și s-au cuibărit în pătură la Toni. Toni nici nu știe. Boxioru a luat una cu el în pat, o acoperă cu pătura. Celelalte sar speriate [redacted] pe jos. Babà le strigă pe turcește și le dă să mănînce. Pune și apă într-un castron. Pisica, foarte precaută, miroase. Moșul o bagă cu botul în castron.

Dacă poezia este dincolo de [redacted] „punctuație" nu înseamnă că punctuația nu trebuie pusă. Depinde de context. În același text pot alterna ori combina apunctuații cu punctuații, greșeli de ortografie cu fraze corecte... POEZIA ESTE DINCOLO DE SCRIERE...
Poezia este dincolo de poezie...
Aș medita pentru un relativism filosofic, fără un sistem dar cu sistem, combătînd

tot ce s-a afirmat în gîndirea umană dar, de fapt, acceptînd totul, împăcînd între ele ideile contradictorii. Nu există idei definitive, oricît de solide ar părea la un moment dat, și nici definitiv pierdute.

Bocioru joacă șah cu Petkov și-i vorbește [redacted] românește, de fapt mie mi se adresează. Petkov îi răspunde pe bulgărește <u>tar</u>... <u>tarina</u>... <u>Kon</u>. Bociorul crede că șahul se joacă cu pumnii. Învingătorul îmi va fi adversar. <u>Eidin</u> - <u>nula</u> pentru bulgăroi.
Turnul Babel!
Cîtă intimitate cu acești necunoscuți! Lîngă care mă trezesc deși mă înțeleg greu [redacted] cu ei, alteori ne limităm la un simplu zîmbet politicos, o bătaie ușoară pe umeri, un semn din cap.

Trebuie să știi să pierzi ca un învingător.

Muzică populară românească. Din afară ascult Bucureștiul, din țară mă enerva. Aici îi simt lipsa. Dacă n-ar fi fost acel regim tiranic...
Tata o fi și el cu urechea la radio, e nebun după populară... <u>Frunzuliță busuioc</u>, <u>mai bădiță</u>, <u>măi</u>...
La țară au cules via, vin din ăla roșu, limpede și rece, din butoi, de-mi [redacted] răcorea sufletul...
Beam cu o poftă! Nea Julică, mama,

și un pic tata, după ce se lăsase el. (67)
Mă euforiza, îmi creștea apetitul sexual.
Îmi vine să plîng după acele momente. Nu se vor mai repeta
O sîrbă repezită. Mă îmbărbătează. Mă îmbărbătează. Ce dracu, sînt muiere ca să plîng, una-două?!

Andrzej vine ca de obicei beat, cu <u>bira</u> în plasă supărat, plînge. I-a murit tac-su, nevasta se culcă cu [redacted] fostul lui prieten (i-a scris frate-său). Plînge. Ne servește cu bere. <u>Teșekkür</u>, Andrzej. Joc șah cu Petkov, fără probleme. Îi încolțesc un cal, îl dă pe un pion. De ce, fac din mînă? <u>Niema</u> [redacted] <u>șansa</u>, murmură.
M-am [redacted] amețit. Am mai luat și medicamente! Întrerup tratamentul.
S-au întețit spiritele. Petkov o ia pe bulgărește, iar Andrzej în poloneză și-l ceartă, eu rîd cu boierul și comentăm pe românește, Bala înjură în turcește <u>Amana Koyaum</u>.
Mă destrăbălez. Mă destrăbălez. Mă destrăbălez. Este în defavoarea mea.

-02.11.88
Puțin răcit. Mă arde pe gît. Mică infecție de la semințele prăjite mîncate în prostie? Nu tușesc. Microbi de care organismul meu nu „știa"? Cei din cameră sînt răciți cobză. Aspirine peste aspirine. Mă mir că nu m-au contaminat!
Horcăie moșul noaptea, și Toni zguduia paturile, parcă era supărat pe vreunul din noi.

În camp să n-ai [redacted] dușmani, să n-ai prieteni. Toți îți sînt prieteni în față, și toți dușmani în dos. Și [redacted], totuși, nu poate fi vorba de [redacted] perfidie, mai degrabă individualism. Supraviețuirea... Trebuie să știi să te strecori ca o luntre printre stînci, fără să deranjezi pe nimeni, dar nici drumul tău să nu sufere. Îi aprobi și pe unii și pe alții, îi dezaprobi și pe unii și pe alții. Dar îți vezi de calea ta, fără nici o abatere. Să nu-ți știe nici slăbiciunile, nici punctele forte. Nici că-ți merge bine, nici că-ți merge rău. Trebuie să treci neobservat.

Nu poate fi vorba nici de egoism strîmt. Așa e timpul. Lupta pentru supraviețuire.

Fundatia „Tolstoi" sprijină intelectualii nerealizați refugiați din țările comuniste, îmi suflă Emil, și-mi dă adresa șefei, Nathalia Coniahin, de la New York, în ușa autobuzului. Emil și Boiciorу o „pun", încearcă să fugă în Grecia. M-am rugat și eu pentru ei; s-au închinat (amîndoi) înainte de a pleca.

Mi-a părut rău, abia [redacted] ne împrietenisem, formasem, împreună cu Andrzej lețivul, [redacted] Solidarność-ul din camera noastră, așa mizeră, plină de bîrfă și alcool.

- Lasă Florine, fii bărbat. Îmbrățișați-vă [redacted] fără să vă pupați.
- Să-mi scrieți. Știți numele de familie? (În camp se cam ascunde identitatea reală, se camuflează cît se poate de mult.)
- Efei, bravo!
- Dacă primiți vreo scrisoare v-o bag în vreun plic mai mare și v-o retrimit.
- Bine, Florine.
- Poate n-o să ne mai întîlnim niciodată. Mă obișnuisem cu voi.
- Ba ne întîlnim. Dacă vii din America, faci escală la noi.

Emil vrea să ajungă la Innsbruck în Austria să-și perfecționeze schiatul, tenisul de cîmp. Boiciorу într-un orășel italian, la 100 km de Roma, unde o patroană româncă i-a promis că-l angajează pentru siguranța localului [un fel de Keler?, mai domestic desigur].

Emil îmi lasă cîteva veșminte de-ale lui, murdare. (Spălate ar mai [redacted] dura o vreme.) Boiciorу n-are nici pentru el, îi împrumută Emil o geacă cu fermoar.

Vor să treacă granița pe uscat, pe la un rîu mlăștinos, noaptea. Pontul le-a fost vîndut de Cristi, colegul lui Emil, fugit cu yola din România. Mi-au promis că mi-o expediază și mie, să fiu pregătit în cazul unui refuz american (atunci n-ar mai avea nici un rost să mai aștept încă doi ani pentru Canada). Tot ca o prevedere și emigrarea în Franța, eforturile mele de a culege informații.

Le-am scos eu sacosele, și au luat-o înainte ca să nu dea de bănuit. Am mers pe jos pînă în Kadikoy la stație autobuzului. Mă despart

greu de zi. S-au instalat în [redacted] scaunele cu burete. Le fac semne cu mîna. Par gînditori, cu ochii în fundul capului. Bocsioru e cam dezbrăcat, mi se plînsese cu o zi înainte că îl înțeapă în piept, dimineața. Ce-o să-l plîngă Andrzej. My friend... my brother... M-au rugat să [redacted] nu-i divulg. Îmi țin cuvîntul, cu excepția acestui jurnal, căruia mă destăinuiu.
Petkov i-a mirosit. Rîdea. A haaa... No problem (Emil se peripare)... Ben gentleman. Și iar rîdea.. A haaa...
Baba către Bocsior: [redacted] Nierde?
Bocsior către Baba: (Bișbiie) Fenerbahçe...
Adaug și eu: Boxing.. Boks... (Și fac [redacted] gesturi... upercuturi... zurdă...)
Al lah... : mîrîie Baba.
Îl chem pe bulgar: Ben nişnaiu. Sen nişnaiu... O.K.?
Petkov: O.K.! (Și iar rîde sau mustăcește.)

Mă mînca și pe mine în fund(!) să fug în Grecia, dar de-acolo nu mai mă primește America, și nici din altă parte.
Aștept, cu picioarele pe ghimpi, cu îndoieli și cu speranță, America. Oare America mă așteaptă pe mine?
Este bine și rău în același timp că se „uschesc" atîția. Bine, pentru că rămîn candidați mai puțini; rău, pentru că rămîn campiști mai [redacted] puțini.
Este așa de greu de intrat în America, (dar) și mai greu să devii cetățean american.
Curios, dar destui refuză America, iar în

formulare au scris de nevoie (nu era 69 cale de alegere; pentru Canada și Australia ar fi trebuit sponsor). Cică America este opresitoare, violentă, crime (din filme probabil le-a intrat în cap). Unii nici nu vor să audă, iar eu sînt mort după America!

Am scris prea prozaic poeziile de început și în cele următoare, prea nepoetice poeziile mele, fără pic de poezie poeziile mele.

Tulburări neuropsihice? Psihosomatice?

Ah, cît mă ține Signoret asta în loc! Nici un cuvînt! Ce se-ntîmplă? De ce tace? Îi periclitez situația? (lucrează [redacted] la Departement du Roumain, deci plătită de cine?)

Un desen aleatoriu fac eu acum. Nu știu de unde încep, cum și unde termin, ce vreau să reprezint, ce m-a inspirat. Doar pe moment, să îmi încînte ochiul. Naive mechanical drawings.

- 03.11.88
M-am mutat într-o cameră de patru persoane dar cu baie, W.C. și spălător comune. Este, oricum, mai bine. Liniște, nu se fumează înăuntru, fereastra spre părculeț, masă în cameră la care scriu acum.
55 de zile au trecut de la sosirea mea în Turcia. Mă îngrijorează Signoret și manuscrisele rătăcite. Doar 11 scrisori primite.

[redacted] După 34 (zile) de bărboșenie, mă fac frumos. Flocii din barbă, rari și lungi, tari, se de-

coloraseră, ciudat dar n-am barba neagră ca părul, ci [redacted] cu reflexe roșietice, ca-n regiunea pelviană! Îmi îmbătrînise tenul [redacted] Lama de ras mă împrospătează. Porii se închid, mai ales după ce dau cu spray. Îmi face o față de copil.

M-a prins o gripă... asiatică! Mă ricîie pe gît, cînd stau culcat îmi vine un lichid care mă îneacă și mă face să vomit. Dorm cu ... sughituri. Refuz aspirine.

Un jurnal arhaic sub emblema modernului.

Mi-e frică de avizul american: sînt (adică am fost) membru PCR, deși ordinar, cu cotizația întreruptă, sărind des peste ședințe.

Moartea ne aduce la religie, după Michel Serre. Neliniștea ne aduce la religie. Nenorocirea ne aduce la religie. Necunoscutul viitor ne aduce la religie. Nesiguranța ne aduce la religie.

Yilmaz mi-a devenit coleg de cameră. Ascult muzică la cască de la minicasetofonul său, și citesc „Le Pavillon des cancéreux" de Soljenițîn. Cam nenimerită combinație, în urechi îmi trepidează T'Pau, Bridge of Spice.

– 04.11.88

M-am convertit la credința literară. Toată ziua litere, filozofie, emisiuni culturale. Matematică ioc. Cunoașterea trebuie să-mi pătrundă prin [redacted] toate oasele. Învăț, pe ruptelea.

34 de zile neras, [redacted] iar la 10 decembrie voi împlini 34 de ani. Cred că mai trăiesc pînă atunci! Mai am o lună și-o săptămînă de cumpănă, după cîte se scria în zodia Săgetătorului. Sînt aproape scăpat. Tot la 10 decembrie se împlinesc 40 de ani de la semnarea tratatului internațional asupra Drepturilor Omului. Este o simplă speculație?

Stau în noua cameră cu doi polonezi, unul inginer de 31 de ani, robust. Discutăm în puțina engleză pe care o știm fiecare. Îl cheamă Roman. Pe celălalt Jean, dar îmi face cu ochiul să-i spun John. Amîndoi au accepte pentru America, așteaptă viza italiană. Roman recunoaște că 80% dintre polonezii din camp sînt emigranți economici. Jaruzelsky le dă pașapoarte în neștire. Pe Roman l-a vizitat maică-sa în septembrie în lagar! La noi nu e posibil așa ceva! Zbirul de Ceaușescu! Hainul de Ceaușescu! Cretinul!!

John nu știe o boabă de engleză sau altă limbă, deși polonezii sînt obligați din chiar ciclul primar să învețe rusa. Roman discută cu Theodor rusește, singurul rus din camp. Mă forțez să silabisesc cîteva cuvinte în poloneză. Nu știu dacă John mă înțelege, dar e amabil și zîmbește mereu. Tot tim-

pul fumează outside, face du-te vino continuu prin fața ușii, pufăind și zîmbind șmecherește. Își mai pipăie părul din chelie cu vîrful degetului.
-Cześć, kolega, mă vede.
-Cześć.
Roman ascultă muzică simfonică. Serios music, pronunță. Îmi dau seama ce vrea să zică. Aprob din cap Îhîîî. Stă lungit în pat, uriaș cum e ca un urs, cu o barbă roșcat-închisă, în semireverie, cu mîinele prinse în creștetul capului, radioul în surdină.

Lectura la mine este o necesitate pentru a putea crea.

Ce frumos! Un porumbel se plimbă pe alee. Grăbit. Vrea să zboare. Renunță.
În fereastră, [redacted] o pisică, lîngă plasa de sîrmă și geam. Privește înăuntru. Dă cu laba după o viespe. Își scutură supărată laba. S-a încovrigat între adidașii spălați ai lui Roman. Lipsește lotul de geam.
Porumbelul a zburat. Un copil iraquian aleargă. A învățat românește de la prietenul său Denis. Amîndoi au 5-6 ani. Cînd vrea apă, cere în mai multe limbi su, hapă (zice pe românește)... E negricios dar drăguț. Denis e blond. Dar Denis n-a învățat deloc arabă.
Sînt iraquieni și iranieni în camp, care au fugit de război. Ei primesc ajutor umanitar. Stau cu anii prin lagăre.
Pisica se întinde, leneșică ar zice Mihai. Viespea o bîzîie pe la nas. Deodată sare atentă în [redacted] picioare.
Porumbelul a coborît, iar, pe alee[redacted]. Acum intră în [redacted] iarbă. Ciocănește ceva. A găsit niște pîine, resturi.
Copiii strigă afară Hip, hip, ura! Hip, hip, ura! Iraquianul vorbește prostii pe românește. Niște adulți în jur rîd. Ia-uzi ce-a-nvățat!... Celălalt: Astea se-nvață ușor!

Lui Roman îi place literatura. Mi-arată o revistă poloneză masivă, poza lui Czesław Milosz [redacted] în liceu.
La Radio Ankara, Igor Stravinski, mă calmează.
Mă [redacted] dau cunoscător al lui Gombrowicz, Mrożek, Sienkiewicz (primul Nobel polonez, Quo quadis?), Wajda. Îi face plăcere. Apoi Lukasiewicz, Banach (spațiile topologice Banach, cu care ne-a frecat atît la cap Dobrescu în anul întîi de studenție), Sierpiński.
Roman se scuză că nu știe nici o personalitate românească, Ba da, se întoarce el, Ionescu (nu pronunța Ionesco), nu-i așa?

Mai trebuie să cumpăr un resim defteri și-i voi da cu acuarelele. Pictor fără aptitudini, dar atras — mai degrabă teoretic — de artele plastice.
M-aș apuca și de sculptură, dar e mai cos-

tisitor, și-apoi mă car cu pietroaiele după mine? Aș stîrni rîsul neisprăviților de campiști care nu știu altceva decît să mănînce, să doarmă, să fumeze, să bea mai ales, să joace poker și să se masturbeze (printre ei sînt și pușcănari, care practică un obicei adus din pușcărie, de exemplu Țiganu).

Pot să desenez, în ascuns, [redacted] încercările mele simpliste, titluri aproape pompoase, simboliste, puțin ermetice, dedicate inițiaților. Caietul de desen odată sfîrșit să-l pun bine la fundul sacoșei, pitit, amestecat printre celelalte. Analog cu scrierile literare, volum mic, greutate ușoară. Ce ușor e să devii artist!

Dar ce greu e să devii [redacted] artist! Recunoscut artist. Mare artist. În adevăratul sens al cuvîntului artist. Mă roade problema <u>all time</u>. Mă înstăpînește. Toate preocupările mele converg în această direcție. Cu gîndul mereu atras ca de-un cîmp magnetic. Nu pot să dorm. N-am astîmpăr. Zi de zi. Tot ceea ce fac, fac prin prizma scopului propus. Exploatez orice idee, oricît de mică. Îmi notez cea mai mică senzație, ca nimic să nu [redacted] scape. Biograful meu să fie supra-documentat, informat <u>in extensio</u>. Mai ales geografia mea interioară cu munți stîncoși și hăurile unui spirit minat. Explozii subterane, dărîmături și alunecări de teren

pe tărîmul speranței, frig și noapte, bariere, soare și caniculă în momente de fericire efemeră, alternînd. Niciodată o compactă polaritate, nori de fum se interpun [redacted] între liniștea cerului azuriu și burnița terestră. Deseori nopți negre păcuroase [redacted] smolite urduroase impenetrante de vreo licărire, și-atunci cad într-o blegie. Îmi vine să plec, dar nu știu unde, n-are importanță unde, [redacted] desigur oriunde, să plec ca să mă știu plecat, să plec de dragul de a pleca, artă pentru artă, fugă pentru fugă, fugă muzicală, tempo-uri alerte, [redacted] disperate din ce în ce, accelerație uniformă.

Cîntă hogea. E ora mesei. Vă las cu bine, dragi cititori. Întîrzii zece-cinspe minute.

Andrzej e supărat. Vine la mine în noua cameră să mă certe. <u>Kurva</u> <u>Boksior</u> ... <u>my</u> <u>jersey</u> ... <u>Kurva</u> ... (urmează cuvinte în poloneză), că i-a furat jerseul. În situații din astea se mai practică. Eu eram amicul Boxioru-lui. <u>I</u> <u>don't</u> <u>Know</u>, răspund, nu mi-a spus nimic.
Andrzej: <u>Kurva</u> <u>Boksior</u> ...
Și se clatină pe picioare.

- 05.11.88
Muzică simfonică la radio. Roman ascultă și dormitează lungit. Este liniște. John și Yilmaz sînt la lucru... <u>çalış</u>.

Scriu Ellei Ponamarenko, <u>Mathematical Reviews</u> solicitînd un ajutor moral.

Două luni în cap de cînd am părăsit Craiova, deci familia. Plecam dimineața cu A140 la 6^{45} pentru totdeauna. Apartamentul meu din Rovine îl voi mai revedea vreodată?
Am o gripă asiatică pe care o duc bine pe picioare: tuse cu flegmă, muci copți (scriu cam gretos, sînt naturalist!), ușoară indispoziție.

Oare acest jurnal este un pseudojurnal, un non-jurnal, un modelul despre cum nu se scrie un jurnal?
„Deranjează" argourile, pornografia mea? « Atentare la moravurile publice »?

De cînd am intrat în a treia cameră (din camp) am pus „stăpînire" pe masă. Toată ziua pe scaun, cu scurta pe genunchi ca să nu-mi fie frig, cu radioul avînd antena băț, caiete, dicționare înșirate peste fața de masă, gume, foarfecă, capsator, pixuri, indigouri, plicuri, lipici, riglă, dosare, carioci, bloc-notes-uri, batistă murdară. Nici noaptea nu le strîng. Mă scol dimineața și-o iau de la capăt.
O, o, o... face Roman, <u>tot timpul</u>? îmi dă de înțeles. Îmi oferă un măr roșu, îl aleg, apoi se duce și-l spală. Viață domestică, simplă. Muzică de estradă la Radio.

<u>Monday</u> merg cu Roman la tenis. Are el tot ce trebuie, rachetă, mingi, dar nu fileu. Ne ducem la un teren din Acil-adem. Este foarte cumpătat polonezul, ne potrivim. Nu știm cum să ne ținem numai în amabilități.

Ceva mă ricăie pe gît și-mi vine să tușesc. O iau pe urmele lui Toni? (Să vedem la noapte, și mai ales mîine dimineață.)

Îmi urmez cursul meu obișnuit [redacted], nefiresc, contra curentului. Mă ia apa la vale. Dar am impresia că merg înainte. Sau poate chiar merg. Asta e stilul meu, n-am ce-i face. Așa îmi e mai ușor, să iau pieptiș fluxul rîului și al timpului, să fiu ieșit din rînd, să mă privească lumea ca pe oaia neagră. De ce?

La mine poezia vine din afara poeziei, ca Virgil Mazilescu, și dinăuntrul ei, ca Daniel Turcea. Diferența este că eu am știut să iau partea proastă din ambele laturi. Auster, superficial, prea cerebral, aproape ermetic, aproape dadaist... Voi ajunge în literatura americană ceea ce este Șerban Foarță în cea română. Absolut și infinit voi băga mereu în opera mea [aș fi putut înlocui cuvîntul <u>băga</u>, cam vulgar, cu <u>introduce</u>, dar am vrut să fiu și eu spontan măcar o dată, neautocenzurat].
Poesia mea e formată din litere, nu din

sentimente ca la adevărații poeți. Eu sînt un adevărat nepoet (ca să nu zic anti, contra), sau dacă doriți: NON-POET.

Poezia mea nu este poezie („Uite tata, nu e tata!"). Mă joc de-a literatura engleză acum, și sînt curios cum or să reacționeze domnii americani! Poezia mea este [redacted] hieroglifică, și se adresează criticilor și teoreticienilor literari. Este avant-avangardistă, și mult mai mult, iar uneori mai puțin.

Experimentez bomba cu neutroni literară. O să iese scandal literar. O să se supere pe mine literatura. Or să mă înjure tradiționaliștii și conservatorii englezi. Mă va da în judecată arta. Urmăresc să-i dau lovitura de grație. Vreau să sparg totul. Literatura începe de la mine și se termină cu mine. [În egocentrismul meu și-al fiecăruiom, dar ei nu-și [redacted] dau arama pe față. Însă eu mi-o dau.]

Meciurile din România se ascultă la radio. La camera vecină e dat drumul la maxim. Roman ascultă și el din Polonia.

Petkov vrea să meargă în Africa de Sud. Çok para, îmi găvărește el. Polițai ... Pretoria good ... America not good ... çok inteligent ... spețialist ... [redacted] spețialist ... black șef ... sen çalış ... Cape Town ... sen șef ... black çalış ... Für me, Peter Botta good ... America çok men ... Australia not çok men ... good vreme ... güzel ... Australia good, Pretoria çok good.

-Haide Pretoria, zic eu.

-Problem, răspunde el.

Apoi îmi expune, destul de greoi și încîlcit, cu întorsături ale frazei prelungite, că din SUA va pleca turist în Africa de Sud și va rămîne acolo. (Avînd familie, eu mă simt într-un fel responsabil. Petkov e veterinar. Încă nu știu ai lui de-acasă că el e plecat de trei luni. Le-a scris, dar n-are răspuns. Pentru telefon n-are bani.)

Și dacă accept America yok? întreb eu?

Ben çalış, ben para, ben [redacted] Grecie ... ta-ca-tac! ta-ca-tac! ... granița ... Grecie little poliție ... Burda poliție ... Comunist poliție ... Ben look ... Ben ship (mi-arată că se-ascunde pe vapor) ... Ben Ghibraltar ... çok ship ... Ben Pretoria ... Ben lord!

Mai îmi spune că la Atena există Ambasadă a Africii de Sud, și la Viena. Te duci cu pașaportul (numai că noi n-avem!) și te trimite la Pretoria. Pe polonezi nu-i mai primește, sînt destui! Din 50 000 de poloni, 13 000 sînt în afară!

Fără pașaport e greu de pătruns în Ambasadă, înconjurată de poliție.
O situație analoagă: încerc să găsesc toate [redacted] metodele de ieșire din Turcia ca din România. De aici este [redacted] mult mai ușor, iar din Grecia unde poliție e puțină, și mai simplu! „Am fugit eu de lîngă Ceaușescu [redacted], se încuraja Emil, și nu scap de-aici?" A trecut pe uscat, în partea europeană. Rîul Marița intră din Turcia în Grecia. E o zonă mlăștinoasă, [redacted] nepăzită. Noaptea, ajuns cu autobuzul cam la 3-5 Km de rîu, apoi încă 3-5 Km [redacted] dus de apă la vale.
Sau [redacted] pe mare. De la Istanbul cu autobuzul pînă la Izmir, de-acolo un alt autobuz pînă la Kușadasi (localitate turistică). De aici, la trei kilometri se află o insulă grecească. Fie înoți cu labe la picioare — aud că n-ar fi șalupe grănicerești, dar Petkov îmi desenează un pește cu dinți... pericol rechini! [redacted] Fie cumperi o barcă — dacă te ține punga! Sînt două restaurante pe insulă. La unul lucrează români. În Grecia nu e control ca în țările comuniste. De pe insulă iei feribotul pînă la Atena. 30$, iar acolo mergi la hotel „Arcadia" la organizație unde lucrează o română. Nu te predai la poliție. Organizația ICMC te primește pe cont propriu: muncești ca să te întreții, umbli singur cu dosarul pe la ambasade. USA nu te mai primește însă, dar cei care fug vor Europa.

Jean, cu mutra lui de șobolan bețiv și chel, îmi cere pieptenul împrumut. I-l dau de tot. Roman se uită urît la el. Pieptenul, periuța de dinți, lama de ras, mașina și nevasta nu se împrumută. Roman adoarme cu capul pe două perini. Pufăie ca o locomotivă.

Turcii, cu mîncarea lor, m-ajută să-mi mențin silueta. Puțină pîine (un sfert la fiecare masă), multe legume, fierturi. Mîncărurile sînt iuți, dulciurile prea dulci. Mă doare capul [redacted] cînd consum mai multe.
Și, totuși, ora mesei produce un divertisment, mă scoate din monotonie, constituie un repaus intelectual. Cu rare excepții, mănînc întotdeauna tot ce mi se dă. Un caz fericit, pentru că majoritatea se vaită. Toni mi se plîngea că n-a mîncat decît iaurt la prînz și struguri seara.
În privința hranei mă adaptez repede. Mai delicat cu psihicul.
Noroc cu acest jurnal care mă amăgește.

— 06.11.88
Duminică, pustiu și plouă.
Patru ore am așteptat la Bacal la telefon, nevasta nimic. Aud că se dă greu legătura din România, după 2-3 ore de așteptat.
Am luat [redacted] un lapte și beam din el cîte-o gură, ca dintr-[redacted] sticlă de țuică, două ore.
Baboaza mi-a dat o ladă de plastic, întoarsă într-o dungă, să stau pe ea.

Am completat formularele pentru pașa-port, au venit polițiștii de la Șübe în camp. Nu m-a anunțat nimeni, am aflat într-o doară de la Marcela, care [redacted] se repezise la telefon ca să-i anunțe pe Nicu și Gigi, macedoneni de-ai ei care lucrează la un restaurant din Harem.

Am răspuns în franceză. Engleza încă scîrție. I-am mai tradus și lui Carabaș. [redacted] „Ați fost membru de partid și totuși cereți azil politic?!"...

Unele chestiuni prea bat la ochi...

Încă un mic pas spre emigrare.

Ikamet-ul îmi va ieși într-o săptămînă (m-anunță Polițistul Mustafa), se află la Poliția pentru Străini. De-acolo va fi trimis în camp și-mi vor comunica și mie fără să mi-l lase. Doar cînd am nevoie de el îl cer.

Deci cu actele sînt pus la punct, pînă în prezent, fără întîrzieri. Dar nici cine știe ce de repede.

Plec prin ploaie la poștă. N-am lire turcești. Nu-mi schimbă nimeni cele zece mărci, nu mă împrumută nimeni. Pînă mîine, zic. N-avem, toți. Și Yılmaz. Mă hazardez. Iau umbrela. Le toarnă bine afară! Aranjez cu telefonistul. Gata, se poate. Bineînțeles, își ia și el partea lui, 9 000 în loc de 9500-9600 TL. Kapalı Banka, mă scuz eu. Evet, evet! Yok problem. Îmi dă legătura relativ repede. Descifram scrisoarea în engleză primită de Ali de la Ambasada Canadiană din Ankara. Este sponsorat de frate-său, deci n-are probleme. Chestiune de timp. Dar ce te faci cu mine dacă mă resping americanii? N-o să știu în ce parte s-o apuc! O să dau din colț în colț.

Romania... Telefon... Se-aude foarte clar. Soacră-mea la receptor. Încep știrile. Numai bucurii:

- Ely a născut luni seara un băiat, Smarandache Silviu-Gabriel, n. 31 octombrie 1988; (spunea ea c-o să facă numai băieți!);
- Jeny are joi cununia civilă cu un doctor (dacă am înțeles corect data); a luat examenul, este în Craiova, urmează să plece la București la un curs de specializare pentru a lucra în policlinică;
- au primit cîte o scrisoare la Craiova și Bălcești; au adresa mea toți; Ely mi-a trimis copia diplomei prin poștă, cărțile de engleză cerute, scrisorile primite în țară; i-am mai cerut dicționar român-român, ceea ce soacră-mea s-a mirat.

Petkov mă bate la cap să merg cu el în Africa de Sud. Bă, dar mie-mi place America. El încearcă să mă convingă că la Pretoria e mai bine. Pentru mine, nu. Doar Doamne ferește! să mă respingă toate

țările!

Roman mă întreabă ce înseamnă Holocaust (chiar așa pronunță, sau poate olocaust). Cum să-i explic eu lui în engleza mea prinsă în pioneze și lipită cu scuipat? Îmi zice că e cuvînt francez și trebuie să știu. (M-am dat foarte francofon!) Dar îl știu din... română. Very very very bad, și nu mai mă opream din very... The end of the World, și pronunț chinuit cu limba între dinți, cu limba în cerul gurii. A ha, a ha! face Roman radios. Religion, pe care chiar nu știu cum să-l citesc fiindcă nu e trecut în Dicționarul de buzunar al lui Andrei Bantaș. Cenzură la toate nivelele, însuși cuvîntul „religie" îi deranjează. Îl pocesc în toate felurile. Roman iese lămurit din cameră.
(Nici camera asta, a treia de cînd sînt în camp, nu are număr!
Stau și eu într-o cameră, acolo! Ce importanță are numerotarea?)

Nu știu cum, dar sînt atît de bucuros că am băiat, deși nici cu fată nu mi-ar fi displăcut. Îmi vine să tresalt, să le spun tuturor. [redacted] Dar vor rîde de mine. Mereu am impresia că-și bat toți joc de mine. Cel mai mic gest îl suspectez. Îmi înfrînez pornirile. Mă destăinui doar polonezului. Prin engleză e mai puțin direct. Norocul că Yilmaz nu înțelege decît turcește! (la propriu și la figurat), altfel mîine ar umple tot campul. I-ar spune lui Puiu, iar ăsta nesuferitului de Eugen, un arogant de prima clasă. Mă întreba vulgar, într-un grup, a născut bă nevastă-ta?, parcă-ar fi zis a fătat purceaua?... Nu i-am răspuns, dar m-am simțit rău... Teacher, n-auzi?... Mă ating ușor vorbele lor nesocotite, bădărane. Comportamentul lor necizelat, cuvintele ca din topor. Înjurăturile la tot pasul, fără motiv.

În 57 de zile scurse am scris 56 scrisori sau vederi (destule!) cerînd ajutor la emigrare în special, și am primit 13 doar. Dar, raportate la [redacted] timp și ceilalți campiști, sînt multe. Statistică comparată fac.

Iki tane, rîde pe sub mustață John și ridică două degete pentru a fi mai edificator. (Două bucăți, referindu-se la cei doi fii ai mei.)

200 de români în camp, cam 150 de polonezi iar ceilalți neglijabili. Normal ar fi camp asiatic (pentru iranieni, irakieni...), dar ne-au mai băgat și pe noi. Și încetul cu încetul ne-am înmulțit și-am devenit majoritari. Pe polonezi nu-i mai primește nici un camp, decît în Turcia. Nu mai sînt acceptați nici cei care vin cu pașapoarte. Dintre români, 90% sînt constănțeni. Cîțiva olteni și bucureșteni ce mai sîntem rătă-

citi printre ei. Vreo 80% dintre români sînt veniți cu vasul. Fac și eu parte din acest procent.
Predomină sexul masculin, 75%, mai aventuroși, curajoși. Femeile sînt în familii.

— Ce bă, te crezi mare profesor, și nu dai mîna cu mine?, îmi vorbește Ali cu răutate.
— Ai venit beat și n-ai cu [redacted] cine te certa?... Pînă acum [redacted] mă făceai prost, că am numai cifre în cap, că nu gîndesc [nu prea e compatibilă negîndirea cu matematica, poate vroia să spună că este într-o singură direcție, sau îngustă, deși s-ar zice la fel de bine și specializată]...
Intru la veceu ca să [redacted] evit continuarea. (mă... ca să) Matol complet, se ciondănește cu Andrzej în poloneză. Ca de obicei, Andrzej este făcut pulbere. Scheletic. Părul rar și vîlvoi. Stă într-o cameră vecină — n-am scăpat total de el — și mai vine din cînd în cînd pe la John în camera noastră mică, evident, cu țigara aprinsă. Yok țigara, Andrzej!
Yok, yok, geme el [redacted] împrăștiind un damf de alcool, dar fumînd [redacted] mai departe. N-ai cu cine te înțelege și nici eu n-am autoritate. Mi-a lipsit întotdeauna autoritatea, și-am avut de pierdut. La școală, în societate mult.

— 07.11.88
De [redacted] astăzi am luat mătura în primire. [redacted] De serviciu pe cameră, o săptămînă întreagă. Pe [redacted] Roman l-am proclamat șef de cameră în mod tacit.
În fiecare dimineață se mătură, se duce gunoiul, iar sîmbăta se scutură covorul.
Yilmaz e încăpățînat ca un turc, zice că el n-o să servească așa ceva, fără a da vreo explicație.

— Hai Profesore, çabuk, çabuk!
— Lasă-mă, domne, nici la toaletă nu-mi dai pace?!

Îmi voi impune un program: să lucrez cel puțin nouă ore pe zi: trei între masa de [redacted] dimineață și cea de prînz, trei între masa de prînz și cea de seară, trei după masa de seară pînă la miezul nopții.
În [redacted] America voi lungi studiul la 10–12 ore pe zi. Mă ține dibla, chiar în place. În fond, de aceea am emigrat.
N-ai condiții?... Ți le creezi singur, le inventezi.

A venit frigul. Mai puțini campiști merg la muncă. Çaliș yok! Mai greu de rezistat.
Se retrag în economiile trecute, sau, cei fără, se limitează la mîncarea din camp.

Dacă se vor publica vreodată scrisorile mele în franceză sau engleză, să se publice cu greșeli cu tot. Ele reflectă nivelul avut la un moment anumit, trans-

formările ulterioare, evoluția (în sus sau în jos). Nu mi-este rușine de erorile comise, de caracterul pe alocuri contradictoriu al scrierilor mele, ideilor antitezice. M-am menținut [redacted] în greșeli.
Ce bine ar fi fost dacă păstram eu copie la scrisori de la început! Mii de pagini duse pe apa gîrlei! Nu aveau importanță axiologică, dar închideau în ele un suflet de om (adolescent și copil). Abia prin 1985-6, după contactul cu Tatomirescu, mi-a trecut prin cap. Mi-a arătat <u>Epistolarul</u> său, ceea ce pe mine m-a frapat. „De ce-și oprește ăsta copii la scrisori?" Și ideea mi-a încolțit în minte, a prins rădăcini, acum înflorește. Mai furam și eu cîte ceva, de la unul, de la altul. Pînă atunci îmi notam în carnetele speciale: data expedierii scrisorii, destinatarul, anexele scrisorii, idei principale abreviate din scrisoare (în special ceea ce-i solicitam destinatarului) — procedeu care-l mențin și în prezent, ușor simplificat în privința renotării ideilor. Aceste carnetele îmi dau [redacted] oglinda corespondenței, bifez scrisorile (✓) ajunse la destinație, problemele rezolvate, știu cînd să m-aștept la un răspuns sau altul.
Desigur, că îmi consumă mult timp, dar la volumul corespondenței mele este necesar. Și-apoi, un cercetător, un scriitor trebuie să fie în contact

cu atîtea personalități și instituții.
În SUA îmi voi moderniza <u>suportul</u> forma, deci implicit și conținutul. Voi avea și o firmă.

Grosswald zice că știu așa de bine engleza, [redacted] încît preferă să-i scriu în... română.
Nici un răspuns din Franța!

[redacted] Afară bate vîntul. Privesc pe fereastră. O muzică surdă pe un post turcesc. Puțină melancolie.
Nici astăzi nimic la poștă!
Bellot mi-o trimis dolarii în plic iar „bagabonții" mi-au sustras-o? (Borioru și Cornel [redacted] știau.)
Desigur că nici unul nu va recunoaște; Borioru a șters-o în Grecia.
Sau Bellot așteaptă să [redacted] strîngă toate materialele pe care i le-am cerut, și-atunci păcătuiesc?

— 08.11.88
Rendez-vous cu Claude Damiron, L'Office des migrations internationales (France).
Nu poate să m-ajute să ajung clandestin în Franța, nici să-mi facă un contract.
Ca emigrant politic în Franța mi se asigură casă cu chirie și alte indemnizații de la
I-am arătat cărțile mele în franceză. Nici nu s-a uitat la ele. Avea o figură severă, mai puțin amicală, ochii mici și albaștri, reci.
A rămas să-i telefonez miercuri [redacted] 16 noiembrie, la ora 14^{00}, ca să-mi

găsească vreo mică slujbă în Turcia (boulot).

Eu și [redacted] Roman ne înțelegem foarte bine în engleza noastră proastă!
Îi traduc și râde... Kurva!... Pierdole [redacted]... [redacted] (dacă am auzit [redacted] identic).
Cînd îl întreb corect, nu înțelege; atunci simplific.
Îi arăt numele lui în jurnalul meu. Zice că să-l public în USA. Dacă o să aibă vreo valoare. El sau Eu.
Îi traduce lui John, care mustăcește ca de obiecei... Kurva... Pierdole... Roman insistă să șterg măcar ultimul cuvînt. Not good diary!

Mîine va fi o comemorare Atatürk. Deci nu pot merge la Institutul Francez, s-ar putea să fie închis.

Între 12-13 am vizionat piesa TI-KRAB, dramatizare și punere în scenă de Jean-Paul Micouleau. Spectacol magnific! Nu am văzut așa ceva în România, cu toate că teatrele de păpuși (românești) se consideră profesionale, iar cei din Istanbul, francezii, amatori. Atunci, cum o arăta o piesă văzută la Paris, New York sau Tokio?
Capăt și cîteva autografe: Jean-Paul Micouleau („Pour Florentin avec tout mon amitié"); Gilbert Millet, regie tehnică, profesor de franceză într-un liceu istanbulez, soția este unguroaică, discutăm ca doi „vecini" glumește Gilbert despre problema ungurilor din Transilvania și a românilor din România obligați să-și părăsească țara; Lionel Bansard, actor, povestitor, un talent deosebit [L-am felicitat după spectacol „Vous êtes excellent!"], brunet cu părul creț, înalt, drăguț bărbat încolăcit după spectacol de o șerpoaică de fetișcană blonduță, mondenă; Bensu Orkunöz, turcoaică, în rolul celuilalt povestitor, cam ștearsă, vorbind încet, umbrită de colegul ei; Thierry Loof, profesor de matematică îndrăgostit de teatru, mă invită la St. Benoît Lisesi la clasa de teatru pe care o conduce (este plătit pentru asta) joi, orele 14^{30}-17, în Sala de... Gimnastică. Pregătește o piesă pe care o va prezenta la Izmir cu elevii săi, numele său este olandez (Loof).

Sala plină, mulți copii aduși de la școlile franceze (sînt și turci turci, și un bulgar ai cărui părinți lucrează aici), se bucură, aplaudă, răspund entuziaști în cor, vacarm. La un moment dat mă trezesc și eu răspunzînd, cu creionul și caietul în față pentru a-mi nota impresiile. Un puștan mă întreabă dacă eu sînt autorul. Ce-aș fi vrut ca Mihai al meu să fi fost lîngă mine! I-ar fi plăcut, ar fi țopăit! Eu i-aș fi tradus-explicat din cînd în cînd, el m-ar fi întrebat. L-aș fi simțit frecîndu-și mîinile de fericire și întrebîndu-mă [redacted] cu teamă dacă [redacted] mai e mult pînă se termină. Sau să fi fost și Ely, toți trei, ori în America toți patru. O să cumpăr un video și multe casete cu desene animate cu copii

pentru că în România le duc dorul. Îi voi comunica la telefon, cu atîta nerăbdare va aștepta Mihai să meargă în America. Parcă o s-o văd pe Ely, cu un copil în brațe, cu altul de mînă, coborînd din avion, bagajele pe bandă rulantă ... geamantane, sacoșe ... biberonul celui mic ... Bucuria imensă a revederii ... Mihai chiuind ...

Dar să revenim la oile noastre:

- vorbire rară, silabisită, repetată de 4-5 ori, apoi reluată pe la mijlocul piesei, ca un leitmotiv care cade excelent (Il était une fois), lumea de basm;
- păpuși și actori (personaje reale și fictive);
- stilizări de decor, machete superbe, o feerie pentru copii, muzică antrenantă; cînd bătea lumina în marionete străluceau, parcă erau vii, extraordinar; muzica umple foarte bine timpul scenic;
- manipulanții în scenă sînt în negru, nu li se vede fața, capul, nimic;
- dialog cu sala, exotism; improvizație; copiii foarte antrenați; unii ridică mîna ca să răspundă, ca la școală;
- cîntecul "Au clair de la lune / Mon ami Pierrot..." [redacted] de care mi-aduc aminte că l-am învățat și eu la Generală, cu profesoara Mihăilescu; făcea carte cu noi;
- la sfîrșit manipulanții reapar fără măști salutînd publicul (11 inși) în ritmul unui cîntec.

Micoulëau a [redacted] extins în această poveste haitiană balul dat de regele tuturor mărilor în onoarea lui Ti-Krab, prezentînd cîntece și dansuri specifice din lume (Franța, Rusia, Spania, India, America, Japonia și Turcia), iar copiii puși să ghicească de unde sînt.

- 09.11.88

Două luni de la sosirea mea în Turcia. Ah, ce-am mai alergat în ziua aceea! Iar în final, la Şube, o sfeclisem!

George Bush președintele ales al Statelor Unite. În timpul mandatului său voi pune și eu piciorul în America. Doamne-ajută!

Azi am primit trei scrisori [redacted] și un pachet.
Prima scrisoare din țară, a făcut 13 zile.

Aici [redacted] mănînc mai bine, [redacted] deși mîncarea e proastă și insuficientă, decît în România.

Mama îmi scrie: Ai pornit pe un drum te rog să mergi înainte.
Bravo, mamă! Își dă seama că în România mi-ar fi fost greu. Chiar dacă sînt singur la părinți, nu [redacted] se [redacted] dau la o parte să îndure viața, știindu-mă pe mine la protecție. Dar n-o să-i las eu să-și bată joc tiranii de ei.
Ce-o să fac însă cu Mama Tina și Tata Lecu care nu-mi vin rudă de gradul întîi?

Vizitat Rodica în Beyazid. Lucrează la un magazin de lux Euroshop. Face pe vînzătoa-

rea, dar eu cred că se ocupă cu altceva...
Îi era rușine cînd m-a văzut. „Avem inspecție de la Minister, Florin. Îmi pare rău. Chiar azi. Trebuie să stau ascunsă."

Rodica este o profesoară sulitrică, blondă, de 36 de ani, din Constanța, nemăritată. Drăguță. I-am făcut și eu puțină curte la început, dar i-a cedat lui George. El avea bani, și-apoi pe mine m-au mutat a treia zi în camp. Au rămas amîndoi în ȘAN.

Acum George e cu o poloneză. El are grijă de copilul acesteia, ea lucrează la un magazin și aduce bani.

George Constantinescu, din București, e suspectat de Poliția Turcă a fi spion al Securității Românești. Are peste 70 de zile în hotel și nu-l bagă în camp. Mi-a mărturisit-o și Borioru, el lucrase cu „băieții de pe Calea Victoriei", era sergent major. George riscă să fie întors în țară, dar dacă vine în camp, e rău pentru noi. E-n legătură cu Tutuveanu, fost secretar de partid pe vas, refuzat de America. George vine des în camp, cu pretexte minore, ca să-l întîlnească pe Tutoveanu. E foarte arogant, îmbrăcat elegant și bate ușor la ochi. Mie îmi este nesuferit, am și avut un mic conflict cu el.

- 10.11.88

George băgat în camp după 71 zile de hotel. Să-l văd, o să-i mai placă?

Mulți polonezi intrați azi în camp. Familii. Ăștia vin cu cățelul, cu purcelul, cu tot neamul! Nu [redacted] ca [redacted] noi, cu cîteva toale. Veniți legal, cu pașaport, polonezii. Românii sărind de pe vapoare, forțînd frontiera turcească. Polonezii, dacă vor, se pot întoarce acasă fără să pață nimic. Românii sînt [redacted] trimiși la „răcoare". Polonezii, primiți cu brațele deschise, românii, cu închisorile deschise.

Frați, surori, părinți vin să-i viziteze pe [redacted] polonezi în lagăr. La români nu e posibil. Un polonez și-a adus soția și copilul în camp și i-a oprit aici. Eu n-aș putea face așa ceva.

Am anunțat [redacted] Madamei nașterea lui Gabriel, și că voi fi sponsat de Fundația „Tolstoi". Cunoșteau foarte bine această fundație [redacted], cică e rusească. Dar are și secție românească, zar eu în necunoștință de cauză.

Se poate, tresare Madam.

Nimeni nu le știe numele funcționarilor de la ICMC. Se fac presupuneri: că ar fi armeni, că ar fi evrei. Că fata cea tînără ar fi nora sau fiica Madamei. Cert este că sînt oameni distinși, cunoscători a 4-5 limbi.

M. Micouleau îmi trage, în sfîrșit, la xerox antipoeziile, gratuit. Cît m-am rugat de el! O economie de 2500 TL.

La Biblioteca Franceză am căutat teatru de Maeterlink și Harold Pinter, fără succes.
Am răsfoit „Le Monde" (un articol despre SIDA), „La lettre Internationale" (ce format mare!).
Am discutat cu bibliotecara, turcoaică crescută 14 ani în Franța, mi-a spus că e remăritată, doar doar m-aș arunca la ea!

Liceul Saint Benoit. Profesorul Thierry Loof pregătea o piesă de teatru de Garcia Lorca, cu elevii. Monotonă, plicticoasă, plîngăcioasă. Loof nu are energia lui Vicouleau. N-are nici autoritate. Elevii pronunță foarte prost. Les pauvres sont comme des animaux, eu am înțeles les porcs, nu se-aude deloc v-ul de la pauvres.
După vreo jumătate de oră plec. Monsieur Loof îmi promite că-mi va găsi [redacted] elevi la meditat.

Inflație în Turcia, vai de mama lor! (Cît stăm aici, și-a noastră!) Scrisorile s-au scumpit, telefoanele. Pe mine mă va afecta foarte grav. Trebuie să găsesc ceva de lucru, (neapărat) sau să mai primesc niște bani. Ce-o fi cu Bellot? Trebuie să-i scriu. Mai înainte se scumpise și laptele.

Corespondența mea uriașă îmi va da planurile financiare peste cap? Cum mă voi descurca? Dracu știe! Să nu-mi fac probleme!
De la 400TL la 550TL pentru Europa, iar de la 550TL la 700TL pentru America și Canada, costul unei scrisori.

Roman rîde de mine că sînt friguros Oh, oh, oh... Că dorm cu pes în cap, ciorapi în picioare, tricou și cămașă, pantaloni groși

- 11.11.88
Am dormit neîntors, obosit de ieri am umblat toată ziua, m-am culcat la unu noaptea. Polițistul, care făcea apelul mi-a atras atenția că citesc prea mult, să mă culc. Nu știu ce-l preocupa pe el.

Pe la [redacted] $9 - 9^{30}$ a nins, cîteva minute. Veneam de la masă cu umbrela. Prețurile sînt aiurea. La poșta din Acibadem plătesc 550TL o scrisoare în America, în Kadiköy 650TL, aceeași greutate.

Stau cu frica de a fi mutat în baracă. Șaizeci de inși sînt pînă acum într-o singură încăpere. S-ar duce dracu orice studiu al meu. M-aș consuma enorm. Aș îmbătrîni cu cîteva ani.
Lasă-mă aici, Doamne, pînă plec în Jtalia. M-aș distruge de tot. Tocmai

începusem să mă obișnuiesc, chiar să-mi placă. Avînd cărțile de engleză pot să și învăț.
E liniște aici, conchide Puiu, dar e și plictiseală.

Simt[redacted] în mine o uriașă poftă de carte. Citesc „Cuvîntul Românesc" (noiembrie, 1988). Mîine trebuie să-l predau. Sînt vanitos? Mă supraapreciez? Încep să mă dezorientez, să mă pierd în scrisori tot timpul. Mărcile scad mereu. 170 ieri, 160 azi. Trebuie să rezist pînă la Anul Nou. Apoi voi mai pune la bătaie 40$. Pentru vremuri și mai negre păstrez restul, 100$. Să ies din [redacted] iarnă. În primăvară e mai ușor în muncă pe șantier. De cînd s-au pus ploile văd că au abandonat majoritatea calis-ul.

- 12.11.88
Aflu că poșta franceză e în grevă. Oare de-aceea nu primesc eu nici un semn de viață de la Signoret? O acuzam degeaba! Telefoanele merg. Virgil Ierunca mi-a telefonat cronica literară pentru „Europa Liberă".
Trimisesem scrisoare cu confirmare de primire traducătoarei. N-am primit nici confirmarea! Zic, mă, ce naiba se-ntîmplă? Dacă-mi va răspunde, o pun să-mi [redacted] înapoieze toate manuscrisele, îmi cumpăr o valijoară cu

cheie și le închid acolo. Să fiu sigur de ele, să nu știe nimeni.
O licărire de speranță.

Îmi fac permanent probleme, supraviețuirea. Cîți bani am cheltuit azi? Cîți mai am? Pentru cît timp îmi ajung? Îi repartizez pe zile, apoi lunar. Îmi înghite mult corespondența, dar este necesară, îmi accelerează (sau garantează măcar) emigrarea. Dar ăsta e stilul meu, nu mi-l pot submina. Dimpotrivă.

După-masa treburi gospodărești. Mi-am confecționat și instalat o [illegible] pentru cărți, caiete. De capetele patului am legat sfori pentru întins [redacted] rufele (transpirate, spălate de noapte; prosoape, ciorapi, cămăși pe care le schimb seara). Sînt atît de bucuros! Stau în [redacted] pat și citesc.
Mi-am improvizat de acum o săptămînă și o veioză: am tras de la doză un fir pînă la [redacted] capul patului, un bec de 40W, furat de sus, de la băile din pensiune, [redacted] cu un abajur [redacted] dintr-un ziar polonez; [redacted] firul cu întrerupător era de la cel dinainte care, primind acceptul, a plecat în Italia.

- 13.11.88
La baracă e imposibil de trăit, mi se plîng colegii. [redacted] Nu poți să te culci înainte de trei noaptea, și nici să mai dormi după ora șase. Fum continuu, gă-

lăgie. Nu sînt proşti degeaba cîte unii, ploneşti desigur, spune Toni la micul dejun, Toni îmi dă întotdeauna mărunţişul cînd stau cu el la masă. Fac şezlugre cu noi să-i raportăm la poliţie şi să-i mute pe ei [redacted] la camere.

Fel şi fel de metode, de caractere, de etnografie şi folclor internaţional. Cînd trec pe lîngă baracă mi-e şi frică să privesc înăuntru. Mă gîndesc cu groază, obsedat, ce m-aş face dacă mă mută [redacted] de-aici? E frig la noi, dar oricum e linişte, ceea ce caut eu.

Frumos afară, printre atîtea zile ploioase. Campiştii au ieşit la soare. În faţa ferestrei mele stau pe ciment. Mă întrerup din scris. Bă, Gogule, ia [redacted] aminte bine, o să regreţi tu vremea de-aici!... risete... risete...

Scrisorile trimise în România constituie întotdeauna o problemă, să le lipesc cît mai bine, să nu pun expeditorul (doar sînt fugit!), timbrele [redacted] ataşate în spate pe ca să nu poată deschide plicul — deşi cică le-ar citi cu aparate speciale. Cred, într-adevăr, că aparatele securităţii se bazează pe frica populaţiei. Îndoiala privind ajungerea lor la destinaţie. Să nu aibă necazuri cei de-acasă, etc.

Sinuciderea este o artă pe care încă n-o stăpînesc. Din fericire.

Nevastă-mea foarte operativă. Mi-a trimis totul urgent, să-şi ia de-o grijă. A luat exemplu de la mine.

Arta este o prelungire a fiinţei (umane), iar viaţa este o prelungire a materiei.
Dar ce e dincolo de artă?
Care e prelungirea artei? (Arta însăşi.)
Nu mai există nimic [redacted] în afara artei? / Non-arta, veţi zice. Dar şi ea poate face din artă, cum o voi demonstra („Non-painting exposition").

Beau cu tătarii Sedat, fumat băiat, Seladin, Yilmaz, Erol (turc). Din cîteva pahare mă ameţesc. Seladin îmi mărturiseşte că i s-au întărit testiculele, o lună de zile îi trebuie să se descarce. Sedat se vaită că are probleme, dar nu le [redacted] destăinuie. E beat rău, dar nu face urît. A venit soacră-sa prin Turcia şi i-a adus vin-must din Dobrogea. Ia profesore şi bea, parap de România. Bidonul s-a golit. Vine Erol şi-l cheamă la telefon pe Sedat, cu nevastă-sa. Mai bine nu mă duceam. Fie-sa a luat premiul III. Sedat e mîndru. Fie-sa are zece ani şi cere să vină la taică-său la Istanbul. Sedat lăcrimează şi mai trage un gît. Erol nu vrea să bea. Îl îndemnăm noi. [redacted] Dă şi el cîteva pahare peste cap. Mă matolesc repede — n-am mai băut de mult.

Mă îmbrățișez cu Seladin. Până mai ieri ne certasem. Scuză-mă, Seladin!... Scuză-mă, Profesore!... Zi-mi Florin!... Eu sînt de vină, [redacted] Profesore!... Eu sînt de vină, Seladine!...

Plănuim să fugim în Suedia. Cu vaporul. Sedat are un prieten turc marinar. Ne ascundem pe vapor până în Suedia. Acolo mergem la oficiul de emigrație, nu la poliție.

Seladin: În Suedia sînt femei cîte vrei. Le înmulțim populația! Suedezele sînt mișto. Se căsătoresc ălea...

Sedut: Tu ești nenorocit bă. (Cuvinte pe tătărește.)

Profesorul: În Suedia nu există morală. Iei femeia unuia de la masă, i-o regulezi, și te mai și plătește!

Seladin: Mișto! Asta e de mine.

Sedut: Ce vorbești bă?!

Profesorul: Ce nu-ți convine? Ca în Turcia, clestinent?

Seladin: Ce, să-ți ia nevasta de la masă?... Mie nu-mi convine. [redacted]

Sedut: Stai și-ngroapă-te în Turcia. Am un an de zile de cînd aștept. N-am făcut nici delegat! Profesore, mergem amîndoi?

John vine beat, e duminică azi, stinge lumina cînd nu trebuie, Yilmaz îl înjură. John vine beat, e duminică azi, și vorbește de unul singur pe mai multe limbi. Încerc să redau, desigur, cu deformări:

Yok problem... dobra... vodka... O.K.... Ihiii... pierdole... dobra... Ihi...

Yilmaz citește „Gazete" în turcește, [redacted] se răstește la el să aprindă lumina... light... Nu știu dacă John aude. Futu-vă muma-n cur de beției, urlă Yilmaz. [redacted] Iar nu știu dacă John aude. Răspunde nu pușcak... Și din nou [redacted] o ia de unul singur... dobra... vodka... O.K.... Se urcă în pat, mai bîrîește cîte-o dată, eu rîd, Yilmaz e serios, apoi se culcă.

De dimineață eram răcit, mă-ntorsese boala. De cînd am dat-o pe băutură semințe prăjite, ceapă goală, am uitat de indispoziție. Ceapa m-a desfundat, compania celorlalți m-a înviorat. Este ora 21 și mi-e un somn! De obicei nu pot să adorm [redacted] înainte de [redacted] ora 24. Noapte bună!

\- 14.11.88

Ast-noapte John s-a urinat în pat. Roman făcea o gălăgie! I-a udat ceasul [redacted] Roman era furios. Kurva ...(cuvinte) Kurva... (cuvinte) Kurva... John mijea din mustața lui șoricească.

Încerc să intru în contact cu marii români din Occident: Virgil Ierunca & Monica Lovinescu (nume nedespărțite), Dorin Tudoran, Fundacion Cultural Rumania (Madrid).

Văd că mulți mă evită, nu-mi răs-

pund la scrisori. Am nevoie de prieteni, de ajutoare. Nu sare nimeni. M-au lăsat singur. Mă bazam înt-atîta pe relațiile mele externe. Cîte unul, cîte unul mă lasă toți. Nu-mi mai răspund Ștefan Baciu, Maria Manoliu-Manea, A.B. Willcox (MAA), Chantal Signoret, Andrei Codrescu, Beno Arbel (dar cartea mi-o cerea să i-o trimit pe degeaba), Richard K. Guy, Francisco Bellot (nici cu bani, nici fără), Erwin Just, Constan Drăgan cu fundația sa fantomă, Andrew M. Gleason (ICM-86), Laurent Bayart („L'Encrier"), Ed. „Albin Michel" (despre soarta manuscrisului meu „Cerc vicios"; cît de cîini pot să fie! o scrisoare în care să-mi indice adresa unde au returnat 275 de pagini muncite, scoase cu dificultate din România, nu se deranjează" să-mi expedieze), revista „La Nouvelle Alternative" (cică e pentru scriitorii din Est, palavre!) etc.

Mă voi descurca pe picioarele mele. O să le-arăt eu că n-am nevoie de ei! Cît sînt ei de mari.

Încă 10 DM schimbate. Crește impetuos marca, dolarul mai ușor. Zilnic mă interesez de cursul lor pe la toate băncile. Surprinzător pentru mine că diferă cursul de la o bancă la alta. Esbank îmi schimbă convenabil, fără pașaport, fără nici un act! A crescut marca, dar s-a scumpit și pîinea: 250 TL.

Gîgă zice că dacă moare Ceaușescu, el se întoarce în România.

Un alt matematician, cercetător, a trecut la literatură: Ernesto Sabato, argentinian, „Fantomele mele", confesiuni. Gîndirea logică mă limita și pe mine. Trebuie să fii și puțin religios, și foarte metafizic, și mult nelogic. M-aș lăsa de știință dacă m-aș putea cîștiga existența din cultură, din scris.

Vreme sumbră, ploaie continuă. Trei pisici tărcate în geam, ca niște racsii. Își întind boturile languros. Trag perdeaua galbenă. Mițele au dispărut.

- 15.11.88

Trece și luna asta.

Ast-noapte au spart geamul de la baie care-au venit după [redacted] închiderea ușilor ca să intre înăuntru. Băieții au pus în geam un lighean larg, roșu, iar privit prin geamul mat dinafară pare un frumos asfințit de soare. À la Ernst Hemingway, „Bătrînul și marea".

În sfîrșit, Yilmaz a acceptat că trebuie să măture. Doar nu trăim ca porcii, bă! Azi s-a înduplecat pentru prima oară, a deschis fereastra, a mutat scaunele. Și-a lăsat acasă încăpățînarea lui

de turc.

Bogdan m-asigură că, după ce greva poștelor franceze se încetă, o să primesc o sumedenie de scrisori. Mirată un maldar. Eu n-aș prea crede. Sînt mai aroganți francezii, ori mai indiferenți la așteptările noastre? Mă-nțeleg mai bine cu el în engleză, la început nu pricepeam o iotă. Bogdan are 23 de ani și dorește Canada. A făcut [redacted] delegat, vizita medicală, are accept. Dar nu știu de ce-l mai țin. El crede că-n primăvară.

Încep să scriu pe la toți, BBC London, The Voice of America, Radio Free Europe, să fac gălăgie. Să-i amenint mai pe ocolite că țin un „Jurnal din lagăr" ca să-mi îndulcească viața de-aici, să-mi grăbească plecarea.?

- Nea Mihai, nu mai plecați odată în Italia să scăpăm de Dvs.?... Boxioru v-a luat-o înainte!
- A făcut căcatu-mprăștiat!
- De ce? A ajuns în Grecia.
- A pierdut toate drepturile de emigrant, plecînd din camp. Aici stătea la căldurică, mîncărică. Acolo trebuie să muncești ca să te întreții, dar iarna se închid șantierele, condiții mai grele, și-atunci cum îți plătești cazarea? Hainele sînt scumpe la Atena.

Romancierul Damian Necula s-a exilat? Îl aud pe la BBC, vorbind de la Paris. [„Ispita într-o dimineață ploioasă" cu un măr desenat pe copertă (ce titlu am reținut!, m-am gîndit mult la mărul acela...), îl citeam la Poiana Mărului, lîngă Oțelu Roșu, [redacted] prin 1979, după trecerea examenului de diplomă și a repartiției]. O să rămînă Ceaușescu singur în țară, și clanul lui! Boul!

Nu-mi mai cumpăr unghieră: are Yilmaz și o folosesc și eu. M-am descurcat [redacted] cum am putut. Am împrumutat de la unul, de la altul: Toni, Emil, Puiu etc. pînă acum. Cît mai merge, o țin tot așa. În Italia văd eu ce fac.

Fiecare cu aspirația și transpirația lui în camp.

Port niște cămăși roase la mîneci, tocite la guler, de-ale lui Norbert, de pe vremea cînd eram la [redacted] San. Le spăl și se freacă mai mult. Cred că gulerul o să se taie. Le voi păstra și în America, dacă dă Dumnezeu să ajung, ca amintire. Oricum, nu-i ușor să emigrezi, cu toate ajutoarele oferite de ONU și Crucea Roșie Internațională.

– Ce bine de tine, profesore, că-ți place mîncarea și mănînci tot.
– Nu-mi place Toni, mi-am impus să îmi placă. Mă duc flămînd la masă ca să mănînc tot, și să am poftă. [Așa rezista și Ivan Denisovici al lui Soljenițîn, lingînd străchinile.]
– ...Că suporți.
– Găsește-ți o ocupație. Eu citesc, învăț și scriu toată ziua scrisori. Cînd obosesc, fac o plimbare pe jos pînă-n Kadiköy. Îmi iau umbrela cu mine și merg și prin ploaie.
Cumnatul lui Toni a rămas în Belgia, și se stabilește [redacted] la Watterlo. Vrea să-l tragă și pe Toni, dar ăsta insistă pe America. A mai [redacted] fost ca marinar la Houston, cică e formidabil. „Ah, să vadă și fetele mele ce-i acolo!"
Toni are o voce plăcută, dar e foarte urît; bătrînicios, chelie imensă la 38 de ani, restul de păr sur, barba albită, negi pe față mari, ochelari. Slab – ca o scoarță de copac. Deși, cu ochi albaștri.

Un an de la marea demonstrație [redacted] din Brașov. Îi felicit pe cei doi brașoveni din camera alăturată, care mărturisesc că au luat parte. Au scris și-n Declarație. Dar au fost respinși de americani! Nu s-au lăsat, au făcut contestație, și-au îmbunătățit declarația, acum așteaptă [redacted] din nou răspuns. (89)
„Domne, zic, trebuie să scrieți tot ce-ați văzut și-ați făcut pe 15 noiembrie 1987. Astea [redacted] vor fi documente istorice."

–16.11.88
Yilmaz e turc - tătar, dar știe mai bine românește. În acte i-au trecut româna ca limbă străină! Sedat și Sebadin îl alintă „Medgidia" pentru că de-acolo e. În ultimul timp au mai schimbat-o pe „Medgidia Köy" denumirea unui cartier din Istanbul!

Din nou o pisică în fereastră, pe pervaz. Ce frumos stă! Ce i-ar place lui Mihai s-o vadă! „Tati, hai s-o băgăm în casă." „Ne vede mami și se supără." Eu iubesc la fel de mult animalele — ca un copil. Mă uit la ea cum stă cu urechile drepte, cu pleoapele lenese.
Îi scriam poetului Dorin Tudoran.
La Radio III jazz.
Pisica s-a lipit de geam ca un melc, mai mișcă din urechi cînd bate vîntul. Frunzele se zbat în gutui și smochinii din grădinuță. Un avion vîjîie pe cer. [redacted] Puțin înnorat, puțin senin.
Deodată pisica fuge speriată de copilul irakienilor. Cineva fluieră, întărîtînd-o.

Ce scurtă este dimineața! Pînă mă scol și mănînc se face 10. Iar la 11^30 vine poștașul, apoi masa de prînz, mă ia cu somn, mă trezesc mai spre seară cînd trebuie să mă pregătesc [redacted] de cină. Deschid o carte, mă ustură ochii, mai pălăvrăgesc cu unul, cu altul, despre accepte, despre vize, despre vizite medicale, sau fuga de la turci. Se scurg zilele mai repede. Și seara mă întreb, ce-am făcut astăzi pentru emigrare? Am scris scrisori, insistînd pe lîngă cunoscuți să-mi grăbească plecarea. Dar nu-și mai pleacă nimeni urechea la doleanțele mele. Ce-am făcut pentru literatură? Am scris scrisori.

- Am pierdut timpul de pomană?
- Nu, am trăit.
- Am trăit pentru mine și pentru copiii mei cărora le [redacted] voi asigura un viitor mai bun.
- Ce-am făcut astăzi?
- Am trăit.
- Ce voi face mîine?
- Voi trăi. (Sper.)

(Poate m-amenință și pe mine Securitatea cu moartea. Eu m-aș lăuda!!)

Cînd cîntă hogea din turnul moscheei dă un iz atît de primitiv Istanbulului.

Înțeleg că nici occidentalii nu-i prea agreează pe musulmani. Eu cred că ar trebui să-și mai modernizeze credința, așa cum procedează Papa de la Vatican.

Trebuie, dracu, să termin odată cu scrisorile astea fără răspuns! Scrisorile astea inutile! Nu mi le bagă nimeni în seamă. Sînt un necunoscut pentru ei, o nulitate, un ghimpe [redacted] gata să se agațe de haina lor. Un subiect în plus, o greutate în plus. Văd bine că n-am nici o speranță de a pleca mai repede, poate nici de-a pleca deloc. Trebuie să aștept în Turcia 8-10 luni pentru un răspuns. Să-mi iau orice gînd de la „rapiditatea" acceptului. Să-mi fac un plan de învățare a englezei, de studiu intens. Să-mi umplu timpul cu altceva, nu cu speranțe deșarte, iluzionîndu-mă, drogîndu-mă spiritual, consumîndu-mă fără rost.

Telefonat lui Claude Damiron, ora 14, așa cum ne fusese înțelegerea. Nu a găsit nici un emploi pentru, îmi pusesem nădejdea în el. Că să ajung în Franța sau Canada și mi se rezolvă situația, fiindcă am un très bon dossier. Dar ajungerea în Franța mă privește. Cum frate?

Continuă greva în Franța, dar se va sfîrși curînd. Telefoanele merg. Ar fi o

idee să-i dau un internațional, ar fi primul telefon interstări de la un automat, n-am mai vorbit până acum decît prin intermediul telefonistei.
Dacă e mai ieftin, să văd un buyük jeton cît costă și cîte minute durează, l-aș suna și pe Bellot. De vreo două [redacted] luni, aproximativ, nici o veste. Supărat pe mine că i-am cerut prea multe? Bolnav? Mort? Grevă și a poștelor spaniole?? Imposibilitatea lui de a procura ajutorul financiar dorit? Sau scrisoarea furată de vreun campist?

Familia Vlădoiu m-a lucrat lui George. Eu vrusesem să-i previn de perversitatea omului securității și ei mă toarnă. Hotărît lucru, trebuie să mă pun în gardă față de toți trei. Sau or fi împreună? Sînt persoane cărora nu e bine să le faci bine!
George mereu arogant, privind de sus la mine. „Cu frate în America, de 13 ani, poți să lucrezi în Miliție?", și [redacted] se îndepărtează cu un zîmbet de superioritate. „Dar cu frate în America, de 13 ani, poți pleca în excursie doi ani la rînd cu pașaport?", gîndesc eu; n-ai voie să ieși în excursie externă din România decît din doi în doi ani, ori el afirma a fi fost în Bulgaria [redacted] consecutiv [redacted] de două ori

Presimt c-o să am o viață agitată. (91)
Mă zguduie corabia. Trebuie să mă țin tare. Merg înainte orice-ar fi!

Cînd mă duc eu la scrisori, [redacted] nu am nici una; iar cînd nu mă duc, am. E normal.
Un individ cu barbă îmi recepteză mereu scrisorile. Mi le-a [redacted] adus astă seară. Și eu trecusem la cinci minute după poștaș, nimic! Ing. Stelian [redacted] este făptașul. Fără să-l [redacted] fi însărcinat eu vreodată cu grija corespondenței mele! Îmi ține vreo socoteală? Inventar?

Scrisoarea trimisă de Ely m-a tulburat. E disperată. Sau vreo mișculație pentru a stoarce bani? (Cecurile înapoiate la Bălcești.) Nu cred. E greu și pentru ea. Dar știe oare în ce chinuri [redacted] spirituale mă zbat eu? Este nevoie să i le exemplific?
E doisprezece noaptea și nu pot să dorm, m-a întărîtat. Observ însă și niște greșeli de ortografie („ști", „fi" [redacted], cu un singur i), ceea ce mă surprinde, o știam fată deșteaptă, premiantă, cu liceul la oraș. A pierdut contactul. O preocupă, o acaparează problemele materne, gospodărești. Este totuși o fată bună, blîndă. Maică-sa e cața. Oușca.

– 17.11.88
Zece pagini de scris nevestei, foarte antico-

muniste, debordante. Ce-ar fi zis Rotaru de o astfel de misivă? Că-s nervos și nestăpînit, că m-aprind ușor și mă sting greu? Neintrînd în posesia copiilor acestora [redacted] traductița, [redacted] căreia îi fuseseră adresate, înseamnă că a pus laba ei jegoasă pe ele securitatea. [redacted] Și nu era vorba decît de niște idei năstrușnice, dar nepolitice, decît vag.

După două luni îmi scrie, în fine, Segnoret — fusese plecată în concediu... „vous êtes l'homme de toutes les surprises!"... „vous êtes à présent en Turquie dans l'attente d'un visa pour l'Amérique!"... Ce simpatic [redacted] le spune, [redacted] glumind nițel! Te pui cu nebunaticul ăsta, o surîde, mîine-poimîine o să-mi scrie [redacted] de pe lună!

Mustafa m-anunță că mi-a ieșit ikamet-ul. Încă un pășuleț spre America.

Două ori pe zi ascult „Europa Liberă" între 21-23, cînd se "recepteaza clar. Program respectat riguros, ca un curs la seral de cultură, politică, sociologie.

Mănînc pentru că mi-e foame, nu pentru că mi-ar place.

Mă moșmonesc ore întregi ca să-mi fac toaleta, ca o fată. Am grijă de mine. Mi-e o frică să nu mă îmbolnăvesc ca de moarte.

Mă simt bine, pe drept.
Mă simt vinovat față de Ely, am lăsat-o cu copiii, singură. Se va descurca?
Mi se plînge în scrisori.
Trece ea și perioada asta. Cum va fi revederea?

Yilmaz îmi dă cîte-o mandarină. A cumpărat el. Mănînc și coaja, o toc în gură, o sug și o țin mai mult. Îmi dă senzația că [redacted] mă satur de [redacted] mandarine.

- 18.11.88
Șaptezeci de zile de Turcia. Roman îmi spune că el are trei sute douăzeci și una. Dar el a primit și acceptul american și viza italiană, în două-trei săptămîni va pleca la Roma.

Iar nu este apă. Su yok! Parcă-aș fi în România. Amintiri de tristă faimă.

Jan lucrează în Beyazid, iar ce cîștigă îi bea. Eu nu lucrez, dar nici nu beau! De cînd a primit acceptul nu mai lucrează, doarme pînă la 12, cînd se duce direct la masa de prînz. Apoi se-nvîrte prin fața ușii pufăind din țigară, cu mustața lui mică și comică, ipălindu-se în fiecare seară pe chelie (n-am înțeles de ce așa de des), pieptănîndu-se! E băiat simpatic Jan, are 26 de ani, este necăsătorit. Nu-l interesează feme-

ile, ci sticla.

Yilmaz s-a dus la doctor să-și scoată o măsea. [redacted] Nu s-a destăinuit că e turc din Dobrogea. A spus doar că e român. „Ce bine ați învățat [redacted] turcește! De cînd sînteți în Turcia?" „De patru luni." „Și în cît timp ați reușit să deprindeți limba?" „În douăzeci și cinci de ani!"

Singur cu pisicile mele. Eu scriu, ele se ling una pe alta. Bogdan Urbanik vrea să-l învăț franceza (prin engleză! tăticule). Îi [redacted] dau eu regulile de citire. Zice că sînt grele. Brusc, sînt chemat la telefon, Bacal Erol. Cine-o fi? Cine-o fi? Marie Hélène Normand, psiholoagă, cu soțul, prof de mate. Fixăm rendez-vous pentru miercuri, orele 18, la Liceul Saint Benoit. Se pare, ceva de lucru.

Americanii n-au încredere în învățămîntul comunist (chiar științific), nu ne recunosc diplomele — trebuie să completăm 1-2 ani studiile —. Știu ei despre corupția universitarilor și dezinteresul studenților.

Pisicile mele se joacă, se trîntesc, lovesc des cu laba în geam, se spală. Întrerup puțin scrisoarea [redacted] Signoret-ei și notez în jurnal.

[redacted] Cum mă întîlnesc cu Beáta mă-ntreabă zîmbind: Ce faci, Matematik? La masă, în curtea campului, în drumul spre poșta din Acibadem, la Bacal.

– 19.11.88

Zilele se scurg atît de monotone încît n-am ce să [redacted] notez în jurnal.
Marek, prietenul lui Jan, îmi zice că e bine că țin un jurnal, fiindcă mai tîrziu, cînd îl revăd, îmi reamintesc viața mea mai ales în momente din astea, de răscruce.
Deocamdată, o igienă mentală, o curățire a sufletului, aerisire a nervilor. Peste ani și ani, o mărturie a unui timp. Reversibil doar în memorie.
Intră Jan și zice „Saluto", noi îi răspundem pe poloneză „cześć". Și mă gîndesc la ceașca de cafea.
Un fond de muzică instrumentală de la microcasetofonul stereo al lui Yilmaz, cu două boxe micuțe împrumutate de Sebadin. Scriu pentru că n-am ceea ce scrie.

Roman Sap îmi vorbește despre Adam Mickiewicz (1795-1855), big romantic Polish poet dead in Istanbul. [redacted] „Veșnic noi am avut probleme cu rușii și nemții, all time", continuă Roman.

Marius, marinar, e de patru ani în lagăr în Turcia. A-nceput să deraieze. Îi spunea foarte serios lui Toni că el a inventat sîngele artificial. „Cum?", întreabă mirat Toni.

„Din fasole bătută cu laser". Toni să nu poată să se mai miște de pe scaun! Marius debita într-una: el a salvat-o pe soția lui Reagan de la moarte!, deține o companie prin Venezuela!... Subconștientul ieșit la suprafață. Visele sale cu ochii deschiși l-au năpădit. Nu face deosebirea între întîmplat și imaginat. Marius are patru copii în țară. De doi ani nici o veste [redacted] n-au mai primit de la hăl nebun. Stă toată ziua și se zgîrmă în oglindă, sparge coșuri ca un efeb. Nu iese din baraca semicirculară nou instalată [redacted] care seamănă cu o [redacted] seră de tinichea. Marius [redacted] se-nvîrte toată ziua în jurul paturilor, hița-bița. E enervant ca o pendulă.

- 20.11.88

Ieri, în baracă, a avut loc o partidă de box (amator!) între polonezi — m-anunță Jan. A intervenit Poliția.
Polonezii sînt foarte buni comersanți și băutori de vodcă.

Mi-am întemeiat o intimitate în patul meu de jos, un mic univers în care intru bine dispus ca un copil inocent.

Jan este în lagăr în Turcia, frate-său în lagăr în Germania. Își scriu.
Ali este în lagăr în Turcia, un frate îl are în lagăr în Iugoslavia, altul în Canada, iar cel mai mare rămas în România.

De dimineață m-am trezit odihnit, bine dispus. M-am obișnuit, îmi place în lagăr. Nu muncesc, mănînc și dorm pe de gratis, stau liniștit în cameră, citesc, scriu, învăț! Mai am nevoie de manuscrisele din țară (literatura anti-totalitară, problemele și notele matematice, fișele literare), de un dicționar român-român, altul de sinonime, și unul de expresii englezești. În special mi-ar fi dor să [redacted] continui romanul „Veșnica evadare", dă Doamne să nu se fi pierdut! Dă Doamne să-mi parvină în lagăr, să-l termin cît stau aici, să știu că n-am pierdut timpul degeaba pe la turci! Dacă aș reuși să închei vreun contract cu vreo editură! Doamne, m-aș simți fericit!

Să fie clar, nu oricine e-n stare să emigreze! Nu e ușor să te transbordezi pe un pămînt total străin. Nu e ușor să te rupi de [redacted] locurile dragi. Sărăcia (materială și spirituală) m-a împins. Simțeam în mine că pot da ceva umanității. Comuniștii mi-au interzis.

Roman citește Sienkiewicz, primul Nobel polonez, Quo [redacted]adis? Noi, românii, n-avem nici unul, decît un George Pallade, medic cu cetățenie americană însă. Cu ce să fălesc și eu?
Adoarme cu cartea pe piept. Mă uit la el. Cu fața roșie și bărboasă seamănă cu cu Iisus Hristos, malac, fără pijamale.

Sforăie [redacted] cînd inspiră și pufăie cînd expiră.
Ca niciodată, Jan nu e beat. Stă în vîrful patului și învață engleză. Jan nu știe o boală.
'E ora unu noaptea. În hol Andrzej, celălalt Marek stau cu fundul pe ciment și beau, fumează.
[redacted] Intră polițistul de serviciu: Iy akşamnar!
– Iy akşamnar!
Unde este arkadaș-ul Yilmaz Anis?
Pe hol se aud ciocnituri de sticle. Polonezii ăștia le beau de le sting!
M-am apucat în sfîrșit de engleză. Poate compun și cîteva antipoezii. Să-i las paff!

– 21.11.88
Discuție în contradictoriu cu Vasile [redacted] Inginerul, [redacted] venit cu iahtul, despre „Europa Liberă". El zice că spun numai minciuni, că dacă-i vor cere [redacted] vreun interviu el îi va refuza, [redacted] să n-audă de ei.
– Atunci ascultă, mă, Radio București... Tovarășul Nicolae Ceaușescu a făcut, a dres... Tovarășul Nicolae... Tovarășul...
Că nici ziarele românești din exil nu-l interesează.
– Atunci pune mîna și citește „Scînteia", ia-ți abonament extern.
– Studiază „Spectrum", revista pentru ingineri electroniști.
– Nu mă interesează.
– Eh, ce să-ți fac!
Vasile vorbește ca un grandoman. El are

întotdeauna dreptate! Cărțile sau revistele pe care le cumpără el sînt fundamentale. Trimite scrisori cu acțipilduri nevestei (eu [redacted] acțipilduri trimit copilului!), cu floricele, îi copiază poezii din [redacted] Shakespeare (pentru că el nu e în stare de "sentimente!), îi lipește [redacted] slogane amoroase — ca un adolescent.
Soră-sa e călugăriță! (Mai rare cazuri din astea.)
Mai interesantă relatarea aventurii lor la Marea Neagră.

Îl rog pe brașoveanul cu barbă să scrie cu detalii ce a văzut la manifestația de la Brașov și să trimitem la „Europa Liberă" (mă gîndeam la Liviu „Floda), va rămîne ca un document istoric, puține la număr din cauza îngrădirilor securității și miliției. Un bine pentru popor va fi, încerc să-l lămuresc.
– Și cînd o fi la întregirea familiei, [redacted] s-o iau în gură?
Omul vrea să fie și popă și hoț! Dar uite că nu i-a mers, americanii l-au respins.

Am alergat toată ziua pe la bănci sperînd în deschiderea unui cont în valută, ca să pot obține [redacted] dobîndă. Din păcate [redacted] nu acceptă decît la 500$ în sus. Or [redacted] eu mai posed doar 140. (Buni și-așa!)

Editura „Albin Michel" mă informează că romanul meu, în manuscris, „Cerc vicios" mi-a fost returnat în România, în martie 1988! Or, pînă în septembrie, eu n-am primit nimic. [redacted] se află în mîinile securității. Deci

Dar, curios, că nu mi-au amintit nimic, nu m-au tras la răspundere (știau că n-au pe cine!), nu m-au amenințat. Manuscrisul era profund anti-comunist, apărea clară fața palidă a tovarășului dictator, epoca sa de întuneric și foamete și disperare.
Deși le specificasem în scrisoare să-l retrimită la Ed. „Ion Dumitru" din München (pe atunci știam adresa), din indiferență sau pentru experiență (pe pielea altuia!), mi l-au întors în România, în ghearele securiștilor! L-or fi distrus? L-or fi băgat în Arhive Secrete? (La București? La Craiova?) Soarta lui va fi hotărîtă de tovarășii securiști...
(Sufletul meu a intrat pe mîna netrebnicilor.)

Iar mă culc la unu noaptea. Arde doar becul meu în colțișorul patului. Un mic cuib.

– 22.11.88
Bate vîntul. De pe hornul cantinei curge fum. O mămică poloneză s-a oprit cu fiul ei în fața unei pisici. Pisica nu fuge deloc, întinde gîtul. Copilul [redacted] (sautā) s-o mîngîie.
Bate vîntul. Doi pomi și-au scuturat frunzele. Mămica ridică gulerașul băiețelului. Pisica se-ntinde. Crengile se mișcă. Muzică de Clayderman, te sparge cu blondețea lui! Întotdeauna i-am admirat cu teamă pe nemți. Aș vrea să fiu neamț (în stil, în comportament).
Cerul se înnegrește. Vine seara. Cîntă și hogea. Iz oriental. Văd parcă pe cer o semilună cu o stea în ciocul ei. Coji de portocale lîngă fereastră. Becul se reflectă în geam. Am crezut că e soarele pe cer, neasfințit. E ora cinci.
Perdele galbene, melancolice după Bacovia, pentru mine luminoase. Radioul, veșnic cu antena scoasă, ca o limbă.
Clayderman se omoară tot la pian. La club campiștii s-au îngrămădit la un film american.
Au venit și acceptele de Canada. Doar patru pending-uri, după alții zece. Madam a afișat lista la poliție. Nici n-am avut curiozitatea să mă uit. Mă apasă lipsa manuscriselor, sau pierderea lor. Aș fi scos atîtea cărți.
Amosfera a devenit de un albastru închis, spre negru. Un pictor mi-ar place să fiu, ca s-o prind.

Urlă vîntul ca-n pustiu. Mai e puțin și trebuie să merg la masă. O să mă strecor zgribulit, repezit, zece metri pînă la cantină.
S-a întunecat de-a binelea. Se-aude un huruit continuu.
Ce haine scorțoase, făcute parcă din sîrmă, au cîntăreții occidentali! Privesc pe o casetă. Grupul T'Pau se zbate în song-uri.
Campul este obligatoriu. Un test psihologic: cît de mult dorește Florentin s-ajungă în America, rezistența psihică. Să se descurce fiecare cum poate. Poliția Turcă face rapoarte și dă caracterizări pentru fiecare, [redacted] ce se atașează la dosar și contează.
Cîteodată mă trezesc și mă întreb, ce e cu mine aici? Parcă am aterizat brusc. Alteori, am impresia că aș fi fost [redacted] de cînd lumea în Turcia. Deși, deseori mă mir c-am reușit s-ajung!
Pe hol, Sedat se ceartă cu Sebadin, cînd pe românește, cînd tătărește. Expresiile mai deșănțate pe tătărăște, se mai scapă și în [redacted] românește.
Yilmaz m-a surprins: a cumpărat „Simfonia 9-a" de Beethoven. Afirmă că-i place muzica clasică. Mă-ntreabă ce să mai ia. O casetă costă 4 500 TL, dar ca electrician el cîștigă bine.

Există un singur rus în camp, Teodor, care de fapt e lituanian. El are prioritate, și întreb de ce? „Pentru că e rus"!
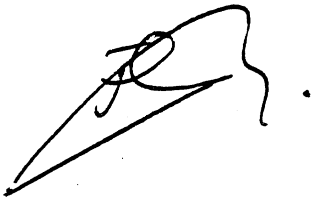
FLORENTIN
SMARANDACHE